

ДЖОН ГРИШАМ РЕКЕТЬОРЪТ

Превод от английски: Надежда Розова, 2012

chitanka.info

1

Адвокат съм и съм в затвора. Дълга история.

Аз съм на четирийсет и три и вече съм излежал половината от десетгодишната присъда, произнесена от слабохарактерен и лицемерен федерален съдия във Вашингтон, окръг Колумбия. Подал съм всички възможни обжалвания и в напълно изчерпани ми арсенал не е останала нито една процедура, правен механизъм, малко известен законодателен акт, формалност, вратичка или молитва. Нищичко. Познавам закона, затова бих могъл да постъпя като някои затворници и да задръстя съдилищата с камари безполезни искания, молби или други безсмислени операции, но това няма да ми помогне. Нищо няма да ми помогне. Всъщност няма надежда да изляза на свобода още цели пет години, без няколко нищожни седмици, които ще ми опростят накрая за примерно поведение, а моето е образцово.

Не би трябвало да се наричам адвокат, защото формално не съм. Адвокатската асоциация на Вирджиния се намеси съкрушително и ми отне правата малко след като бях осъден. Пише го черно на бяло — присъда за углавно престъпление води до изключване. Отнеха ми правото да практикувам и дисциплинарните ми проблеми бяха надлежно отразени в Адвокатския регистър на Вирджиния. През онзи месец бяха изключени трима адвокати — средно по толкова изгарят.

В моя малък свят обаче съм известен като затворнически адвокат и в качеството на такъв по няколко часа всеки ден помагам на съкилийниците си да решават правните си проблеми. Проучвам обжалванията им и подавам искания и молби, изготвям простички завещания и по някой и друг нотариален акт. Преглеждам договорите на някои „нарушители с бели якички“. Съдил съм правителството за основателни оплаквания, но никога за такива, които намирам за лекомислени. Освен това има и много разводи.

Осем месеца и шест дни след началото на присъдата ми получих дебел плик. Затворниците с нетърпение очакват пощата, но аз преспокойно можех да мина без него. Беше от адвокатска кантора във

Феърфакс, Вирджиния, представляваща съпругата ми, която — учудващо — искаше развод. За броени седмици Дион се превърна от подкрепящата ме съпруга, готова да понесе дългото изпитание, в жертва, която отчаяно искаше да избяга. Не можех да повярвам. Прочетох документите в абсолютен шок, с омекнали колене и влажни очи, а когато се уплаших, че току-виж съм ревнал, се прибрах в килията. Трябваше да остана сам. В затвора се проливат много сълзи, но винаги тайно от другите.

Когато напуснах дома ни, Бо беше на шест години. Беше единственото ни дете, но планирахме да имаме още. Сметките са лесна работа, правил съм ги милион пъти. Когато изляза, Бо ще е на шестнайсет, пораснал тийнейджър, а аз ще съм пропуснал десет от най-хубавите години за един баща. Преди да навършат двацет, момчетата боготворят бащите си и са убедени, че те никога не грешат. Учих го на бейзбол и на футбол, а той ме следваше като пале. Ходехме за риба и на палатка, а понякога в събота сутрин Бо идваше в кантората ми, след като закусахме само по мъжки. Той беше целият ми свят, затова и двамата много страдахме, докато се мъчех да му обясня, че се налага да замина за дълго. Не позволих Бо да ме посещава в затвора. Колкото и да ми се искаше да го притисна в прегръдките си, не можех да понеса мисълта момченцето ми да види баща си зад решетките.

На практика е невъзможно да се бориш за каквото и да било в дело за развод, когато си в затвора и не ти предстои да излезеш скоро. Парите ни, и бездруго не особено много, се бяха стопили след осемнайсетмесечна тежка битка с федералното правителство. Изгубихме всичко освен детето и всеотдайността си един към друг. Синът ни беше като канара, но всеотдайността ни стана на пух и прах. Дион ми обеща, че ще е силна, че ще издържи и ще ме чака, ала след като заминах, действителността се оказала различна. Тя се чувствала нещастна и изолирана в нашето градче. „Хората си шушукат, като ме видят“ — написа ми в едно от първите си писма. „Толкова съм самотна“, проплака в друго. Не след дълго писмата ѝ станаха чувствително по-къси и по-редки. Посещенията ѝ също.

Дион е отраснала във Филадельфия и животът в провинцията така и не ѝ понесе. Когато неин чичо ѝ предложи работа, тя изведнъж се разбърза да се прибере. Преди две години се омъжи повторно и сега Бо, вече единайсетгодишен, тренира с втория си баща. Последните

двайсет писма до сина ми останаха без отговор. Сигурен съм, че изобщо не са стигнали до него.

Често се чудя дали някога ще го видя отново. Мисля, че ще опитам, но се колебая. Как да утешиш дете, което обичаш болезнено силно, но което не би те познало? Никога няма да живеем отново заедно като баща и син. Честно ли ще е за Бо неговият отдавна изчезнал баща да изникне неочаквано и да настоява да стане част от живота му?

Разполагам с достатъчно време да размишлявам върху това.

Аз съм затворник номер 44861–127 във Федералния затворнически лагер близо до Фростбърг, Мериленд.

„Лагер“ означава затвор с лек режим за онези от нас, които не са смятани за опасни и които са осъдени на по-малко от десет години. По причини, които така и не ми се изясниха, първите си два месеца прекарах в затвор със средно строг режим близо до Луивил, Кентъки. В безкрайната каша от букви на бюрократичния жаргон това заведение е известно като ФИИ — Федерална изправителна институция — и е много по-различно от лагера ми във Фростбърг. ФИИ е за престъпници с изявена склонност към насилие, осъдени на повече от десет години затвор. Животът там беше много по-труден, макар да оцелях без нито едно физическо нападение. Неимоверно ми помогна фактът, че съм бивш морски пехотинец.

В системата на затворите лагерът си е направо курорт. Няма стени, огради, бодлива тел или наблюдателни кули. Въръжените надзиратели са малко. „Фростбърг“ е относително нов, а условията са по-добри, отколкото в повечето държавни училища. И как не, след като Съединените щати харчат 40 000 долара годишно за издръжката на затворник, а 8000 за образованието на ученик от началното училище. Имаме психолози, мениджъри, социални работници, медицински сестри, секретарки, всякакви асистенти и десетки чиновници, които много трудно биха обяснили ясно с какво запълват осемчасовия си работен ден. Но в крайна сметка те са част от федералната система. Паркингът на служителите близо до главния вход е пълен с хубави коли и нови пикапи.

Във „Фростбърг“ има шестстотин затворници и с малки изключения всички се държим много прилично. Някогашните насилници са си научили урока и оценяват цивилизованата среда.

Онези, които прекарват в затвора целия си живот, най-после откриват най-хубавия си дом. Много от тези момчета не искат да излизат. Напълно са се слели с институцията и не биха могли да функционират навън. Топло легло, храна три пъти дневно, здравни грижи — нима ще постигнат нещо по-добро на улицата?

Не твърдя, че мястото е приятно. Ни най-малко. Има мнозина като мен, които не са подозирали, че някой ден ще преживеят такова сериозно падение. Хора с професия, с кариера, с бизнес, хора с пари, хубави семейства и членство в кълтри клубовете. В Бялата банда са Карл, собственик на оптически магазин, който прекалил с надписването на суми от здравни осигуровки, и Кърмит, брокер на недвижими имоти, който залагал два и дори три пъти едни и същи къщи в различни банки, и Уесли, бивш сенатор от щата Пенсилвания, който взел подкуп, и Марк, който отпускат ипотеки в малко градче, като определено нарушавал доста изисквания.

Карл, Кърмит, Уесли и Марк. Бели, средна възраст петдесет и една. Всички се признават за виновни.

И аз. Малкълм Банистър, чернокож, на четирийсет и три години, осъден за престъпление, което нямах представа, че съм извършил.

В момента аз съм единственият чернокож във „Фростбърг“, който излежава присъда като „бяла якичка“. Голяма чест, няма що.

Мястото ми в Черната банда не е ясно определено. Повечето са хлапета от улиците на Вашингтон и Балтимор, арестувани за престъпления, свързани с наркотици. Когато ги пускат под гаранция, те се връщат на улицата и шансът им да избегнат втора присъда е едва двайсет процента. Как да успеят без образование, без никакви умения и с престъпно досие?

Всъщност във федералния лагер няма никакви банди и никакво насилие. Ако се сбиеш с някого или го заплашиш, те изхвърлят от тук и те изпращат на много по-лошо място. Има доста скандали, най-вече заради телевизията, но още не съм виждал някой да фрасне друг с юмрук. Част от момчетата са лежали в щатски затвори и разказват ужасии. Никой не би желал да замени това място с друг кафез.

Така че се държим прилично и броим дните. За хората с бели якички наказанието се изразява в унижение и в загуба на статута, на общественото положение, на начина на живот. За чернокожите животът в лагера е по-безопасен в сравнение с местата, откъдето идват

или накъдето са се запътили. Наказанието им е само поредната проява в криминалното им досие, поредната стъпка към превръщането им в закоравели престъпници.

Поради което аз съм по-скоро бял, отколкото черен.

Във „Фростбърг“ има още двама бивши адвокати. Рон Наполи, някогашен специалист по наказателно право във Филадельфия, бил съсипан от кокаина. Бил цар на наркоделата и представлявал много от главните дилъри и трафиканти от Ню Джърси до двете Каролини. Предпочитал да му плащат в брой и в кокаин и накрая изгубил всичко. Данъчните го спипали за укриване на доходи. В момента е излежал половината от деветгодишната си присъда. Напоследък Рон не е много добре. Изглежда депресиран и отказва при каквито и да било обстоятелства да спортува или да се грижи за себе си. Става все по-пълнен, по-муден, по-раздразнителен и по-болен. Преди разказваше увлекателни истории за клиентите си и за техните приключения в света на дрогата, но сега само седи на двора, тъпче се с царевичен чипс и изглежда абсолютно отчаян. Някой му изпраща пари и той харчи повечето за вредна храна.

Третият, Амос Кап, е типична вашингтонска акула. Благодарение на достъпа си до вътрешна информация хитрецът се бе въртял около всички големи политически скандали. С Кап ни съдиха и осъдиха заедно; всеки от нас получи по десет години от същия съдия. Имаше осем подсъдими — седем от Вашингтон и аз. Кап открай време си е бил виновен за нещо, със сигурност беше виновен и според нашите съдебни заседатели. Той обаче знаеше тогава, знае и сега, че аз нямам нищо общо със заговора, но е твърде голям страхливец и мошеник, за да обели и дума. Всякакви прояви на насилие са строго забранени във „Фростбърг“, но ако ме оставите пет минути насаме с Амос Кап, ще му строша врата. Той го знае и сигурно отдавна е казал на директора. Държат го в западното крило, възможно най-далече от мен.

Единствен аз от тримата адвокати съм склонен да помагам на другите затворници с правните им проблеми. Работата ми допада. Трудна е и ми запълва времето. А и така поддържам професионалните си умения, макар да се съмнявам, че имам бъдеще като адвокат. Когато изляза, мога да кандидатствам пред Асоциацията за възстановяване на правата ми, но процедурата ще бъде мъчителна. Истината е, че никога не съм печелил добре като адвокат. Практикувах в малко градче, при

това съм чернокож, а и малцина от клиентите ми бяха в състояние да платят приличен хонорар. В канторите по Брадък Стрийт имаше десетки други адвокати, които се боричкаха за същите клиенти, и конкуренцията беше жестока. Не съм сигурен какво ще правя, когато това приключи, но сериозно се съмнявам, че ще се върна към кариера в правото.

Ще бъда на четирийсет и осем, неженен и, надявам се, в добро здраве.

Пет години са цяла вечност. Всеки ден си правя дълга разходка по черния път, който обикаля лагера. Често го използват за джогинг. Върви по границата — „линията“, както е известна. Престъпиш ли линията, те смятат за беглец. Околността е прекрасна и гледката е невероятна. Докато крача и се люблювам на вълнистите възвишения в далечината, едва сдържам порива си просто да продължа да ходя, да прекрача линията. Няма ограда, която да ме спира, няма надзирател, който да ми кресне. Ще потъна в гъстите горски дебри и ще изчезна завинаги.

Иска ми се да имаше стена, триметров здрав тухлен зид с лъскави кълбета бодлива тел отгоре, която да препречва гледката ми към възвишенията и да възпира мечтите ми за свобода. Това е затвор, по дяволите! Не можем да си тръгнем. Сложете стена и престанете да ни изкушавате!

Изкушението обаче неизменно си е тук и колкото и да се боря с него, кълна се, че то се засилва с всеки изминал ден.

2

„Фростбърг“ се намира няколко километра западно от Къмбърланд, Мериленд, насред отрязък земя, врязан между Пенсилвания на север и Западна Вирджиния на запад и на юг. От картата се вижда, че тази изолирана територия на щата е резултат от лоша земемерска работа и изобщо не би трябвало да бъде част от Мериленд, макар да не е ясно чия би следвало да бъде. Работя в библиотеката и на стената над бюрцето ми виси карта на Америка. Непрекъснато се вирам в нея и мечтая и все се питам как стигнах до затвора, как се озовах в този далечен край.

Близо стотина километра от тук, в щата Вирджиния, се намира град Уинчестър с население двайсет и пет хиляди човека. Това е мястото, където съм се родил, където получих образованието си, градих кариерата си и накрая се провалих с гръм и трясък. Говорят, че откакто съм заминал, почти нищо не се е променило. Адвокатската фирма „Коупланд и Рийд“ още въртяла дейността си в същата сграда с изглед към улицата, където и аз работех някога. Намира се на Брадък Стрийт, в Стария град, до едно ресторантче. Името, изписано с черни букви на витрината, преди време беше „Коупланд, Рийд и Банистър“, а ние бяхме единствената кантора с чернокожи адвокати в радиус от сто и петдесет километра. Доколкото знам, господин Коупланд и господин Рийд се справят добре, не благоденстват и не забогатяват, но имат достатъчно работа да плащат на двете си секретарки и наема. Горедолу това правехме и когато аз бях партньор — успяхме да свържем двата края. Когато настъпи Големият провал, вече сериозно се съмнявах дали ще успеем да оцелеем в това малко градче.

Чувам, че господин Коупланд и господин Рийд отказват да обсъждат мен и проблемите ми. Те се разминаха на косъм с опасността също да се окажат обвиняеми и репутацията им да бъде очернена. Прокурорът, който ме изобличи, стреляше с мощни откоси към всички дори далечно свързани с неговия грандиозен заговор и едва не унищожих цялата фирма. Престъплението ми беше, че взех неподходящ

клиент. Двата ми бивши партньори не са извършили никакво нарушение. Изпитвам многобройни и най-различни съжаления за случилото се, но клеветите, петнящи доброто им име, още не ми позволяват да спя спокойно. И двамата приближават седемдесетте и като млади юристи се бяха борили не само с трудностите, свързани с усилието да запазят кантората си, но бяха водили и някои от последните битки от времената на законите за расовата сегрегация. Понякога съдиите ги пренебрегвали в съда и отсъждали против тях без основателна причина. Другите адвокати нерядко се държали грубо и непрофесионално. Окръжната адвокатска асоциация не ги поканила за свои членове. Понякога чиновниците губели преписките им. Белите съдии не им вярвали. И най-лошото, не идвали клиенти. Дори черни клиенти. Нито един бял не би наел чернокож адвокат през седемдесетте години, поне не в южните щати, а положението и досега не е много по-различно. А „Коупланд и Рийд“ едва не потънали още в началото, понеже чернокожите смятали, че белите адвокати са по-добри. Усърдната им работа и всеотдайният професионализъм променили нещата, но бавно, наистина мъчително бавно.

Уинчестър не беше първият ми избор за място, където да градя кариера. Учих право в „Джордж Мейсън“, във вирджинските западни предградия на Вашингтон. През лятото след втори курс ми провървя и започнах като стажант в голяма компания на Пенсилвания Авеню, близо до Капитолия. Беше една от фирмите с хиляди адвокати, с кантори по цял свят, с имената на бивши сенатори върху бланката, с доходоносни клиенти и неистов ритъм на работа, който адски ми допадаше. В основни линии бях момче за всичко в процеса срещу бивш конгресмен (наш клиент), обвинен в заговор заедно със своя брат престъпник за получаването на подкуп от предприемач в сферата на отбраната. Процесът беше цирк, а аз бях на седмото небе, че съм толкова близо до арената.

Единайсет години по-късно влязох в същата съдебна зала в сградата „Е. Барет Притиман“ в центъра на Вашингтон за собствения си процес.

През онова лято бях един от седемнайсетте секретари. Останалите шестнайсет, идващи от десетте най-добри колежа по право, получиха предложения за работа. Понеже бях заложил всичко на една карта, третата си година като студент по право прекарах в

обикаляне на Вашингтон и тропане по вратите, които неизменно се оказваха заключени. Вероятно във всеки един момент няколко хиляди безработни адвокати кръстосват Вашингтон, а човек лесно се поддава на отчаяние. Накрая претърсих и предградията, където правните фирми са по-малки, а работните места — още по-оскъдни.

После се прибрах у дома съкрушен. Мечтите ми за слава във Висшата лига бяха смазани. Господин Коупланд и господин Рийд нямаха достатъчно работа и със сигурност не можеха да си позволят нов сътрудник, но ме съжалиха и разчистиха за мен стар склад на горния етаж. Вложих цялото си усърдие, макар понякога да не беше лесно да трупам много работни часове с толкова малко клиенти. Разбирахме се добре и пет години по-късно двамата великодушно добавиха и моето име към съдружието. Доходите ми почти не нараснаха.

Докато бях обвиняем, мъчително наблюдавах как безчувствено петнят доброто име на съдружниците ми. Когато се озовах в безизходно положение, главният агент от ФБР ме осведоми, че господата Коупланд и Рийд също ще бъдат обвинени, ако не се призна за виновен и не сътруднича на прокурора. Помислих, че блъфира, но не можех да бъда сигурен. Казах му да върви по дяволите.

За щастие, блъфираше.

Написах на двамата писма, дълги и прочувствени извинителни писма. Не ми отговориха. Помолих ги да дойдат да ме посетят, за да поговорим лице в лице, но не отвърнаха. Родният ми град е само на стотина километра, но редовният ми посетител е само един.

Баща ми е от първите чернокожи моторизирани полицаи в щата Вирджиния. Цели трийсет години Хенри патрулираше по пътищата и магистралите около Уинчестър и обожаваше всяка минута, в която беше на шосето. Обичаше самата работа, усещането за авторитет и история, властта да прилага закона и състраданието да помага на хора в нужда. Обичаше униформата, полицейската кола, всичко освен пистолета на колана си. Няколко пъти се беше оказвал принуден да го вади, но нито веднъж — да стреля. Очакваше белите да се държат оскърбено, а чернокожите — да се надяват на снизходително отношение, но той твърдо беше решил да е напълно безпристрастен. Беше строг полицай, за когото нямаше средно положение в закона. Ако

дадено действие беше незаконно, значи беше незаконно и толкова, никакво шикалкавене, никакви формалности.

От мига, в който станах обвиняем, баща ми реши, че съм виновен... за нещо. Въпреки презумпцията за невинност. Въпреки обясненията ми, че нищо не съм направил. Мозъкът му на горд служител на закона беше напълно промит, след като цял живот беше преследвал нарушители. Според него, щом федералните с всичките си ресурси и огромната си мъдрост ме бяха удостоили с дълъг сто страници обвинителен акт, значи те бяха прави, а аз грешах. Сигурен съм, че татко ми съчувстваше, сигурен съм и че се молеше някак да се измъкна от тази каша, но не успя да ми предаде тези чувства. Чувстваше се унижен и ми го показва. Как така синът му адвокат се беше забъркал с някаква противна шайка мошеници?

Хиляди пъти съм си задавал същия въпрос. Нямам добър отговор.

Хенри Банистър едва успял да завърши гимназия и след няколко дребни провинения пред закона на деветнайсет години се записал при морските пехотинци. Там бързо го вкарали в пътя, направили го войник, който цени дисциплината и много се гордее с униформата. Три пъти го изпращали във Виетнам, където бил ранен, получил изгаряне и за кратко попаднал в плен. Медалите висят на стената в кабинета му в малката къща, където съм отгледан. Баща ми живее там сам. Майка ми беше убита от пиян шофьор две години преди да ме осъдят.

Хенри идва във „Фростбърг“ веднъж месечно на едночасово посещение. Пенсионер е и няма никаква работа, така че би могъл да идва и всяка седмица, ако иска. Но не иска.

Дългата присъда в затвора има много жестоки особености. Едната е усещането, че светът и хората, които обичаш и от които се нуждаеш, бавничко те забравят. Купищата писма, които пристигат през първите месеци, постепенно оредяват до едно-две седмично. Приятели и близки, отначало уж решени да те посещават, не се появяват с години. По-големият ми брат Маркърс се отбива два пъти годишно и цял час ме занимава с личните си проблеми. Има трима тийнейджъри на различни етапи на младежката престъпност, плюс ненормална съпруга. Моите проблеми май са нищо. Посещенията му са ми

приятни въпреки хаоса в живота му. Маркът постоянно имитира Ричард Прайър и всяка дума, излязла от устата му, е смешна. Обикновено се смеем през цялото време, докато той се оплаква от децата си. По-малката ми сестра Руби живее на Западното крайбрежие и я виждам веднъж годишно. Тя добросъвестно ми пише по едно писмо седмично и аз много ценя кореспонденцията ни. Имам далечен братовчед, излежал седемгодишна присъда за въоръжен грабеж — бях му адвокат, — който също ме посещава два пъти годишно, защото и аз го посещавах в затвора.

След първите ми три години тук често минават месеци, през които нямам друг посетител, освен баща ми. Управлението на затворите се стареа да разпределя осъдените на около осемстотин километра от дома. Късметлия съм, че Уинчестър е толкова близо, но всъщност все едно е на хиляди километри. Имам няколко приятели от детството, които така и не се качиха на колите си да дойдат, и един-двама други, от които нямам вест вече две години. Повечето от предишните ми познати адвокати са твърде заети. Приятелят ми от колежа, с когото тичахме заедно, ми пише през месец, но не мога да го накарам да дойде. Живее във Вашингтон, на двеста и четирийсет километра на изток, където работел уж без почивен ден в голяма адвокатска кантора. Най-близкият ми приятел от морските пехотинци живее в Питсбърг, на два часа път, а е идвал във „Фростбърг“ само веднъж.

Вероятно трябва да съм признателен, че баща ми си прави труда.

Както винаги, той седи сам в малката зала за посещения с кафяв хартиен плик на масата пред него. Вътре има или бисквити, или кексчета от леля Расин, сестра му. Ръкуваме се, но не се прегръщаме — Хенри Банистър никога през живота си не е прегръщал друг мъж. Оглежда ме, за да се увери, че не съм напълнял, и както винаги ме разпитва за дневния ми режим. За четирийсет години не е наддал нито килограм и униформата на морски пехотинец още му става. Убеден е, че ако се храниш по-малко, ще живееш повече, а Хенри се страхува да не умре млад. Баща му и дядо му са починали, преди да навършат шейсет. Той изминава пеша осем километра дневно и смята, че и аз трябва да правя същото. Примирил съм се, че никога няма да престане да ме напътства как да живея живота си, независимо дали съм в затвора или навън.

Хенри потупва кафявия плик и ме осведомява:

— Расин ти ги изпраща.

— Благодарни й от мое име.

Ако толкова се притеснява за килограмите ми, защо при всяко посещение ми носи плик с мазни десертчета? Изяждам едно-две, а останалите раздавам.

— Скоро да си говорил с Маркърс? — пита баща ми.

— От месец не съм. Защо?

— Големи неприятности. Някакво момиче забременяло от Делмън. Той е на петнайсет, тя — на четиринайсет.

Клати глава и се мръщи. Делмън още десетгодишен си беше престъпник и семейството винаги се е опасявало, че животът му ще продължи извън закона.

— Първото ти внуче — опитвам се да го разсмея аз.

— Голяма гордост! Петнайсетгодишен идиот, който носи името Банистър, надува корема на четиринайсетгодишно бяло момиче.

Двамата се замисляме над думите му. Срещите ни често се определят не от казаното, а от онова, което остава дълбоко скрито и неизречено. Баща ми е вече на шейсет и девет и вместо да се наслаждава на златните си години, през повечето време ближе рани и се самосъжалява. Не че го виня. След четирийсет и две години брак скъпата му съпруга му бе отнета за част от секундата. Потънал в скръб, той узна, че ФБР проявява интерес към мен, а разследването се разрасна лавинообразно. Процесът ми продължи три седмици и баща ми не пропусна нито ден в залата. Беше съкрушен, докато гледаше как ме изправят пред съда и ме осъждат на десет години затвор. После ни отнеха Бо, и на двамата. А вече и децата на Маркърс пораснаха достатъчно, че да създават сериозни тревоги на родителите си и на всичките си близки.

На цялото ни семейство се полага малко късмет, но надали ще ни споходи.

— Снощи говорих с Руби — осведомява ме баща ми. — Тя е добре, изпраща ти поздрав и ми каза, че последното ти писмо било много забавно.

— Моля те, предай й, че писмата й означават много за мен. Не е пропуснала нито седмица за пет години.

Руби е светъл лъч в нашето разпадащо се семейство. Тя е брачен консултант, а съпругът ѝ е педиатър. Имат три свършени деца, които не пускат да припарят до своя опозорен чичо Мал.

След дълго мълчание казвам:

— Благодаря ти за чека, както винаги.

— Радвам се да помогна — свива рамене той.

Всеки месец ми изпраща сто долара и аз съм му много признателен. Отиват в сметката ми и ми дават възможност да си купувам неща от първа необходимост като химикалки, листове за писане, книги и прилична храна. Повечето хора от Бялата банда получават чекове от близките си. Буквално никой от Черната не получава нито цент. В затвора винаги разбираш кой има пари.

— Мина почти половината — отбелязва баща ми.

— Още две седмици и ще станат пет години — пояснявам.

— Времето лети.

— Навън може би. Уверявам те, че от тази страна на стената часовникът върви много по-бавно.

— Въпреки това трудно може да повярва човек, че си тук вече пет години.

Така е наистина. Как оцеляваш години наред в затвора? Като не мислиш за времето, за месеците или седмиците. Мислиш за днешния ден — как ще го преживееш, какво ще правиш. Утре, като се събудиш, още един ден ще бъде зад гърба ти. Дните се трупат, седмиците отминават, месеците стават години. И ти осъзнаваш, че си силен, че можеш да функционираш и да оцеляваш, понеже нямаш избор.

— Решил ли си какво ще правиш? — пита ме Хенри.

Всеки месец ми задава същия въпрос, все едно ей сега ще ме освободят. Търпение, напомням си. Той ми е баща. И е тук! А това е много.

— Всъщност не. Има още много време.

— На твое място щях да започна да се замислям — отбелязва той, убеден, че в моето положение щеше прекрасно да знае как да постъпи.

— Току-що завърших трето ниво по испански — казвам с известна гордост.

В Кафявата банда имам добър приятел, Марко, който е отличен преподавател по чужди езици. Лежи за трафик на дрога.

— Май не след дълго всички ще заговорим на испански. Завладяват ни.

Хенри не понася имигранти, не понася никой с акцент, хора от Ню Йорк или от Ню Джърси, безработни или живеещи от социални помощи и смята, че бездомните трябва да бъдат арестувани и заселени в лагери, които в неговите представи ще бъдат по-лоша версия на „Гуантанамо“.

Преди няколко години си разменихме остри думи и той ме заплаши, че ще престане да ме посещава. Загуба на време е да се караме. Няма да го променя. Достатъчно добър е да идва да ме вижда, затова най-малкото, което мога да направя, е да се държа прилично. Аз съм осъден престъпник, той не е. Той е победител, аз съм загубеняк. Това, изглежда, е важно за Хенри, макар да не знам защо. Може би защото съм завършил колеж и после право — непостижима мечта за него.

— Сигурно ще напусна страната — казвам. — Ще отида някъде, където мога да използвам испанския си, например в Панама или в Коста Рика. Топло време, плажове, хора с тъмна кожа. Там не се интересуват дали имаш криминално досие и дали си лежал в затвора.

— Изглежда за предпочитане, нали?

— Да, татко, когато си в затвора, всяко друго място е за предпочитане. Какво да направя? Да се върна у дома, да стана нечий помощник без право да практикувам професията си и да правя проучвания за малка кантора, която не може да си позволи да ме наеме? Да се занимавам с освобождаване на хора под гаранция? Или да стана частен детектив? Възможностите не са много.

Той кима. Бяхме водили този разговор поне десетина пъти.

— Освен това мразиш властите — казва баща ми.

— О, да. Мразя федералните власти, ФБР, прокурорите, федералните съдии, глупаците, които управляват затвора. Много неща ненавиждам в тях. Лежа тук десет години за престъпление, което не съм извършил, защото някой наперен прокурор трябва да си повиши коефициента на успеваемост. А след като правителството може да осъди жалкия ми задник без никакви улики, представи си неизброимите възможности, които ме очакват сега, когато на челото ми

ще пише „осъден престъпник“. Ще се махна от тук, татко, само да изляза.

Той кимва и се усмихва. Разбира се, Мал.

3

Предвид важността на онова, което правят, противоречията, които нерядко ги заобикалят, и насилниците, които понякога се изправят пред тях, е направо забележително, че в тази страна са убити само четирима федерални съдии.

Почитаемият Реймънд Фосет току-що бе станал номер пет.

Тялото му било намерено във вилата край езерото, която си построил и която често посещавал през уикендите. Когато не се явил за делото си в понеделник сутринта, правните му асистенти изпаднали в паника и се обадили на ФБР. Скоро агентите открили местопрестъплението. Вилата се намирала сред гъстите гори в Югозападна Вирджиния, на планински склон над малък и девствен водоем, известен като езерото Хигинс. Няма да го намерите на повечето пътни карти.

Нямало признаци за нахлуване с взлом, за борба или съпротива, нищо освен две мъртви тела с дупки от куршуми в главата и един празен метален сейф в сутерена. Съдия Фосет бил намерен близо до сейфа, застрелян два пъти в тила — определено било екзекуция, и край него на пода имало голяма локва засъхнала кръв. Първият експерт на местопрестъплението предположил, че съдията е мъртъв поне от два дни. Според един от асистентите му той напуснал кабинета към три часа в петък следобед. Смятал да тръгне с колата си право към вилата и да работи там усилено през целия уикенд.

Другото тяло било на Наоми Клеъри, трийсет и четири годишна разведена майка на две деца, наскоро наета от съдията като секретарка. Съдията, който бил на шейсет и шест години и имал пет деца на зряла възраст, не бил разведен. Двамата с госпожа Фосет живеели разделени от няколко години, но още ги виждали заедно в Роуаноук, когато поводът го изисквал. Всички знаели за раздялата им и понеже съдията бил известен човек в града, тя предизвиквала някои клюки. Съпрузите доверили на децата и на приятелите си, че просто не могат да понесат развода. Госпожа Фосет имала пари. Съдия Фосет имал обществено

положение. И двамата, изглежда, били относително доволни, и двамата обещали да нямат други връзки. Споразумели се да се разведат, ако и когато някой от двамата срещне друг човек.

Явно съдията вече си бил харесал някого. Почти веднага след като госпожа Клеъри станала негова служителка, в съда плъзнали слухове, че той отново хойка. Малцина от екипа знаели, че ангелът му бил слаб открай време.

Тялото на Наоми било намерено на канапе близо до мястото, където бил убит съдията. Била гола и глезените ѝ били стегнати със сребристо тиксо. Лежала по гръб, а китките ѝ били вързани отзад. Била простреляна два пъти в челото. Тялото ѝ било покрито с малки белези от изгаряне. След няколко часови анализи и обсъждане разследващите стигнали до заключението, че тя най-вероятно е била изтезавана, за да бъде принуден Фосет да отвори сейфа. Очевидно тактиката била проработила. Сейфът бил празен, вратичката му била отворена и вътре нямало нищо. Крадецът го опразнил, после екзекутирал жертвите си.

Бащата на съдия Фосет бил строителен предприемач и като дете той го придружавал, неизменно с чук в ръка.

Все строял разни неща — задна веранда, тераса, барака. Когато децата му били малки, а бракът му — щастлив, той изкорубил и напълно обновил една достолепна стара къща в центъра на Роуаноук. В качеството си на общ строителен работник прекарвал на стълбата всеки уикенд. Години по-късно ремонтирал тавански апартамент, който се превърнал в любовното му гнезденце, а после — в негов дом. Да кове с чука, да реже с триона и да се поти на строежа било като терапия за съдията, умствено и физическо бягство от напрегнатата му работа. Той проектирал алпийската вила край езерото и за четири години я построил почти цялата сам. Една от стените в сутерена, където умрял, била цялата с хубави кедрови лавици, отрупани с дебели правни книги. В средата обаче имало тайна врата. Няколко лавици се отмествали и зад тях, идеално скрит, се намирал сейфът. На местопрестъплението той се оказал избутан около метър напред от стената и опразнен.

Сейфът представлявал сандък от желязо и олово, качен върху четири тринайсентиметрови колела. Изработен бил от компания „Вулкан“ в Кеноша, Уисконсин, и бил закупен от съдия Фосет по интернет. Според техническите параметри сейфът бил висок сто и

десет сантиметра, широк — деветдесет и един, и дълбок — сто, тежал двеста и трийсет килограма и се продавал за две хиляди и сто долара. При правилно заключване бил водоустойчив, огнеупорен и недостъпен за крадци. Панел на вратата изисквал шестцифрен код за достъп.

Загадката пред ФБР била защо федерален съдия, който печели 174 000 долара годишно, ще се нуждае от такъв сигурен и таен контейнер за своите ценни притежания. По времето на смъртта си съдия Фосет притежавал 15 000 долара в лична текуща сметка, 60 000 долара на срочен депозит, който му носел по-малко от един процент годишна лихва, 31 000 долара в облигационен фонд и 47 000 долара във взаимен фонд, който вече почти десетилетие не се представял добре на борсата. Освен това имал партида в пенсионно-осигурителен фонд и стандартния за федерален служител пакет от бонуси. И понеже нямал почти никакви дългове, финансовото му положение било много прилично. Истинската му сигурност обаче се криела в работата му. Тъй като Конституцията му позволявала да служи пожизнено, никога нямало да престане да получава заплатата си.

Семейството на госпожа Фосет притежавало огромно количество банкови акции, но съдията не можел да припари до тях. Сега, след раздялата, те станали още по-недостъпни. Изводът: съдията бил заможен, но съвсем не богат, така че не му трябвал таен сейф, за да държи притежанията си на сигурно място.

Какво бе имало в сейфа? Или, казано направо, какво бе предизвикало смъртта му? От разговорите със семейството и приятелите му впоследствие станало ясно, че нямал скъпоструващи навици, не колекционирал златни монети, диаманти, нито нещо, което да се нуждае от такава защита. Нямало и никакви данни да проявява интерес да колекционира каквото и да било, ако не се брояла впечатляващата му детска сбирка от бейзболни картички.

Вилата му се намирала толкова навътре в планината, че било почти невъзможно да я намери човек. Веранда опасвала цялата постройка. Накъдето и да се погледнело, нямало да се види друг човек, превозно средство, хижа, къща, барака или лодка. Пълна изолация. Съдията държал в мазето си каяк и кану и прекарвал часове в езерото, ловял риба, пушел пури и размишлявал. Бил мълчалив човек, не саможив и стеснителен, а интелектуален и сериозен.

За ФБР било до болка очевидно, че няма да има свидетели, тъй като на километри наоколо нямало друго живо същество. Вилата била идеалното място да убиеш някого и да изчезнеш, преди престъплението да излезе на бял свят. Още щом пристигнали, следователите разбрали, че са изостанали. А положението се влошило допълнително. Не открили нито един отпечатък от пръст или стъпало, нишка, косъм или следа от гуми, която да послужи като улика. Вилата нямала алармена система и охранителни камери. Пък и защо да си прави труда човек? Най-близкият полицаи бил на половин час път и ако изобщо успеел да открие мястото, какво можел да направи, когато пристигне? Дори най-безмозъчният обирджия би офейкал много преди това.

Цели три дни следователите оглеждали всеки сантиметър от вилата и прилежащия ѝ хектар и половина, но не открили нищо. Престъплението било извършено методично и прецизно. Имали си работа с истински талант, с умел убиец, който не оставя следи. Откъде изобщо да започнат?

От Министерството на правосъдието във Вашингтон вече ги притискали. Директорът на ФБР сформирал отряд, нещо като екип за специални операции, който да отиде в Роуаноук и да разкрие престъплението.

Както може да се очаква, жестоките убийства на съдия прелюбодеец и на неговата млада приятелка били прекрасен подарък за медиите и за таблоидите. На погребението на Наоми Клеъри, три дни след като намерили трупа ѝ, се наложило полицията в Роуаноук да издигне барикади, за да не допусне репортерите и любопитните на гробището. На следващия ден, по време на заупокойната служба в памет на Реймънд Фосет в препълнената епископална църква, над сградата кръжал хеликоптер, който заглушавал музиката. Началникът на полицията, стар приятел на съдията, се видял принуден да изпрати свой хеликоптер, който да прогони натрапника. Госпожа Фосет седяла стоически на първия ред сред децата и внуците си и не проляла нито една сълза, нито погледнала към ковчега. Изречени били много мили думи за съдията, но някои хора, предимно мъже, си мислели: Как това старче се е сдобило с толкова млада любовница?

След като и двамата били погребани, вниманието бързо се насочило обратно към разследването. От ФБР отказвали да произнесат и една дума публично най-вече защото нямали какво да съобщят. Седмица след намирането на телата единственото доказателство били балистичните експертизи. Четири патрона с кух връх, изстреляни от оръжие трийсет и осми калибър, едно от милионите такива по улиците и вероятно в момента захвърлено на дъното на някое голямо езеро в планините на Западна Вирджиния.

И други мотиви били подложени на анализ. През 1979 г. съдия Джон Уд бил застрелян пред дома си в Сан Антонио; Убиецът му бил нает от голям наркодилър, осъден от съдия Уд, който ненавиждал търговията с наркотици и хората, която я извършвали. За човек с прякор Джон Максимум мотивът бил напълно очевиден. В Роуаноук екипите на ФБР разгледали всяко дело на съдия Фосет, гражданско и наказателно, и изготвили кратък списък на евентуални заподозрени. Буквално всички били замесени в търговията с дрога.

През 1988 г. съдия Ричард Даронко бил застрелян, докато работел на двора си в своя дом в Пелъм, Ню Йорк. Убиецът бил разгневеният баща на жена, току-що изгубила дело в съдебната зала на съдията. Бащата убил съдията, после се самоубил. В Роуаноук екипът от ФБР прегледал делата на съдия Фосет и разпитал правните му асистенти. Във федералните съдилища винаги има няколко откачалки, които завеждат несъстоятелни дела и отправят безобразни изисквания, така че постепенно се оформил и такъв списък. Имена, но не и реални заподозрени.

През 1989 г. съдия Робърт Смит Ванс бил убит в дома си в Маунтин Брук, Алабама, след като отворил пакет, съдържащ бомба. Намерили убиеца му и в крайна сметка го осъдили на смърт, но мотивът така и не бил изяснен. Прокурорите твърдели, че причината е гневът на убиеца заради неотдавнашно решение на съдия Ванс. В Роуаноук федералните разпитали стотици адвокати с дела, гледани от съдия Фосет в момента или в миналото. Всеки адвокат има клиенти, които са или луди, или достатъчно злонамерени, че да търсят отмъщение. Неколцина такива минали през съдебната зала и на съдия Фосет. Били издирени, разпитани и изключени от списъка на заподозрените.

През януари 2011 г., месец преди убийството на Фосет, съдия Джон Рол бил застрелян близо до Тусон в същото масово убийство, при което била ранена конгресмен Габриел Гифърдс. Съдия Рол се оказал на неподходящото място в неподходящото време, не той бил мишената. Смъртта му с нищо не помагала на ФБР за случая им в Роуаноук.

С всеки изминал ден следата изстивала все повече. Без свидетели, без реални улики от местопрестъплението, без никаква грешка от страна на убиеца, само с няколко безполезна сведения и съвсем малко заподозрени въз основа на гледаните от съдията дела, разследването на всяка крачка се натъквало на задънена улица.

Сензационното оповестяване на награда от сто хиляди долара не бе активизирало горещите телефонни линии на ФБР.

4

Тъй като „Фростбърг“ е затвор с лек режим, ние имаме по-активни контакти с външния свят от повечето ни събратя. Кореспонденцията ни винаги може да бъде отворена и прочетена, но това се случва рядко. Даден ни е ограничен достъп до електронна поща, но не и до интернет. Има десетина телефона и многобройни правила за използването им, но обикновено можем да говорим за сметка на отсрещната страна колкото си искаме. Мобилните телефони са строго забранени. Позволено ни е да се абонираме за списания от предварително одобрен списък. Всяка сутрин редовно получаваме няколко вестника, които винаги са на разположение в ъгъла на трапезарията, известен като „Кафенето“.

Точно там рано една сутрин виждам заглавието в „Уошингтън Поуст“:

УБИТ ФЕДЕРАЛЕН СЪДИЯ БЛИЗО ДО РОУАНОУК

Не мога да скрия усмивката си. Сега е моментът.

През последните три години съм обсебен от Реймънд Фосет. Не съм го виждал, не съм прекрачвал прага на съдебната му зала, не съм водил дела в неговия район — Южния окръг на Вирджиния. Буквално цялата ми практика премина в щатския съд. Рядко съм излизал на федерална сцена, а когато се е случвало, винаги е било в Северния окръг на Вирджиния, който обхваща всичко на север от Ричмънд. Южният окръг включва Роуаноук, Линчбърг и огромната застроена територия между Вирджиния Бийч и Норфък. Преди смъртта на Фосет в Южния окръг работеха дванайсет федерални съдии, а в Северния — тринайсет.

Във „Фростбърг“ срещнах няколко човека, изпратени тук от съдия Фосет, и ги поразпитах за него, като се стараех да не изглеждам твърде любопитен. Престорих се, че уж го познавам, понеже съм се

явявал като адвокат в неговата съдебна зала. Всички тези затворници без изключение го ненавиждаха и имаха чувството, че ги е осъдил с огромно удоволствие. Особено приятно му било да мъмри „белите якички“, докато произнасял техните присъди и ги изпращал в затвора. Обикновено, когато се произнася присъдата, заседанията привличат повече представители на пресата, а Фосет имал грамадно его.

Завършил бакалавърската си степен в „Дюк“ и после следвал право в „Кълъмбия“, след което няколко години работил във фирма на Уолстрийт. Съпругата му и състоянието ѝ били от Роуаноук, затова двамата се установили там, когато Фосет бил на трийсет и няколко години. Започнал работа в най-голямата юридическа фирма в града и бързо издрапал до върха. Тъстът му бил дългогодишен благодетел на демократите и през 1993 г. президентът Клинтън назначил Фосет на доживотен пост в Южния окръг на Вирджиния.

В света на американското право такова назначение носи огромен престиж, но не и много пари. По онова време заплатата на съдията била 125 000 долара годишно — с около 300 000 по-малко от онова, което печелел като усърден партньор в процъфтяваща адвокатска фирма. На четирийсет и осем той станал един от най-младите федерални съдии в страната, а понеже имал пет деца — и един от най-притеснените за пари. Не след дълго тъстът му започнал да допълва доходите му и напрежението поспаднало.

В едно интервю за правно списание — от онези, които малцина четат — съдията описваше първите си години на поста. Попадна ми случайно в затворническата библиотека сред купчина списания за изхвърляне. Не са много книгите и списанията, които се изплъзват от любознателния ми поглед. Често чета по пет-шест часа дневно. Компютрите тук са настолни и доста старички, а понеже са много използвани, са в окаяно състояние. Но тъй като съм библиотекар и отговарям за тях, разполагам с неограничен достъп. Абонирани сме за два сайта за правни проучвания и благодарение на тях съм прочел всяко публикувано мнение за почитаемия съдия Реймънд Фосет.

Някъде в началото на века, около 2000 г., с него станало нещо. През първите си седем години като съдия той клонял наляво, изявявал се като защитник на правата на личността, проявявал състрадание към бедните и онеправданите, не се колебаел да плесне през пръстите правоохранителните органи, бил скептичен към едрия бизнес и,

изглежда, изгарял от нетърпение да сложи на мястото ѝ всяка страна по делото, която се осмеляла да го ядоса. Само след година обаче нещо се променило. Становищата му станали кратки, недобре обосновани, понякога дори злобни, а убежденията му определено се преориентирали надясно.

През 2000 г. президентът Клинтън го номинирал да заеме свободното място в Четвърти областен апелативен съд в Ричмънд. Преместването било логично повишение за талантлив съдия от окръжен съд или за съдия с подходящите връзки. В Четвърти апелативен Фосет бил един от петнайсетте съдии, които разглеждат само апелативни дела. Единствената по-висша инстанция е Американският върховен съд, но не се знае дали съдия Фосет е имал такава амбиция. Повечето федерални съдии имат в един или друг момент. Бил Клинтън обаче бил в края на мандата си и бил леко дискредитиран. Сенатът бавел неговите номинации, а след избирането на Джордж У. Буш съдия Фосет останал завинаги в Роуаноук.

Той бил на петдесет и пет години. Децата му били вече зрели хора или съвсем скоро предстояло да се изнесат от къщи. Може да е станал жертва на кризата на средната възраст. Или пък е имал брачни проблеми. Тъстът му починал, без да го включи в завещанието си. Предишните му партньори забогатявали, а той, откровено казано, се бъртел за заплата като най-обикновен работник. Каквато и да е причината, съдия Фосет станал различен човек в залата. Присъдите му по наказателни дела били своенравни и далеч не толкова състрадателни. В гражданските дела той неведнъж заемал страната на едрите интереси, вместо да симпатизира на малкия човек. Съдиите често се променят със съзряването си, но малцина го правят толкова рязко като Реймънд Фосет.

Най-голямото дело в кариерата му била битката за добива на уран, започнала през 2003 г. По онова време все още бях адвокат и познавах проблемите и подробностите в основни линии. Неизбежно беше — вестниците буквално всеки ден пишеха за това.

През централната и южната част на Вирджиния минава богата на уран жила. Тъй като добивът на уран е екологичен кошмар, щатът прие закон за забраната му. Естествено, собствениците на земя, наемателите и минодобивните компании, контролиращи залежите, отдавна искаха да започнат да копаят и бяха похарчили милиони, за да лобират сред

законодателите за отмяна на забраната. Щатският парламент на Вирджиния устоя. През 2003 г. канадската компания „Албърта Майнс“ заведе дело в Южния окръг на Вирджиния и атакува забраната като неконституционна. Нападението беше фронтално, извън всякакви правила, с огромно финансиране и ръководено от най-скъпите юридически експерти, които могат да се купят с пари.

Не след дълго стана ясно, че „Албърта Майнс“ е консорциум от минни компании от САЩ, Австралия, Русия и Канада. Оценката на евентуалната стойност на залежите само във Вирджиния варираше от петнайсет до двайсет милиарда долара.

При произволната процедура за избор на съдия, която беше в сила тогава, делото бе възложено на Маккей от Линчбърг, който беше на осемдесет и четири години и страдаше от деменция. Той се отказа по здравословни причини. Следващият беше Реймънд Фосет, който нямаше основателна причина да се измъкне. Ответник по делото беше щатът Вирджиния, но скоро се включиха и мнозина други. Сред тях бяха големи и малки градове и окръзи, разположени върху залежите, както и няколко собственици на земя, които не желяеха да участват в разрухата. Делото се разрасна до огромен и объркан съдебен спор, в който участваха повече от сто адвокати. Съдия Фосет отхвърли първоначалното искане за прекратяване на делото и нареди принудително представяне на огромен обем от писмени доказателства. Не след дълго той посвети деветдесет процента от времето си на този проблем.

През 2004 г. ФБР влезе в живота ми и аз изгубих интерес към делото за добива на уран. Показах се изправен пред по-спешни проблеми за решаване. Процесът ми започна през октомври 2005 г. във Вашингтон. Дотогава делото на „Албърта Майнс“ се гледаше вече цял месец в претъпканата съдебна зала в Роуаноук. Не давах и пет пари какво ще стане с урана.

След процес, продължил три седмици, бях осъден на десет години затвор. А след процес, продължил десет седмици, съдия Фосет отсъди в полза на „Албърта Майнс“. Нямаше как да има връзка между двете дела, поне така си мислех аз на път за затвора.

Скоро обаче се запознах с човека, който в крайна сметка щеше да убие съдия Фосет. Известна ми е самоличността на убиеца, мотивът му също ми е известен.

Именно мотивът озадачаваше ФБР. През седмиците след убийството специалният екип се съсредоточи над жалбата на „Албърта Майнс“ и разпита десетки хора, свързани с процеса. Появиха се няколко радикални екологични групировки, които действаха в периферията. Навремето ФБР строго ги държеше под око. Фосет получи смъртни заплахи, а по време на процеса го местеха на различни места с цел безопасност. Заплахите бяха разследвани основно, нито една от тях не се оказа достоверна, но съдията остана под охрана.

Надали мотивът бе сплашване. Фосет бе взел решение и макар еколозите да го ненавиждаха смъртно, той вече бе успял да навреди. През 2009 г. присъдата му бе потвърдена от Четвърти апелативен съд и делото отиде във Върховния съд. Преди да приключат обжалванията, уранът оставаше недокоснат.

Мотивът бе отмъщение, но ФБР не обели и дума. Някои репортери използваха фразата „наемен убиец“, но очевидно единственото им основание бе професионализмът на убийствата.

С оглед на местопрестъплението и празния сейф, който е бил толкова старателно скрит, по-вероятният мотив според мен е обир.

Имам план, който кроя от години. Това е единственият начин да се измъкна от затвора.

5

Всеки физически здрав затворник трябва да работи нещо, а Управлението на затворите контролира размера на заплащането. През последните две години съм библиотекар и получавам трийсет цента на час. Около половината от тези пари заедно с чековете от баща ми са под надзора на Програмата за финансова отговорност на затворниците. Управлението на затворите взема парите и с тях плаща всички дължими глоби и обезщетения. Освен на десет години затвор съм осъден да заплатя и около сто и двайсет хиляди долара. При надница трийсет цента на час ще ми трябва време до края на века, че и още.

Другите възможни професии тук са готвач, мияч на чинии, чистач на маси, мияч на под, водопроводчик, електричар, дърводелец, чиновник, дневален, работник в пералнята, бояджия, градинар и учител. Смятам се за щастливец. Работата ми е една от най-хубавите и не ме задължава да чистя след другите. Понякога преподавам история на затворниците, които се опитват да вземат диплома за средно образование. За учителстването получавам по трийсет и пет цента на час, но по-високото заплащане не ме изкушава. Намирам заниманието за много потискащо предвид ниското ниво на грамотност на затворниците. Черни, бели, мургави — няма значение. Толкова голям брой от тези хора едва четат и пишат, че няма как да не се запиташ какво става в образователната ни система.

Моята работа обаче не е да оправям нито образователната, нито правната, нито съдебната, нито затворническата система. Тук съм, за да оцелявам ден след ден и да го правя възможно най-достойно. Ние сме измет, нищожества, най-обикновени престъпници, отделени от обществото, и това постоянно ни се напомня. Пазачите се наричат надзиратели. Никога не ги наричайте пазачи. Никога. Да си надзирател е къде-къде повече, почти титла. Повечето са бивши полицаи или военни, които не са се представили много добре на предишната си работа и сега са в затвора. Има и няколко свестни, но повечето са отрепки, които са твърде глупави, за да го съзнават. Пък и кои сме ние,

та да им го кажем? Въпреки глупостта си те съществено ни превъзхождат и им е приятно да ни го напомнят.

Въртят надзирателите, за да не им позволят да се сближат твърде много със затворниците. Допускам, че се случва, но едно от основните правила за оцеляване в пандиза е максимално да избягваш надзирателя. Отнасяй се към него с уважение, прави точно каквото ти казва, не му създавай проблеми, но най-вече се старай да го избягваш.

Сегашният ми надзирател не е от добрите. Казва се Даръл Марвин, едър, бял, с шкембе, на не повече от трийсет години. Мъчи се да пристъпва наперено, но задникът му е твърде тежък. Даръл е невеж расист, който не ме харесва, понеже съм чернокож и имам две университетски дипломи, а той нито една. У мен се разгаря жестока вътрешна борба всеки път когато се окажа принуден да угоднича пред този тъпак, обаче нямам избор. В момента се нуждая от него.

— Добро утро, надзирател Марвин — поздравявам с изкуствена усмивка, когато го спирам пред столовата.

— Какво има, Банистър? — изръмжава той.

Подавам му лист хартия — официална молба. Той я оглежда и се преструва, че чете. Изкушавам се да му помогна с по-дългите думи, но си прехапвам езика.

— Налага се да се срещна с директора — пояснявам учтиво.

— Защо искаш да се видиш с директора? — пита той, продължавайки да се мъчи да прочете доста простичката молба.

Причината да искам среща с директора не е работа на надзирателя, нито на който и да било друг, но напомня ли го на Даръл, ще си навлека неприятности.

— Баба ми е на смъртно легло и бих искал да отида на погребението. Само на стотина километра е.

— Кога ще умре според теб? — пита умникът.

— Скоро. Моля ви, надзирател Марвин, не съм я виждал от години.

— Директорът не одобрява такива глупости, Банистър. Би трябвало вече да го знаеш.

— Знам, но директорът ми дължи услуга. Преди няколко месеца му дадох правен съвет. Моля ви, само му предайте молбата ми.

Той сгъва листа и го пъхва в джоба си.

— Хубаво, ама е загуба на време.

— Благодаря.

И двете ми баби починаха преди години.

Нищо в затвора не е направено за удобство на затворниците. Удовлетворяването или отхвърлянето на една проста молба би трябвало да отнеме няколко часа, но така ще е твърде лесно. Минават четири дни, преди Даръл да ме осведоми, че на следващия ден, осемнайсети февруари, в десет сутринта трябва да се явя в кабинета на директора. Благодаря му с поредната фалшива усмивка.

Директорът е царят на тази малка империя и егото му е толкова, каквото може да се очаква от човек, който управлява с официални заповеди или поне смята, че така трябва. Тези типове постоянно се сменят и човек трудно може да проумее причината. Както казах, не е моя работа да реформирам системата на затворите, затова не ме интересува какво се случва в сградата на администрацията.

Сегашният директор, господин Робърт Ърл Уейд, е прекарал цялата си кариера по затворите. Изключително делови човек. Току-що е приключил вторият му развод и аз наистина му бях обяснил някои от основните тънкости по отношение на издръжката на бившата съпруга според законодателството на Мериленд. Влизам в кабинета му, а той не става, не ми подава ръка, нито прави друг учтив жест, с който да прояви уважение. Казва само:

— Здравей, Банистър — и махва към един стол.

— Здравейте, директор Уейд. Как сте?

— Свободен съм, Банистър. Съпруга номер две вече е в историята и повече никога няма да се женя.

— Радвам се да го чуя и се радвам, че помогнах.

Бързо приключваме с размяната на любезности, той побутва един бележник и казва:

— Не мога да ви пускам да си ходите за всяко погребение, Банистър, разбери ме.

— Не става дума за погребение. Нямам баба.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Запознат ли сте с разследването на убийството на съдия Фосет в Роуаноук?

Той се мръщи и отмята шава назад, все едно е оскърбен. Тук съм под фалшив претекст и сигурно според някоя точка от безбройните федерални наръчници това е нарушение. Докато се чуди как да реагира, той клати глава и си повтаря тихичко:

— Какво, по дяволите...

— Убийството на федералния съдия. Цялата преса гърми.

Трудно ми е да повярвам, че е пропуснал новината за убийството, но е напълно възможно. Само защото аз чета по няколко вестника дневно, не означава, че всички го правят.

— Федералния съдия ли? — пита той.

— Точно така. Намерили са го заедно с приятелката му в неговата вила край езерото в Югозападна Вирджиния, и двамата простреляни...

— Да, да, четох за това. Какво общо има с теб?

Дразни се, понеже съм го излъгал, и се опитва да измисли подходящо наказание. Високопоставен и могъщ човек като един директор на затвор не може да си позволи да бъде използван от някой от поверениците си. Очите на Робърт Ърл се стрелкат, докато той обмисля как да реагира на измамата ми.

Старая се да звуча колкото се може по-драматично, понеже Уейд сигурно ще се разсмее, когато отговоря на въпроса му. Затворниците разполагат с предостатъчно свободно време да съчиняват заплетени твърдения за своята невинност или да скалпват теории за заговори, включващи неразрешени престъпления, или да събират тайни, срещу които може внезапно да се окажат освободени под гаранция. С две думи, затворниците все кроят как да се измъкнат, затова не се съмнявам, че Робърт Ърл е чувал и виждал какво ли не.

— Знам кой е убил съдията — заявявам възможно най-сериозно.

За мое облекчение той дори не се усмихва. Навежда стола си назад, потърква брадичка и започва да кима.

— И как се сдоби с тази информация? — пита ме.

— Запознах се с убиеца.

— Тук или навън?

— Не мога да ви кажа, господин директор. Но не ви баламосвам. Съдейки по онова, което чета в пресата, разследването е в задънена улица. И така ще си остане.

Поведението ми в затвора е безукорно. Не съм казвал и дума накриво на някой надзирател. Никога не съм се оплаквал. В килията ми няма контрабандни стоки, няма дори допълнително пакетче захар от трапезарията. Не играя комар и не вземам пари назаем. Помагал съм на десетки затворници, а също и на неколцина цивилни, включително на директора, за решаването на правни проблеми. В библиотеката ми царя безупречен ред. Изводът — доколкото е възможно за затворник, аз съм благонадежден.

Той се навежда напред, обляга се на лакти и оголва пожълтелите си зъби. Има тъмни кръгове под очите, които все са влажни. Очи на пияница.

— Нека да позная, Банистър. Искаш да споделиш тази информация с ФБР, да сключиш сделка и да се измъкнеш от затвора, нали?

— Абсолютно, сър. Такъв е планът.

Най-накрая се разнася и смехът. Дълъг и пронизителен кикот, който сам по себе си би могъл да предизвика доста хумористични забележки.

— Кога излизаш? — пита директорът, след като се успокоява.

— След пет години.

— О, сделката си я бива! Даваш им едно име и си тръгваш от тук пет години по-рано, а?

— Не е толкова просто.

— Какво искаш да направя, Банистър? — изръмжава той. Смехът отдавна вече е история. — Да звънна на ФБР и да им кажа, че един от моите подопечни знае кой е убиецът и е готов да сключи сделка? Сигурно получават по сто обаждания дневно, предимно от откачалки, които душат около парите за наградата. Защо да рискувам благонадеждността си с твоята игра?

— Защото аз знам истината, а вие знаете, че не съм луд и не говоря глупости.

— А защо просто не им напишеш писмо, без да ме замесваш?

— Ще го направя, ако искате. Но в даден момент ще се замесите, защото, кълна се, ще убедя ФБР. Ще се споразумеем и аз ще се сбогувам с това място. А вие ще организирате логистиката.

Той се обляга тежко назад, сякаш напрежението на поста му идва в повече. Бърка си в носа с палец.

— Знаеш ли, Банистър, днес сутринта тук, във „Фростбърг“, имам шестстотин и двама човека, а ти си последният, от когото очаквах да се появи в кабинета ми с такава откачена идея. Последният.

— Благодаря ви.

— За нищо.

Привеждам се напред и впервам поглед в очите му.

— Вижте, директоре, знам какво говоря. Разбирам, че не можете да се доверите на затворник, но ме изслушайте. Разполагам с изключително ценна информация, до която ФБР отчаяно би желало да се добере. Моля ви, обадете им се.

— Не знам, Банистър. И двамата ще изглеждаме като глупаци.

— Моля ви.

— Ще си помисля. А сега изчезвай и кажи на надзирател Марвин, че не съм удовлетворил молбата ти да отидеш на погребението.

— Да, сър, и благодаря.

Предчувствам, че директорът няма да устои на изкушението за малко вълнение. Управлението на слабоохраняван лагер с послушни затворници е скучна работа. Защо да не се замеси в най-прочутото разследване на убийство в страната?

Излизам от административната сграда и поемам през вътрешния двор — централна зона на лагера ни. От западната страна са двете сгради за по сто и петдесет човека всяка, а от източната страна на двора има още две такива. Източният кампус и западният кампус — все едно се разхождаш в приятен малък колеж.

Надзирателите имат стая за почивка близо до столовата и точно там откривам надзирател Марвин. Ако прекрача прага на стаята им, сигурно ще ме застрелят или обесят. Металната врата обаче е отворена, така че надниквам вътре. Марвин се е проснал на един сгъваем стол с чаша кафе в едната ръка и мазен сладкиш в другата. Смее се заедно с още двама надзиратели. Ако ги провесиш с кука през вратовете и ги претеглиш заедно на кантар за месо, тримата ще минат петстотин килограма.

— Какво искаш, Банистър? — изръмжава Даръл, когато ме вижда.

— Само да ви благодаря. Директорът не ми позволи, но въпреки това благодаря.

— Няма защо, Банистър. Съжалявам за баба ти.

После надзирателят затваря вратата с ритник. Тя се затръшва в лицето ми, металът дрънчи и вибрира и за част от секундата ме разтърсва до основи. Чувал съм този звук и преди.

Арестът ми. Членовете на Даунтаун Сивик К्लъб се събираха на обяд всяка сряда в историческия хотел „Джордж Уошингтън“ на пет минути от кантората ми. Бяха около седемдесет и пет човека и всички освен трима бяха бели. В онзи ден се оказах единственият присъстващ чернокож, не че имаше значение. Седях на дълга маса, с мъка преглъщах обичайното гумено пилешко и студен грах и си говорех празни приказки с кмета и с един застрахователен агент от „Стейт Фарм“. Бяхме засегнали обичайните теми — времето и футбола — и лекичко навлязохме в политиката, но това винаги правехме изключително предпазливо. Беше типичен обяд за Сивик К्लъб — трийсет минути за хранене, после трийсет минути за лектора, чиято реч рядко беше вълнуваща.

През онзи паметен ден обаче нямаше да имам възможност да я чуя.

На входа настана някакво вълнение, после най-неочаквано в залата нахлу отряд от тежковъоръжени федерални агенти, готови да изтрепят всички ни. Спецчасти в пълно нинджа снаряжение — черни униформи, дебели бронезилетки, сериозно оръжие и онези германски бойни каски, прочули се заради войските на Хитлер.

— Малкълм Банистър! — ревна един от тях и аз инстинктивно се изправих и изломотих:

— Какво има?

Мигом към мен се насочиха най-малко пет автомата.

— Горе ръцете — кресна безстрашният командир и аз вдигнах ръце.

За броени секунди ги извиха зад гърба ми и за пръв път през живота си усетих неопикуемото стягане на китките с белезници. Ужасно и незабравимо усещане. Избутах ме по тясната пътека между

масите и ме изтикаха извън стаята. Последното, което чух, беше кметът да се провиква:

— Това е безобразие!

Излишно е да споменавам, че след драматичното нахлуване срещата на клуба беше преустановена.

Палячовците в униформа ме обкръжиха и ме изведоха през фойето на хотела и изхода. Някой беше проявил любезността да подшушне на местната телевизия и една камера засне как ме пъгнаха на задната седалка на черен шевролет тахо с по една горила от двете ми страни. На път за градския арест попитах:

— Наистина ли е необходимо всичко това?

Без да се обръща, здравенякът, който караше, ми нареди:

— Затваряй си устата!

— Всъщност не съм длъжен да си затварям устата. Можете да ме арестувате, но не можете да ме принудите да млъкна. Разбирате ли го?

— Затваряй си устата.

Горилата от дясната ми страна допря дулото на пушката си до коляното ми.

— Моля ви, махнете пушката, ако обичате — казах, но оръжието не помръдна.

Продължавахме да пътуваме.

— Сигурно здравата качвате адреналина, момчета! Вероятно е ужасно вълнуващо да връхлитате грубиянски и да тормозите невинни хора — същинско Гестапо!

— Казах ти да млъкнеш.

— А аз казах, че няма да млъкна. Имате ли заповед за ареста ми?

— Имам.

— Дайте да я видя.

— Ще ти я покажа в затвора. А сега млъквай.

— Защо ти не млъкнеш?

Виждах част от врата му под немската щурмова каска — почервеня от яд. Поех си дълбоко въздух и си наредих да се успокоя.

Каската. Носих същата през четирите години в морската пехота, четири години активна служба, включваща истински бойни действия през Първата война в Залива. Втори полк, осми батальон, втора дивизия на американската морска пехота. Ние бяхме първите американски военни части, влезли в сражение с иракчаните в Кувейт.

Не беше сериозна битка, но видях достатъчно ранени и убити и от двете страни.

Сега бях заобиколен от шепа измислени войничета, които не бяха чували истински изстрел и не можеха да пробягат километър и половина, без да припаднат. И това бяха добрите.

Когато пристигнахме в ареста, там имаше фотограф от местния вестник. Горилите ме въведоха бавно, като се постараха да бъда сниман отвсякъде. Така си представяха работата с медиите.

Не след дълго щях да науча, че друг екип правителствени биячи са нахлули в кантората на „Коупланд, Рийд и Банистър“ почти по същото време, докато аз съм обядвал с колегите си в клуба. Благодарение на бляскавата си предвидливост и прецизното планиране смесеният щурмови екип изчакал до обед, когато единственият човек в кантората беше клетата госпожа Хендерсън. Тя разказа впоследствие, че федералните нахлули през входната врата с извадени оръжия, крясъци, ругатни и заплахи. Хвърлили върху бюрото ѝ заповед за обиск, накарали я да седне на стол до прозореца и я уверили, че ще я арестуват само ако помръдне, после се заели да изтърбушат скромната ни кантора. Отмъкнали всички компютри, принтери и няколко десетки кашона с папки. По някое време господин Коупланд се върнал от обяд. Когато се възпротивил, насочили пистолет към него и той седнал до разплаканата госпожа Хендерсън.

Арестът ми несъмнено беше изненада. Вече повече от година се разправях с ФБР. Бях наел адвокат и той направи всичко възможно да им сътрудничи. Преминах през два теста с детектор на лъжата, проведени от експерти на ФБР. Предадохме им цялата документация, която като адвокат имах правото да покажа на някого, без да нарушавам професионалната етика. Скрих от Дион много от случващото се, но тя знаеше, че съм адски притеснен. Борех се с безсънието. Мъчех се да се храня, но няхах апетит. Най-накрая, след като почти дванайсет месеца живях в страх и се ужасявах от потропането на вратата, ФБР осведоми адвоката ми, че правителството вече не проявява интерес към мен.

Правителството излъга, и то не за пръв път.

В ареста, място, което посещавах най-малко два пъти седмично, имаше друг екип от агенти. Бяха облечени с тъмносини якета с яркожълт надпис „ФБР“ на гърба и щъкаха наоколо много делово,

макар да не проумявах какво точно вършат. Местните ченгета, мнозина, от които познавах добре, ме гледаха озадачено и със съжаление.

Наистина ли беше необходимо да изпращат двайсетина федерални агенти да ме приберат и да конфискуват папките ми? Преди малко бях излязъл от кантората си и бях тръгнал към хотел „Джордж Уошингтън“. Всяко немарливо ченге в обедна почивка можеше да ме спре и да ме арестува. Обаче така щеше да развали удоволствието от работата на тези адски важни персони.

Тикнаха ме в тясна стаичка, настаниха ме на масата, свалиха белезниците и ми наредиха да чакам. Няколко минути по-късно влезе мъж в тъмен костюм и се представи:

— Специален агент Дон Конър от ФБР.

— За мен е истинско удоволствие.

Той подхвърли на масата някакви документи.

— Това е заповедта за арестуването ви. — После стовари дебела купчина прихванати с телбод листове. — Ето и обвинението. Давам ви няколко минути да го прочетете.

Обърна се, излезе от стаята и затръшна вратата с всичка сила. Беше дебела, метална и когато се блъсна и потрепери, звукът кънтя няколко секунди в стаята.

Звук, който никога няма да забравя.

6

Три дни след първата ми среща с директор Уейд ме викат отново в кабинета му. Заварвам го сам да води важен разговор по телефона. Заставам неловко до вратата и чакам. Когато приключва своето участие в разговора с едно грубо „Това е достатъчно“, той се изправя и ми нарежда:

— Ела с мен.

През страничната врата влизаме в съседната заседателна зала, боядисана в типичното за държавната администрация резедаво и снабдена с много повече метални столове, отколкото може някога да бъдат използвани.

Одит от предишната година е установил, че Управлението на затворите е закупило за „административна употреба“ четири хиляди стола на цена осемстотин долара всеки. Същият производител продава същия стол на цена на едро седемдесет и девет долара. Пет пари не давам, но сега, когато работя за трийсет цента на час, гледам на парите по различен начин.

— Седни — кани ме директорът и аз се настанявам на един от грозните и неуместно скъпи столове. Той решава да седне от другата страна на масата, понеже помежду ни винаги трябва да има преграда. Оглеждам се и преброявам двайсет и два стола. Както и да е. — Онзи ден, след като си тръгна, звъннах във Вашингтон — осведомява ме сериозно, все едно най-редовно звъни във Вашингтон. — Бюрото ме посъветва да действам по свое усмотрение. Мислих по въпроса известно време, после се свързах с ФБР в Роуаноук. Изпратиха ми двама агенти, които чакат в коридора.

Изражението ми остава непроницаемо, но вътрешно ликувам.

Той размахва пръст.

— Предупреждавам те, Банистър, ако се окаже измишльотина и се злепоставя, ще направя всичко по силите си да ти вгорча живота.

— Не е измишльотина, господин директор, кълна се.

— Не знам защо ти вярвам.

Директорът вади от джоба си очила за четене, намества ги по средата на носа си и се взира в някакъв лист.

— Говорих със заместник-директора Виктор Уестлейк, който отговаря за разследването. Изпратил е двама от хората си да си поприказват с теб: агент Хански и агент Ирарди. Не им казах името ти, така че те нищо не знаят.

— Благодаря ви, господин директор.

— Чакай тук — леко удря той по масата, става и излиза от стаята.

Докато чакам и слушам приближаващите стъпки, усещам остра болка в корема. Не се ли получи, ще остана тук още пет години, плюс всичко останало, което им хрумне да ми лепнат.

Специален агент Крис Хански е по-старшият, приблизително на моята възраст, със силно прошарена коса. Агент Алан Ирарди е по-младият му помощник. В един вестник прочетох, че в момента четирийсет агенти на ФБР работят по случая „Фосет“, затова допускам, че тези двамата са доста ниско в йерархията. Първата ни среща ще бъде важна, всъщност всички срещи ще бъдат важни, но явно са изпратили двама редници, колкото да ме проверят.

Директорът не е в стаята. Допускам, че се е върнал в кабинета си недалече от тук и е долепил ухо до вратата.

Започват, без да използват химикалки и бележници — явен признак, че са дошли да се позабавляват. Нищо сериозно. Изглежда, не са достатъчно умни и не си дават сметка, че часове наред съм седял срещу агенти от ФБР.

— Значи искаш да сключиш сделка — казва Хански.

— Знам кой е убил съдия Фосет, знам и защо. Ако тази информация има някаква стойност за ФБР, тогава, да, можем да сключим сделка.

— Допускаш, че още не знаем — казва Хански.

— Сигурен съм, че не знаете. Ако знаехте, какво търсите тук?

— Изпратиха ни, защото проверяваме всяка следа, но сериозно се съмняваме това да доведе до някъде.

— Защо не опитаме?

Двамата се споглеждат наперено. Игрички и забавление.

— Значи така — даваш ни име и какво получаваш в замяна?

— Излизам от затвора и получавам защита.

— Толкова ли е просто?

— Не, всъщност е доста сложно. Онзи тип има отвратителен характер, а приятелите му са още по-гадни. И не смятам да чакам две години да го осъдят. Ако ви дам името му, излизам сега. Веднага.

— Ами ако не го осъдят?

— Това е ваш проблем. Ако обвинението оплете конците, не се сърдете на мен.

В този момент Ирарди вади бележник, махва капачето на евтина химикалка и си записва нещо. Привлякъл съм вниманието им. Все още се стараят да си придават нехаен вид, но си личи, че са напрегнати. Малкият им спецекип е отчаян, защото според вестниците нямат надеждни улики. Хански продължава:

— Ами ако ни дадеш неправилното име? Да кажем, че погнем не когото трябва, а ти междувременно си свободен.

— Никога няма да съм свободен.

— Ще си извън затвора.

— И ще се озъртам през рамо до края на живота си.

— Не сме губили информатор в Програмата за защита на свидетелите. Имаме над осем хиляди и стават все повече.

— Така твърдите. Честно казано, не ме интересува особено колко престъпници сте заловили, нито какво се е случило с другите. Грижа ме е само за собствената ми кожа.

Настъпва пауза, когато Ирарди престава да пише и решава да се обади.

— Май става дума за член на някаква банда. Може би е наркопласъор. Какво още можеш да ни кажеш?

— Нищо, а и нищо не съм ви казал. Предполагайте каквото си искате.

Хански се усмихва, макар да няма нищо смешно.

— Надали шефът ни ще се впечатли от кроежите ти да се измъкнеш от затвора. Днес поне още двама затворници ни потърсиха с твърдението, че имат ценна информация. Разбира се, и те искат да излязат от затвора. Не е необичайно.

Няма откъде да знам дали е вярно, но звучи достоверно. Топката в корема ми не изчезва. Свивам рамене, лепвам си усмивка, мъча се да запазя спокойствие.

— Постъпете както искате. Вие командвате парада. Можете да продължите да си блъскате главата в стената. Можете да си губите времето с другите затворници. От вас зависи. Но ако ви трябва името на човека, убил съдия Фосет, само аз мога да ви го дам.

— В затвора ли се запозна с него? — пита Ирарди.

— А може би извън затвора. Няма да разберете, докато не сключим сделка.

Настава продължително мълчание, докато те се взират в мен и аз се взирам в тях. Накрая Ирарди затваря бележника си и пхва химикалката обратно в джоба си.

— Добре, ще предадем на шефа — отсича Хански.

— Знаете къде да ме намерите.

Няколко пъти седмично се срещам с Бялата банда на пистата и обикалям в широки кръгове около игрището, което се използва за футбол и ръгби. Майсторът на очилата Карл излиза след няколко месеца. На Кърмит, брокера на недвижими имоти, му остават още две години. Сенатор Уесли трябва да излезе горе-долу по същото време като мен. Само Марк още чака резултата от обжалването. Тук е от осемнайсет месеца и твърди, че адвокатът му е оптимистично настроен, макар самият той свободно да признава, че е фалшифицирал ипотечни документи.

Не говорим много за престъпленията си, в затвора обикновено е така. Не е важно кой си или какво си направил навън, освен това е твърде болезнено да го обсъждаш.

Съпругата на Уесли току-що е подала молба за развод и той го приема тежко. Понеже и двамата с Кърмит вече сме го преживели, му даваме съвети и се опитваме да го ободрим. Много ми се иска да ги позабавлявам с подробности от визитата на двамата агенти, но трябва да си трая. Ако планът ми проработи, един ден ще излязат на разходка, но мен няма да ме има. Изненадващо ще са ме преместили на друго място по причини, които те никога няма да узнаят.

Временният щаб на специалния екип по случая „Фосет“ се намираше в един склад в индустриалния парк близо до летището на Роуаноук. За последен път мястото било използвано от компания за внос на скариди от Централна Америка, а после било замразено за години. Оттам и прозвището — Фризера. Имаше предостатъчно място, уединение и откъснатост от пресата. Дърводелци бързо издигаха стени и отделяха помещения, кабинети, коридори и заседателни зали. Техници от Вашингтон работеха по двайсет и четири часа, за да инсталират оборудване последна дума на техниката и устройства, свързани с комуникацията, обмена на данни и сигурността. Камиони с наети офис мебели пристигаха непрекъснато, докато командният център не се напълни с повече бюра и маси, отколкото можеха да използват. Флотилия от наети джипове акостира на паркинга. Фирма за кетъринг осигуряваше три пъти дневно храна за екипа, който скоро набъбна до седемдесет човека — около четирийсет агенти плюс помощния персонал. Нямаха фиксиран бюджет, нямаха притеснения за разходите. В крайна сметка жертвата беше федерален съдия.

Подписан беше шестмесечен договор, но след като три седмици почти не напреднаха, федералните решиха да се задържат повечко. Не разполагаха с реални следи освен с кратък списък от произволно подбрани заподозрени, за които се знаеше, че са склонни към насилие и са се изправяли пред съдия Фосет в съда през последните осемнайсет години. Някой си Стакс му беше изпратил заплашително писмо от затвора през 2002 г. Намериха Стакс — работеше в магазин за алкохол в Панама Сити Бийч, Флорида, но имаше алиби за уикенда, когато бяха убити съдията и госпожа Клеъри. Стакс не беше стъпвал във Вирджиния поне от пет години. Наркотрафикант на име Руис беше проклет негов чест на испански, когато получил двайсет и пет годишна присъда през 1999 г. Руис все още се намираше в затвор със средно строг режим, но след като няколко дни рови в миналото му,

ФБР заключи, че предишните му другарчета контрабандисти също са или в затвора, или мъртви.

Един екип методично прегледа всички случаи на съдия Фосет през последните осемнайсет години. Беше работил като вол, всяка година беше гледал по триста дела — и граждански, и наказателни, — при положение че средно на федерален съдия се падат по двеста двайсет и пет. Съдия Фосет беше осъдил и пратил в затвора приблизително три хиляди и сто мъже и жени. Действайки въз основа на несъмнено несигурното предположение, че убиецът му е някой от тях, екипът изразходва стотици часове да добавя имена на евентуални заподозрени към списъка и после да ги отхвърля. Друг екип проучи гражданските и наказателните дела, по които бе работил съдията. Трети екип посвети цялото си време на жалбата на „Албърта Майнс“, като отдели специално внимание на двама екоактивисти особняци, които не харесваха Фосет.

Фризера се превърна в жулащ от напрежение кошер от спешни срещи, обтегнати нерви, заложен на карта кариери и шефове от Вашингтон, които постоянно се караха. Журналистите звъняха непрекъснато. Блогърите подхранваха истерията с изобретателни и безочливо неверни слухове.

После в картинката се появи затворник на име Малкълм Банистър.

Спецекипът беше оглавяван от Виктор Уестлейк, агент с трийсет години стаж, който имаше хубав кабинет с чудесна гледка в Хувър Билдинг на Пенсилвания Авеню във Вашингтон. От три седмици обаче той беше затворен в прясно боядисана кабинка без прозорци в средата на командния център. Не за пръв път работеше на терен. Още преди години Уестлейк се беше прочул като изключителен организатор, който отиваше на мястото, строяваше хората, оправяше се с хиляди подробности, планираше операцията и разкриваше престъплението. Веднъж прекара близо година в мотел близо до Бъфало, преследвайки някакъв гений, който си умираше от удоволствие да изпраца колети с бомби на федерални инспектори по месото. Накрая се оказа, че геният не е бомбаджията, но Уестлейк не допусна грешката да го арестува. Две години по-късно той пипна истинския престъпник.

Уестлейк беше в кабинета си и както винаги стоеше зад бюрото си, когато влязоха агентите Хански и Ирарди. Понеже шефът им беше прав, те също останаха на крака. Той беше убеден, че е нездравословно и дори смъртно опасно часове наред да се седи.

— Добре, слушам — изръмжа той и щракна с пръсти.

— Този тип се казва Малкълм Банистър — побърза да докладва Хански, — чернокож, на четирийсет и три, осъден на десет години за нарушение на Закона срещу рекета и корумпираните организации от федерален съд във Вашингтон. Сам той е бивш адвокат от Уинчестър, Вирджиния. Твърди, че може да ни даде името на убиеца и мотива му, но, естествено, иска да бъде освободен от затвора.

— Незабавно, а също и да получи закрила — добави Ирарди.

— Голяма изненада! Престъпник иска да излезе навън. Благонадежден ли е?

— За престъпник, да, струва ми се — сви рамене Хански. — Според директора не върти номера, досието му е чисто, така че ни съветва да го послушаме.

— Какво ви даде?

— Абсолютно нищо. Много е умен. Всъщност възможно е наистина да знае нещо, а ако е така, това може да се окаже единственият му шанс да излезе на свобода.

Уестлейк закри зад бюрото си по гладкия бетонен под към една стена, до която бяха разпилени пресни стърготини. Върна се до бюрото.

— С какво се е занимавал? Наказателни дела? Наркотици?

— Адвокат от малко градче — отговори Хански. — Общопрактикуващ, има известен опит с наказателни дела, но не се е явявал често в съдебна зала. Бивш морски пехотинец.

Тази факт допадна на Уестлейк — и той беше бивш пехотинец.

— Военното му досие?

— Служил четири години, уволнен с почести, сражавал се в Първата война в Залива. Баща му също е бил пехотинец и полицаи във Вирджиния.

— Кой го е завлякъл?

— Няма да повярваш. Бари Подкупа.

Уестлейк едновременно се намръщи и се усмихна.

— Стига бе!

— Сериозно. Сключвал сделки с недвижими имоти за Бари и лавината помела и него. Сигурно помниш, че съдебните заседатели ги осъдиха по обвинения в заговор и нарушаване на ЗРКО. Мисля, че подсъдимите бяха осем. Банистър е дребна риба, попаднала в мрежата случайно.

— Някаква връзка с Фосет?

— Още не. Получихме името му само преди три часа.

— Имате ли план?

— Донякъде — отговори Хански. — Ако допуснем, че Банистър знае кой е убиецът, значи най-вероятно са се запознали в затвора. Надали го е срещнал по улиците на Уинчестър, по-вероятно е пътищата им да са се пресекли зад решетките. Банистър лежи от пет години, като първите дванайсет месеца е бил в Луивил, Кентъки, в затвор със средно строг режим и около две хиляди човека. След това е преместен във „Фростбърг“, където има шестстотин затворници.

— Доста хора, освен това съставът се променя — отбеляза Уестлейк.

— Така е, но да подходим логично. Да вземем досието му, имената на съкилийниците му, може би дори на всички затворници от неговото крило. Ще посетим двата затвора, ще поговорим с директорите, със заместниците им, с надзирателите, с всеки, който може да знае нещо за него и за приятелите му. Ще започнем да събираме имена и ще видим пътищата на колко от тези хора са се пресичали с пътя на Фосет.

— Банистър твърди, че убиецът има противни приятелчета — намеси се Ирарди, — затова иска закрила. Изглежда, е някаква банда. Когато започнем да събираме имена, ще се съсредоточим над онези, които са свързани с банди.

Мълчание, после Уестлейк попита:

— Това ли е?

— Засега да.

Уестлейк тракна с пети, изви гръб, склочи ръце зад главата си и пое дълбоко въздух. Протегна се, издиша, отново се протегна и каза:

— Добре. Вземете досиетата от затвора и се залавяйте. Колко човека ви трябва?

— Може ли да ни отпуснеш двама?

— Не мога, но ги вземете. Вървете. Действайте.

* * *

Бари Подкупа. Клиентът, с когото не се бях срещал, докато една сива сутрин не ни отведеха във федералния съд и не прочетоха целия обвинителен акт.

В една обикновена кантора усвояваш основните правила, свързани с решаването на рутинни правни проблеми, но трудно можеш да се специализираш в нещо. Опитвах се да избягвам разводите и фалитите и никога не съм харесвал сделките с недвижими имоти, но за да оцелея, често се налагаше да поема който и каквото се появеше. По ирония на съдбата тъкмо недвижимите имоти предизвикаха Големия провал.

Клиентът ми беше изпратен от мой състудент, който работеше за средно голяма кантора в центъра на Вашингтон. Фирмата имала клиент, който искал да купи ловна хижа в Шенандоа, в подножието на планината Алегени, на около час път югоизточно от Уинчестър. Клиентът изискваше анонимност и държеше на строга поверителност, което трябваше да е първият предупредителен сигнал. Цената на покупката беше четири милиона долара и след известно пазарене успях да договоря твърд хонорар от сто хиляди за „Коупланд, Рийд и Банистър“. С партньорите ми никога не бяхме виждали толкова пари и първоначално бяхме доста въодушевени. Зарязах другите си дела и се заех да проучвам поземлените регистри в Шенандоа.

Хижата беше построена преди двайсет години от лекари, запалени по лова на яребици. Но както често се случва в подобни общи начинания, между партньорите възникнало разногласие. Сериозно разногласие, включващо адвокати, дела и дори един-два фалита. Няколко седмици по-късно обаче си бях изяснил нещата и представих на все още анонимния си клиент експертно становище, че няма да има проблеми. Определихме дата за осъществяване на сделката и аз подготвих всички документи, необходими за договорите и нотариалния акт. Имаше много писане, но пък щяхме да спечели доста тлъста сума.

Сключването на сделката беше отложено с един месец и аз помолих колегата си от университета за петдесет хиляди долара, половината от адвокатския хонорар. Не беше необичайна практика и понеже бях вложил сто часа работа до този момент, исках да ми се

плати. Той ми звънна и ми съобщи, че клиентът не е съгласен. Голяма работа, помислих си тогава. В повечето случаи при сделките с недвижими имоти адвокатът получава хонорара си, след като всичко е свършило. Осведомиха ме, че клиентът — някаква корпорация — е променил името си. Преработих документите и продължих да чакам. Приключването на сделката отново беше отложено и продавачите заплашиха, че ще се откажат.

По онова време бях смътно запознат с името и репутацията на Бари Рафко, известен повече като Бари Подкупа. Беше около петдесетгодишен и бе прекарал по-голямата част от съзнателния си живот във Вашингтон в търсене на лесни начини за печалба. Беше работил като консултант, анализатор, автор на стратегии, организатор на набиране на средства и говорител. Освен това беше съдействал на най-ниско ниво за няколко избирателни кампании на конгресмени и сенатори — и демократи, и републиканци. Бари не подбираше. Ако му плащаха, той беше в състояние да подготвя анализи и стратегии и за двете страни. Направил най-големия си удар обаче, когато двамата с партньора му отворили заведение близо до Капитолия. Бари наел проститутки с къси поли да обслужват бара и почти мигновено мястото се превърнало в любимо сборище за легионите държавни служители. Млади конгресмени и бюрократи от средните нива открили мястото и Бари се появил на картата. Напълнил си джобовете с пари и след това отворил изискан ресторант на две преки от бара. Обслужвал лобисти, на които поднасял прекрасни бифтеци и вина на разумни цени и не след дълго куп сенатори вече имали любими маси в заведението. Бари обичал спорта и купувал много билети — за „Редскинс“, „Кепиталс“, „Уизардс“, „Джорджтаун Хояс“, — които раздавал на приятели. По това време вече бил изградил своя фирма за „връзки с правителството“, която се разраствала бързо. Двамата с партньора му се скарали и Бари откупил дела му в холдингите им. Сам, богат и тласкан от амбиции, Бари решил да достигне върха в професията. Тъй като не страдал от етични съображения, той се превърнал в един от най-агресивните търговци на влияние във Вашингтон. Ако богат клиент се нуждаел от нова вратичка в данъчните закони, Бари можел да наеме някой да напише текста, да го вмъкне и да убеди приятелите си да го подкрепят, а после майсторски да прикрие следите. Ако важен клиент искал да разшири завода в родния

си щат, Бари можел да уреди сделка, при която съответният конгресмен осигурявал нужното разрешение, парите били изпращани в завода, а политикът прибирал тлъст чек за кампанията по преизбирането си. Всички били на седмото небе.

При първия си сблъсък със закона Бари бил обвинен, че е дал пари в брой на старши съветник на американски сенатор. Обвинението не издържало, но на човека му останал прякорът — Бари Подкупа.

Тъй като действал от по-съмнителната страна на един често съмнителен бизнес, Бари познавал силата на парите и на секса. Яхтата му на река Потомак станала известно любовно свърталище, където се вихрели бурни купони с млади жени. Той притежавал голф игрище в Южна Каролина, където водел конгресмени на дълги уикенди, обикновено без съпругите им.

Колкото по-влиятелен ставал Бари, толкова по-големи рискове бил склонен да поема. Старите му приятели се отдръпнали, притеснени от неприятностите, които им се стрували неизбежни. Името му се споменавало в разследване на етичните правила в Камарата. Вестник „Уошингтън Поуст“ надушил следата и Бари Рафко, неизменно жаден за внимание, получил дори повече от желаното.

Нямах представа и нямаше как да разбера, че ловната хижа е един от неговите проекти.

Името на компанията отново се промени, документите отново бяха преправени. Приключването на сделката се отложи за пореден път, последва ново предложение: клиентът ми искаше да наеме хижата за една година за двеста хиляди долара месечно, а всички наеми да бъдат приспаднати от продажната цена. Това предизвика седмица на напрегнати преговори, но най-накрая постигнахме споразумение. Преработих договорите за пореден път и настоях фирмата ни да получи половината от хонорара си. Това стана и господата Коупланд и Рийд си отдъхнаха.

Когато договорите най-сетне бяха подписани, клиентът ми се оказа офшорна компания, която действаше от малкия остров Сейнт Китс, и аз все още нямаш представа кой стои зад нея. Документите бяха подписани от невидим представител на компанията на Карибите и през нощта бяха изпратени до кантората ми. Съгласно споразумението ни клиентът ми трябваше да преведе по сметката на кантората сумата от четиристотин и петдесет хиляди долара и нещо, която трябваше да

покрие двумесечния наем, остатъка от нашия хонорар и някои други разходи. Аз на свой ред трябваше да напиша на продавачите чек за двеста хиляди долара за всеки от първите два месеца, а после клиентът ми щеше отново да изпрати пари по сметката. След една година такава практика наемните отношения щяха да бъдат преустановени, щеше да бъде извършена продажба и нашата малка кантора щеше да получи още един значителен хонорар.

Когато изпратените пари пристигнаха в сметката ни, банкерът ми се обади, за да ме осведоми, че са постъпили не очакваните четиристотин и петдесет хиляди, а четири и половина милиона долара. Реших, че някой се е поувлякъл с нулите, пък и може да ти се случат и по-лоши неща от това да имаш твърде много пари в банката. Нещо обаче не се връзваше. Опитах се да се свържа с офшорната компания на остров Сейнт Китс, която формално ми беше клиент, но не стигнах доникъде. Обадих се на състудента си, който ми беше препратил клиента, и той обеща да поразрови. Изпратих наема за първия месец, изтеглих адвокатския хонорар за кантората ни и зачаках инструкции къде да изпратя излишните пари. Минаха дни, после седмици. Месец по-късно банкерът ми звънна, че по сметката на кантората ни току-що са постъпили още три милиона.

На този етап господата Коупланд и Рийд вече бяха сериозно разтревожени. Инструктирах банкера да се освободи от парите — да ги изпрати обратно там, откъдето са дошли, и то бързо. Той се забави ден-два и после установи, че сметката на Сейнт Китс е закрыта. Най-накрая моят състудент ми изпрати инструкция да преведа половината от парите по сметка на Големия Кайманов остров, а другата половина — по сметка в Панама.

Бях дребен адвокат и няхах никакъв опит в превеждането на пари по номерирани банкови сметки, но след кратко и лесно проучване в „Гугъл“ установих, че се движа на сляпо в прословутия данъчен рай на света. Искаше ми се да не се бях съгласявал да работя за анонимен клиент въпреки парите.

Преводът до Панама се върна — три милиона и половина. Разкрещях се на състудента си, който на свой ред се разкрещя на някой друг. Парите останаха в банката два месеца, трупайки лихва, макар че етиката не ни позволяваше да задържим нищо. Етиката ме задължаваше също и да предприема стъпки за защита на тези

нежелани пари. Не бяха мои, не можех да претендирам за тях, но въпреки това трябваше да ги пазя.

Наивно, или може би глупаво, бях позволил на мръсните пари на Бари Подкупа да останат под контрола на „Коупланд, Рийд и Банистър“.

* * *

След като се сдоби с ловната хижа, Бари направи бърз ремонт, постегна я малко, построи сауна и площадка за хеликоптери. Нае Сикорски Б-76, с който само за десетина минути десетина най-близки негови приятели от Вашингтон стигаха до нея. Обикновено в петък следобед се правеха няколко курса и после започваха купоните. На този етап от кариерата си Бари вече беше отхвърлил всякакви лобисти и бюрократи и се беше съсредоточил предимно върху конгресмени и началниците на кабинетите им. В хижата имаше всичко: страхотна храна и вино, кубински пури, наркотици, трийсетгодишен скоч и двайсетгодишни жени. От време на време организираха някой лов на яребици, но вниманието на гостите обикновено беше ангажирано с ослепителните високи блондинки, предоставени на тяхно разположение.

Момичето беше от Украйна. По време на процеса — на моя процес — сводникът ѝ заяви със силен акцент, че са му платили сто хиляди долара в брой за нея. После тя била отведена в ловната хижа, където получила стая. Парите били предадени от един гангстер, който свидетелства за обвинението, че бил едно от многото момчета за поръчки на Бари.

Момичето починало. Аутопсията разкри, че украинката е взела свръхдоза след дълъг купон с Бари и приятелчетата му от Вашингтон. Носеха се слухове, че една сутрин просто не се събудила в леглото на американски конгресмен, но нямаше доказателства. Бари беше затегнал редиците много преди властите да пристигнат на местопрестъплението. Така и не се разбра с кого е спало момичето през последната си нощ на тази земя. Около Бари се разрази същинска медийна буря. Неговият бизнес, неговите приятели, неговите самолети, яхти и хеликоптери, ресторанти, курорти и мащабите на

долнопробното му влияние бяха обсъждани в най-малки подробности. Пресата го обсади, а приятелчетата и клиентите му хукнаха да бягат. Възмутени членове на Конгреса издирваха репортери и изискваха изслушвания и разследвания.

Скандалът се разрасна още повече, когато намериха майката на момичето в Киев. Тя показа акт за раждане, според който дъщеря ѝ беше само на шестнайсет години. Шестнайсетгодишна секс робиня, която купонясва с конгресмени в ловна хижа в планината Алегени на няма и два часа път от американската столица.

Първоначално обвинителният акт се състоеше от четиристотин страници и обвиняваше четиринайсет различни подсъдими в смайващ брой престъпления. Аз бях един от четиринайсетте и престъплението, в което ме уличаваха, беше така нареченото пране на пари. Тъй като бях позволил на една от анонимните компании на Бари Рафко да държи пари в сметката на кантората ни, аз следователно му бях помогнал да вземе мръсните пари, които бе отмъкнал от клиентите си, да ги поизпере в офшорните сметки и после да ги превърне в ценна придобивка — ловната хижа. Освен това ме обвиниха, че съм помогнал на Бари да скрие парите от ФБР, данъчните и кого ли не.

Предшестващите процеса маневри елиминираха някои от обвиняемите, на неколцина други беше позволено или да спасят кожата си, като сътрудничат на правителството, или да се явят самостоятелно в отделни процеси. Двамата с адвоката ми подадохме двайсет молби и искания от деня, в който бях обвинен, до деня, в който се явих в съда, и само едно беше удовлетворено. Напълно безполезна победа.

Чрез ФБР и прокуратурата във Вашингтон Министерството на правосъдието хвърли всичките си сили срещу Бари Рафко и неговите съучастници, включително срещу един конгресмен и един от сътрудниците му. Нямаше значение, че някои от нас можеше и да са невинни, нямаше значение, че нашите версии на истината бяха изопачени от прокуратурата.

И ето ме, седнал в претъпканата съдебна зала заедно с още седмина обвиняеми, сред които и най-престъпният играч във

Вашингтон от десетилетия. Виновен бях и още как. Виновен, че най-глупаво бях допуснал да попадна в тази бъркотия.

След избора на съдебните заседатели прокурорът ми предложи последна сделка. Да се призная за виновен в нарушаване на ЗРКО, да платя глоба от десет хиляди долара и да лежа две години.

Отново му казах да върви по дяволите. Бях невинен.

8

„МОЛЯ, ПРЕПРАТЕТЕ!

До: г-н Виктор Уестлейк,
заместник-директор на ФБР
Хувър Билдинг, Пенсилвания Авеню 935
Вашингтон, окръг Колумбия 20535
Уважаеми господин Уестлейк,

Казвам се Малкълм Банистър и съм затворник във Федералния затворнически лагер във Фростбърг, Мериленд. В понеделник, 21 февруари 2011 г., се срещнах с двама от агентите Ви, които разследват убийството на съдия Фосет — агенти Хански и Ирарди. Симпатични господа, но останах с усещането, че не се впечатлиха от мен и от историята ми.

Според днешните броеве на «Уошингтън Поуст», «Ню Йорк Таймс», «Уолстрийт Джърнъл» и «Роуаноук Таймс» Вие и екипът Ви се въртите в омагьосан кръг и не разполагате с никакви улики. Няма откъде да знам дали разполагате със списък на възможните заподозрени, но Ви уверявам, че истинският убиец не е в нито един списък, съставен от Вас ти от екипа Ви.

Както обясних на Хански и Ирарди, самоличността на убиеца ми е известна, известен ми е и мотивът му.

В случай че Хански и Ирарди объркат подробностите — между другото, не съм убеден, че си водеха бележки достатъчно внимателно, — ето как си представям сделката: аз Ви разкривам убиеца, а Вие (правителството) се съгласявате да бъда освободен от затвора. Няма да приема пробация и отлагане на присъдата ми. Няма да се съглася на освобождаване под гаранция. Излизам като свободен човек с нова самоличност и под Ваша закрила.

Очевидно такава сделка изисква намесата на Министерството на правосъдието и на прокуратурата в двата съдебни окръга на Вирджиния.

Освен това искам да получа парите от наградата, която ми се полага. Според вестник «Роуаноук Таймс» от тази сутрин сумата е увеличена на сто и петдесет хиляди долара.

Разбира се, можете свободно да продължите да се въртите в омагьосан кръг.

Наистина би трябвало да поговорим като двама бивши морски пехотинци.

Знаете къде да ме намерите.

Искрено Ваш,
Малкълм Банистър, номер 44861-127“

Съкилийник ми е деветнайсетгодишен младеж от Балтимор, осъден на осем години за продажба на крек. Джерард е като хиляди други момчета, които съм виждал през последните пет години — млади чернокожи от градските гета. Майка му била тийнейджърка, баща му ги изоставил. В десети клас Джерард напуснал училище и си намерил работа като мияч на чинии. Когато майка му влязла в затвора, се преместил при баба си, която отглеждала и цял орляк негови братовчеди. Започнал да се друса с крек, а после и да го продава. Въпреки живота си на улицата Джерард е добра и мила душа. Не е извършвал насилие и не е редно да пропилява живота си в затвора. Той е един от милионите чернокожи, прибрани на топло и издържани от данъкоплатците. В Съединените щати има два милиона и половина затворници — най-високият процент на хора зад решетките, в която и да е полуцивилизована страна.

Не е необичайно да ти се падне съкилийник, когото никак не харесваш. Аз имах един, който не се нуждаеше от много сън и оставяше айпода си да свири през нощта. Имаше слушалки, които са задължителни след десет часа вечерта, но толкова увеличаваше звука, че пак чувах музиката. Три месеца ми отне да си издействам преместване. Джерард обаче разбира правилата. Сподели, че веднъж

седмици наред спал в изоставена кола и едва не умрял от студ. За него всичко друго е за предпочитане.

Двамата с Джерард ставаме в шест. Буди ни звънец. Бързо обличаме работните си дрехи, като се стараем да не си пречим. Килията е три на три и половина метра. Оправяме си леглата. Той спи на горното, а аз, като по-стар, на долното. В шест и половина отиваме на закуска.

В столовата има невидими прегради, които определят кой къде да седи и да се храни. Има сектор за черните, сектор за белите и сектор за латиносите. Смесването се приема неохотно и почти никога не се случва. Макар че се нарича изправителен лагер, „Фростбърг“ все пак е затвор и напрежението е голямо. Едно от най-важните правила за поведение е да уважаваш пространството на другите. Никога да не прекриваш границата. Никога да не посягаш за нищо. Ако ти трябва солта или пиперът, помоли учтиво някой да ти ги подаде. В Луивил свиванията в трапезарията бяха често явление и обикновено започваха, когато някой нахалник с остри лакти навлезеше в чуждо пространство.

Тук обаче се храним бавно и с учудващо добри обноски за престъпници. След тесните си килии се радваме на по-широкото пространство. Има много закачки, грубовати шеги и приказки за жени. Познавам мъже, прекарвали известно време в дупката, тоест в изолатора, които твърдят, че най-трудното е липсата на общуване. Малцина го понасят добре, но повечето започват да се огъват след първите няколко дни. Дори най-саможивите типове, а такива в затвора колкото щещ, се нуждаят от хора край себе си.

След закуска Джерард отива да мие подове. Аз разполагам с около час спокойствие, преди да тръгна към библиотеката. Обикновено сядам в кафенето и чета вестници.

Днес отново, изглежда, няма особен напредък в разследването на Фосет. Интересното е обаче, че най-големият му син се оплакал пред репортер на „Поуст“, че ФБР изобщо не държи семейството в течение. Никаква реакция от страна на Бюрото.

С всеки изминал ден натискът расте. Вчера един репортер писа, че ФБР се интересува от бившия съпруг на Наоми Клеъри. Разводът им преди три години бил бурен, тъй като страните взаимно се обвинявали в изневяра. Репортерът твърдеше, че от свои източници узнал поне за два разпита на бившия съпруг от агенти на ФБР.

Библиотеката се намира в пристройка, където се помещават малък параклис и лечебницата. Помещението е дълго точно дванайсет метра и широко девет. Има четири кабинки, осигуряващи уединение, пет настолни компютъра и три дълги маси, на които затворниците могат да четат, да пишат и да правят проучвания. Има също десет претъпкани стелажа с общо хиляда и петстотин книги, предимно с твърди корици. Във „Фростбърг“ имаме право да държим в килиите до десет книги с меки корици, но на практика всички имат повече. Затворниците могат да посещават библиотеката в извънработно време и правилата са относително гъвкави. Всеки може да заема две книги седмично, а аз отделям половината си време за издирване на закъснелите.

Една четвърт от времето си прекарвам като затворнически адвокат, а днес имам нов клиент. Роман идва при мен от малко градче в Северна Каролина, където е имал заложна къща, занимаваща се с крадени стоки — предимно оръжия. Доставчици му били няколко банди превъртели от кокаина идиоти, които обирали домове на богати хора посред бял ден. Напълно лишени от всякакви умения, крадците били заловени на местопрестъплението и след броени минути вече се издавали един друг. Не след дълго Роман бил арестуван и обвинен в нарушаването на какви ли не федерални закони. Твърдял, че не е знаел какво върши, но се оказало, че назначеният му от съда защитник несъмнено бил най-глупавият човек в залата.

Не претендирам да съм специалист по наказателно право, но дори неопитен първокурсник може да изреди грешките, допуснати от адвоката на Роман в първия процес. Роман бил признат за виновен и осъден на седем години. В момента обжалва. Той донася „правните си документи“ — купчината, която всеки затворник има право да държи в килията си — и двамата заедно ги преглеждаме в тясната кабинка, осеяна с мои вещи, до която друг затворник няма достъп. Роман не спира да обяснява колко лош юрист бил защитникът му и не след дълго аз се съгласявам. Неефективната адвокатска защита е често срещано оплакване от страна на осъдените, но рядко е причина за отмяна на присъдата, ако тя не е смъртно наказание.

Въодушевен съм от възможността да нападна професионалната некомпетентност на адвокат, който още е на свобода, още си изкарва

прехраната с професията и претендира, че е много по-добър от мен. Отделям цял час на Роман и си уговаряме още една среща.

Един от моите клиенти ми разказа за съдия Фосет. Той отчаяно искаше да излезе от затвора и смяташе, че съм способен да направя чудеса. Знаеше точно какво е съдържанието на сейфа в сутерена на онази вила и се беше вманиачил да го докопа, преди то да изчезне.

9

Отново съм в кабинета на директора. Явно нещо става. Той е с тъмен костюм, колосана бяла риза, вратовръзка с индийски десен и обичайните си каубойски ботуши с остър връх, прясно намазани с вакса и лъснати до блясък. Самодоволен е както винаги, но и някак нервен.

— Не знам какво си им казал, Банистър, но са харесали историята ти. Мразя да се повтарям, обаче ако е някакъв номер, ще си платиш прескъпо.

— Не е номер, сър.

Подозирам, че директорът е подслушвал и прекрасно знае какво съм им казал.

— Преди два дни изпратиха тук четирима агенти, които душиха навсякъде, разпитваха с кого движиш, на кого предоставяш правни услуги, с кого играеш на дама, къде работиш, с кого се храниш, с кого се къпеш, с кого си в една килия и така нататък.

— Къпя се сам.

— Явно се опитват да разберат кои са ти приятелчетата, нали?

— Не знам, сър, но не съм изненадан. Подозирах, че така ще стане.

Знаех, че ФБР души из „Фростбърг“, макар да не забелязах никакви агенти. В затвора трудно можеш да запазиш нещо в тайна, особено ако се появят външни хора и започнат да задават въпроси. По мое мнение, а то се основава на известен опит, това е много несръчен начин да се разровят в миналото ми.

— Е, пак ще дойдат — осведомява ме директорът. — Ще бъдат тук в десет и казаха, че сигурно ще поостанат.

Десет без пет е. Същата остра болка отново пронизва стомаха ми и аз се опитвам да дишам дълбоко, без да е твърде очевидно. Свивам рамене, като че ли е дреболия.

— Кой ще дойде? — питам.

— Проклет да съм, ако знам.

След секунди телефонът му избръмчава и секретарката му предава някакво съобщение.

Намирам се в същата стая до кабинета на директора. Разбира се, той не присъства. Агенти Хански и Ирарди отново са тук заедно с наежен млад мъж на име Дънлийви, заместник-прокурор от Южния окръг на Вирджиния, управление Роуаноук.

Набирам скорост, печеля благонадеждност и предизвиквам любопитство. Малката група разпитващи е станала по-внушителна.

Дънлийви е най-младият от тримата, но е федерален прокурор, а другите двама са просто федерални ченгета. Затова за момента Дънлийви има старшинство и изглежда доста самодоволен, което не е необичайна поза за човек с неговото положение. Едва ли е завършил право преди повече от пет години и допускам, че през повечето време ще говори той.

— Очевидно, господин Банистър — подема заместник-прокурорът с противно снизхождение, — нямаше да сме тук, ако не проявявахме известен интерес към вашата история.

Историята. Ама че негодник!

— Може ли да ви наричам Малкълм?

— Засега да се придържаме към господин Банистър и господин Дънлийви — отговарям. Аз съм затворник и от години никой не ме е наричал господин Банистър. Харесва ми как звучи.

— Дадено — рязко отговаря той и бързо бърка в джоба си. Изважда тъничък диктофон и го слага на масата по средата между мен от едната страна и тях тримата отсреща. — Бих искал да запиша разговора ни, ако нямате нищо против.

С тези думи моята кауза прави огромен скок напред. Преди седмица Хански и Ирарди не бяха склонни дори да си водят бележки. Сега правителството иска да запише всяка моя дума. Свивам рамене и отговарям:

— Пет пари не давам.

Той натиска едно копче и започва:

— Твърдите, че знаете кой е убил съдия Фосет, и желаете да размените тази информация срещу освобождаването си от затвора. А

когато вече сте навън, искате закрила. Това ли е уговорката в основни линии?

— Точно така — потвърждавам сериозно аз.

— Защо да ви вярваме?

— Защото знам истината, а вие сте много далече от нея.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Просто съм. Ако имахте сериозен заподозрян, нямаше да сте тук и да разговаряте с мен.

— Във връзка ли сте с убиеца?

— Няма да отговоря на този въпрос.

— Трябва да ни дадете нещо, господин Банистър, което ще ни настрои по-благоклонно към малката сделка с вас.

— Не бих я определил като малка.

— Тогава ще я наричаме както поискате. Защо не ни обясните? Как точно си представяте, че ще се осъществи тази голяма сделка?

— Добре. Трябва да бъде тайна, строго поверителна. Ще имаме писмено споразумение, одобрено от прокуратурата и в Северния окръг, където бях обвинен и осъден, и в Южния, където се провежда разследването. Съдия Слейтър, който ме осъди, ще трябва да подпише споразумението. След като се договорим, ще ви дам името на убиеца. Вие ще го заловите, ще го разследвате и когато голямото жури го подведе под отговорност за убийство, мен внезапно ще ме прехвърлят в друг затвор. Само дето вече няма да съм в затвора. Ще замина от тук, все едно ме прехвърлят другаде, но вместо това ще вляза в Програмата за защита на свидетелите. Присъдата ми ще бъде отменена, досието ми — изчистено, името ми — променено, и сигурно ще си направя пластична операция, за да моделирам външността си. Ще получа нови документи за самоличност, хубава федерална служба някъде и ще бъде подпомогнат с парите от наградата.

Срещу мен стоят три каменни физиономии.

— Това ли е всичко? — пита най-накрая Дънлийви.

— Да, и не подлежи на преговори.

— Охо! — възкликва Дънлийви, привидно изненадан. — Явно сте имали доста време да го обмислите.

— Много повече от вас.

— Ами ако грешите? Ако арестуваме не когото трябва, успеем някак да го подведем под отговорност, вие излезете на свобода, а ние

не успеем да докажем нищо?

— Проблемът си е ваш. Ако объркате нещата с обвинението, сами ще сте си виновни.

— Добре де, но след като го заловим, с какви доказателства ще разполагаме?

— Всички федерални агенции са на ваше разположение. След като сте пипнали убиеца, със сигурност ще намерите предостатъчно доказателства. Не мога да свърша всичко вместо вас.

За да подсили драматичния ефект, Дънлийви се изправя, отива до другия край на стаята, уж притеснен и потънал в дълбок размисъл. После се връща, сядва и вперва в мен гневен поглед.

— Мисля, че си губим времето тук — заявява той.

Лош блъф, изигран от хлапе, което дори няма работа в тази стая. Ветеранът Хански леко накланя глава и премигва. Не може да повярва колко некадърен е този тип. Ирарди не откъсва поглед от мен и аз усещам отчаянието му. Усещам също и напрежението между ФБР и кабинета на прокурора, което изобщо не е необичайно.

Бавно се изправям.

— Имате право. Губим си времето. Няма да се срещам повече с вас, момчета, докато не ми изпратят някой без младежки мъх по бузите. Обясних ви какво искам и за следващия ни разговор настоявам господин Виктор Уестлейк да е на масата заедно с някой от началниците ви, господин Дънлийви. А ако вие сте в стаята, аз ще си тръгна.

Излизам. На вратата хвърлям поглед назад.

Хански разтрива слепоочията си.

Ще се върнат.

Срещата можеше да бъде проведена в Хувър Билдинг на Пенсилвания Авеню във Вашингтон. Виктор Уестлейк щеше да се радва да се прибере у дома за малко, да се види с шефа си, да провери хората си, да вечеря спокойно със семейството си и така нататък. Обаче директорът искаше да попътува. Имаше нужда да излезе от сградата за няколко часа и затова натовари целия си антураж на лъскав частен реактивен самолет, един от четирите под контрола на ФБР. Четирийсетминутният полет до Роуаноук не беше проблем.

Казваше се Джон Мактейви. Беше на шейсет и една години, човек от кариерата, а не политическо назначение, макар че тъкмо заради политическите си възгледи в момента беше загазил пред президента. Според безмилостните клюки в столицата директорът едва се крепеше на поста си. Президентът искаше нов шеф на ФБР. След четиринайсет години беше време Мактейви да си тръгне. Според слуховете в Хувър Билдинг бяха доста оклюмали. През последните няколко месеца на Мактейви рядко му се удаваше възможност да напуска Вашингтон дори и само за няколко часа.

Беше почти освежаващо да се съсредоточи над такова старомодно престъпление като убийството. Вече десет години се бореше с тероризма, а все още нямаше и намек, че убийството на съдия Фосет е свързано с „Ал Кайда“ или с някоя местна клетка. Отминали бяха славните дни на борба с организираната престъпност и преследването на фалшификаторите на пари.

В Роуаноук черен джип чакаше в основата на стълбичката на самолета. Мактейви и екипът му бяха отведени светкавично, все едно наоколо дебнеха снайперисти. След минутка спряха пред Фризера и бързо влязоха вътре.

Посещението на място преследваше две цели. Първата беше да повдигне духа на спецчастите и да им покаже, че работата им има първостепенен приоритет, нищо че не напредват. Втората беше да засили натиска. След бърз преглед на полевите условия и здрависвания наред, които биха впечатлили някой политик, директор Мактейви беше отведен за брифинг в най-голямата заседателна зала.

Директорът седеше до стария си приятел Виктор Уестлейк и двамата дъвчеха понички, докато един старши следовател представяше многословно последните новини, а те не бяха много. Не се налагаше Мактейви да бъде информиран лично. След убийството той разговаряше с Уестлейк поне два пъти дневно.

— Да поговорим за този Банистър — каза Мактейви след половинчасов сучен доклад, който не водеше до никъде. Бързо раздадоха друга папка на седналите край масата.

— Това е най-новото — оповести Уестлейк. — Започнахме със съучениците му от гимназията, после се пренесохме в колежа и

университета, но нямаме сериозни заподозрени. Няма данни за приятели или познати, всъщност за никой, чиито пътища да са се пресичали с тези на съдия Фосет. Никакви членове на банди, търговци на наркотици или сериозни престъпници. След това проследихме възможно най-много от бившите му клиенти, но не беше лесно, понеже нямаме достъп до голям брой от старите му дела. Отново нищо интересно. Десетина години се е занимавал с обичайните за малките градчета случаи заедно с още двама адвокати афроамериканци. Дейността им е чиста като сълза.

— Имал ли е дела, гледани в съда на Фосет? — попита Мактейви.

— Не открихме такива. Не е стигал често до федерален съд, освен това е бил в Северния окръг на Вирджиния. Може да се каже, че господин Банистър не е бил сред най-търсените адвокати в залата.

— Значи, смятате, че убиецът на съдия Фосет е човек, с когото Банистър се е запознал в затвора. Разбира се, ако допуснем, че той казва истината.

— Именно. Първите двайсет и два месеца от присъдата си е излежал в Луивил, Кентъки, в затвор със средно строг режим и около две хиляди затворници. Имал е трима различни съкилийници и е работил в пералнята и в кухнята. Освен това е развил уменията си като адвокат и всъщност е помогнал на поне пет души да излязат от затвора. Разполагаме със списък на петдесет човека, които вероятно е познавал относително добре, но, честно казано, няма как да се доберем до всички, с които е контактувал в Луивил. Същото е и във „Фростбърг“. Там е през последните три години, което значи, че се е засякъл с хиляда затворници.

— Колко е дълъг този списък? — попита Мактейви.

— Имаме около сто и десет имена, но не сме напълно сигурни за повечето.

— Колко са осъдените от Фосет?

— Шестима.

— Значи нямаме явен заподозрян, свързан с пребиваването на Банистър в затвора?

— Още не, но продължаваме да търсим. Имайте предвид, че това е втората ни теория — убиецът на съдията му е имал зъб поради

неочакван развой на делото си в съда. Първата ни е, че става дума за класически обир и убийство.

— Имате ли и трета теория? — попита Мактейви.

— Ревнивият бивш съпруг на мъртвата секретарка — отговори Уестлейк.

— Това не е правдоподобно, нали?

— Не е.

— Имате ли четвърта теория?

— За момента не.

Директор Мактейви отпи от чашата си и заяви:

— Това кафе е отвратително.

Двама агенти в дъното на залата моментално изхвърчаха да търсят нещо по-добро.

— Съжалявам — извини се Уестлейк.

Всеизвестен факт беше, че директорът е сериозен почитател на кафето и да му поднесеш недостойна напитка си беше наистина голям гаф.

— Припомнете ми пак историята на Банистър — помоли директорът.

— Десет години за нарушаване на ЗРКО, замесен в някаква бъркотия с Бари Рафко преди няколко години, но не е бил голям играч. Обслужвал е сделки с имоти за Бари и така стигнал до затвора.

— Значи, не си е лягал с шестнайсетгодишни момичета?

— Той не, само нашите конгресмени. Банистър изглежда свестен тип, бивш морски пехотинец и така нататък. Просто е попаднал на неподходящ клиент.

— Е, бил ли е виновен?

— Така решили заседателите. Съдията също. Не ти лепват десет години, ако си напълно чист.

Поставиха нова чаша кафе пред директора, той я помириса, отпи и всички притаиха дъх. Шефът отпи отново и присъстващите си отдъгнаха.

— Защо вярваме на Банистър? — попита Мактейви.

Уестлейк побърза да предаде щафетата.

— Хански.

Агент Хански беше готов. Прокашля се и поде:

— Е, не съм сигурен, че вярваме на Банистър, но той прави добро впечатление. Разпитвах го два пъти, наблюдавах го внимателно и не открих признаци на измама. Умен е, проникателен и нищо няма да спечели, ако ни излъже. След пет години в затвора е напълно възможно да е попаднал на някого, който да е искал да убие съдия Фосет и да го обере.

— Наистина нямаме представа кой може да е този човек, така ли?

Хански погледна към Виктор Уестлейк, който каза:

— Засега нямаме. Продължаваме да търсим.

— Не ми харесват шансовете ни да открием самоличността на убиеца въз основа на познанствата на Банистър в затвора — заяви Мактейви напълно логично. — Можем още десет години да се оказваме в задънени улици. Какви са недостатъците на една сделка с Банистър? Вижте, човекът е образован мошеник, вече излежал пет години за престъпна дейност, която изглежда доста безобидна на фона на големите неща. Не си ли съгласен, Вик?

Вик кимна мрачно.

Мактейви продължи:

— Да допуснем, че Банистър излиза от затвора. Не освобождаваме сериен убиец или сексуален насилник. Ако той е прав и разрешим случая, си отиваме у дома. Ако ни будалка, нищо не губим!

В този момент никой на масата не си представяше, че може да загубят нещо.

— Кой би възразил? — попита Мактейви.

— Прокуратурата се дърпа — каза Уестлейк.

— Нищо чудно — каза Мактейви. — Утре следобед имам среща с главния прокурор. Мога да неутрализирам хората му. Други проблеми?

Хански отново се прокашля.

— Сър, Банистър заяви, че няма да ни даде името, преди федерален съдия да подпише заповед за отмяна на присъдата му. Не съм сигурен как ще стане това, но отмяната ще бъде факт, когато голямото жури обвини нашия тайнствен извършител.

Мактейви отхвърли това съображение.

— Имаме адвокати за тази цел. Банистър има ли?

- Не ми е известно.
- А трябва ли му?
- С радост ще го попитам — отговори Хански.
- Нека да сключим тази сделка — нетърпеливо заяви Мактейви.
- Има едно голямо предимство и един малък недостатък. Съдейки по напредъка ни досега, длъжни сме да направим пробив.

10

Мина един месец от убийствата на съдия Фосет и Наоми Клеъри. Новинарските репортажи за разследването станаха по-кратки и по-редки. ФБР не коментираше. След цял месец напрегната работа не можеха да се похвалят с нищо, а спецекипът като че ли изчезна. Земетресение в Боливия, престрелка в двора на училище в Канзас, свръхдозата на рап звезда и дезинтоксикацията на друга отклониха вниманието на обществеността от по-съществените проблеми.

За мен това са все добри новини. Може и да изглежда, че разследването се е поуспокоило, но всъщност вътрешното напрежение расте. Най-лошият ми кошмар са заглавия с едри букви, оповестяващи нечий арест, но това ми се струва все по-слабо вероятно. Дните се нижат и аз търпеливо чакам.

Приемам клиенти само по предварителна уговорка. Срещам се с тях в библиотеката. Те носят купища жалби, заповеди, искания и съдебни решения, които е разрешено да държим в килиите си. Надзирателите нямат право да докосват правните ни документи.

За повечето ми клиенти две срещи са достатъчни, за да ги убедя, че нищо повече не може да се направи по делото им. На първата среща се спираме на основното и аз разглеждам материалите. След това правя няколко часово проучване. На втората среща обикновено поднасям лошата новина, че нямаме късмет. Че няма вратичка, която да ги спаси.

За пет години съм помогнал на петима затворници да бъдат освободени предсрочно. Излишно е да отбелязвам, че този факт затвърждава репутацията ми на опитен адвокат. Но винаги предупреждавам всеки нов клиент, че шансовете изобщо не са в негова полза.

Точно това обяснявам на Отис Картър, двама и три годишен баща на две деца, който ще прекара следващите четиринайсет месеца тук за нещо, което изобщо не би трябвало да е престъпление. Отис е селско момче, дълбоко религиозен баптист, щастливо женен електротехник, който още не може да повярва, че е във федерален

затвор. Той и дядо му били подведени под отговорност и обвинени в нарушаване на Закона за опазване на бойните полета и артефактите от Гражданската война от 1979 г. (с изменения от 1983, 1989, 1997, 2002, 2008 и 2010 г.). Дядо му, който е на седемдесет и четири години и страда от емфизема, е във Федералния медицински център в Тенеси, където също излежава четиринайсет месеца. Поради здравословното си състояние той ще струва на данъкоплатците около дващест и пет хиляди долара месечно.

Семейство Картър издирвали артефакти във фермата си, простираща се на осемдесет хектара в съседство с щатския исторически парк „Бойното поле в Ню Маркет“ в долината Шенандоа, на по-малко от час път от родния ми град Уинчестър. Фермата принадлежала на семейството повече от сто години и още откакто проходил, Отис придружавал дядо си, когато „отивал да копае“ за реликви и сувенири от Гражданската война. През течение на десетилетията семейството събрало внушителна колекция от куршуми, гюлета, манерки, месингови копчета, части от униформи, две бойни знамена и няколко десетки най-различни оръжия. Всичко било законно. Незаконно е да вземаш реликви и артефакти от националните исторически обекти, които са федерална територия, и семейство Картър прекрасно познавали този закон. Техният малък частен музей в една преустроена плевня бил пълен с предмети, намерени в собствения им имот.

Обаче през 2010 г. Законът за опазване на бойните полета и артефактите от Гражданската война се сдобил с още едно допълнение. В отговор на усилията на защитниците на културните ценности да ограничат строителството в близост до някогашните бойни полета в последния момент били направени някои добавки към заемащото цели сто страници изменение на закона. Вече било незаконно да копаеш за реликви „в радиус от три километра“ от границите на национален исторически обект, независимо чия собственост е земята, на която се намиращ. Семейство Картър не знаели новите правила. Всъщност цитираната фраза е заровена толкова дълбоко в изменението на закона, че буквално никой не знаеше за нея.

През годините федерални агенти тормозели дядото на Отис и го обвинявали, че копае в защитена територия. От време на време се отбивали в дома му и настоявали да видят музея. След промяната на

закона агентите изчакали търпеливо и заловили Отис и дядо му да обхождат една гориста местност в имота си с детектори за метал. Семейство Картър си наели адвокат, който ги посъветвал да се признаят за виновни. За много федерални престъпления вече не се изисква престъпно намерение. Незнанието не е оправдание.

Тъй като съм жертва на ЗРКО, Закона срещу рекета и корумпираните организации, често прилаган погрешно и известен с гъвкавостта си, аз живо се интересувам от набъбването на Федералния наказателен кодекс, който вече наброява двайсет и седем хиляди страници и продължава да расте. В Конституцията фигурират само три федерални престъпления: измяна, пиратство и фалшифициране. Днес федералните престъпления са повече от четири хиляди и петстотин и броят им продължава да расте, тъй като Конгресът става по-строг към престъпленията, а федералните прокурори по-изобретателно намират начини да прилагат всичките нови закони.

Отис би могъл да атакува конституционността на измененията в закона. Няколко години щяха да минат в съдебни спорове и делата щяха да се проточат много след като той бъдеше освободен под гаранция и се върнеше у дома при семейството си. Когато му го обясних на втората ни среща, той като че изгуби интерес. Защо да си прави труда, ако няма да излезе веднага? Но казусът ме заинтригува. Решихме да го обсъдим по-късно.

Ако големият ми план се провали, бих могъл да се заема със случая на Отис и да се боря чак до Върховния съд. Ще имам с какво да се занимавам през следващите пет години.

Върховният съд два пъти отказва да разглежда делото ми. Не можехме да го докажем, но имахме силното усещане, че моите обжалвания биват прокарвани набързо през системата заради нетърпението на правителството да тикне зад решетките Бари Рафко и неговите съучастници, включително мен.

Бях признат за виновен през ноември 2005-а и два месеца по-късно бях осъден на десет години. След прочитането на присъдата бях „задържан“, което означава, че ме върнаха в ареста. Малко са щастливците сред осъдените от федерален съд, на които е позволено да останат на свобода, докато не им бъде наредено да се явят в някой

затвор. Така получават време да се приготвят, но малцина се радват на този лукс.

Адвокатът ми смяташе, че ще получа пет или шест години. Бари Подкупа, основният обвиняем, мишената, колоритният злодей, когото всички с удоволствие мразеха, получи двайсет години. Аз със сигурност заслужавах по-малко от половината присъда на този негодник. Дион, моята красива, любима и горещо подкрепяща ме съпруга, беше в залата и седеше гордо до унижения ми баща. Аз бях единственият от осемте обвиняеми, осъден този ден, и когато се изправих пред съдия Слейтър от лявата страна на адвоката, едва си поемах дъх. Не може да ми се случва, повтарях си отново и отново, докато оглеждах мътните образи край себе си. Не го заслужавам. Мога да обясня. Не съм виновен. Слейтър мъреше, проповядваше и театралничеше пред пресата, а аз се чувствах като премазан от бой боксьор тежка категория в петнайсетия рунд, отпуснал се на въжетата и криещ лице в очакване на следващия удар. Коленете ми бяха омекнали. Плувах в пот.

Когато съдия Слейтър каза „десет години“, чух как зад мен Дион изстена и избухна в сълзи. Докато ме отвеждаха, за последен път погледнах назад. Стотици пъти съм виждал този момент по филми, телевизионни предавания и действителни репортажи от съдилищата — последния обезумял поглед на осъдения. Сбогом! Какво си мислиш, когато напускаш залата, но не си отиваш у дома? Истината е, че нищо не ти е ясно. Врълхитат те твърде много объркани емоции, изпитваш твърде силен страх, гняв и безпомощност, за да проумееш какво се случва.

Дион беше закрила уста с две ръце, цялата обляна в сълзи. Баща ми я беше прегърнал и се мъчеше да я утеши. Това беше последното, което видях — красивата ми съпруга, разстроена и съсипана.

Сега тя е омъжена за друг.

Благодарение на федералното правителство.

Моите съдебни заседатели са от окръга. Неколцина изглеждаха умни и образовани, но повечето бяха, как да кажа, семпли. След тридневни дебати те осведомиха съдията, че почти не напредват. И кой да ги вини? Стоварвайки пред тях граматна част от Федералния наказателен кодекс, прокурорите бяха възприели изпитаната с времето стратегия да хвърлят колкото се може повече кал по стената с

надеждата част от нея да се задържи. Това престараване превърна иначе относително лесното дело срещу Бари Рафко и конгресмена в правно тресавище. Посветих безброй часове на защитата си и не успях да проумея всички теории на обвинението. Още от самото начало адвокатът ми предричаше враждебно настроено жури.

След четвъртия ден съдия Слейтър издаде така нареченото в съдебните среди „динамитно нареждане“. В основни линии се настоява съдебните заседатели да се върнат в залата с решение. На всяка цена. Няма да се прибирате у дома, докато не вземете единодушно решение! Подобно нареждане рядко върши работа, но аз нямах този късмет. Час по-късно изтощените и емоционално изчерпани съдебни заседатели се върнаха в залата с единодушни присъди срещу всички подсъдими по всички обвинения. За мен и за мнозина други беше очевидно, че те не разбираха повечето раздели на Наказателния кодекс и сложните теории на обвинението. По-късно единият от съдебните заседатели беше цитиран да казва: „Просто допуснахме, че са виновни, защото иначе изобщо нямаше да бъдат обвиняеми“. Използвах тези думи в обжалванията, но явно са останали нечути.

Наблюдавах съдебните заседатели внимателно по време на целия процес — бяха объркани още от встъпителните речи. А и как иначе? Девет адвокати представиха версиите си на случилото се. Наложих се съдебната зала да бъде преустроена и ремонтирана, за да има място за всички подсъдими и техните защитници.

Процесът беше спектакъл, фарс, нелепо представление. Истината, осъзнах аз, не беше важна. Може би в друга епоха един процес би представлявал излагане на фактите, търсене на истината и раздаване на справедливост. Сега процесът беше състезание, при което едната страна щеше да победи, а другата — да изгуби. Всяка от страните очакваше от другата да нарушава правилата или да мами, затова никой не играеше честно. Истината се изгуби в мелето.

Два месеца по-късно се върнах в съдебната зала за произнасяне на присъдата. Адвокатът ми помоли да ми бъде позволено да се явя сам в затвора, но съдия Слейтър не се впечатли от молбата ни. Даде ми десет години и разпореди да остана в ареста.

Наистина е забележително, че не разстрелват повече федерални съдии. Четири седмици по-късно кроях всевъзможни планове за

бавната и мъчителна смърт на Слейтър.

Щатските шерифи ме отведоха първо в съдебната палата, а от там — в градския арест, където ме съблякоха, обискираха и натъпкаха в пренаселена килия с още шестима осъдени. Имаше само четири легла. Първата нощ седнах на бетонния под — сам с прокъсаното си тънко одеяло. Арестът приличаше на шумна зоологическа градина, пренаселен и с недостатъчно надзиратели, така че беше невъзможно да се спи. Бях твърде уплашен и стъписан, за да затворя очи, затова седях в ъгъла и слушах виковете, писъците и заплахите чак до зори. Останах там една седмица, хранех се оскъдно, почти не спях, уринирах в мръсна открита тоалетна без вода на няма и три метра от съкилийниците ми. По едно време в килията бяхме десет човека. Не се къпех. Раздвижат ли ти се червата, отправяш спешна молба да отидеш в „лайнарника“ малко по-надолу по коридора.

Транспортирането на федералните затворници се осъществява от Шерифската служба на Съединените щати и е същински кошмар. Осъдени от всички нива на сигурност се събират на едно място, без да се вземат предвид видът на престъпленията и евентуалните рискове. Затова се отнасяха към всички ни като към зверове и убийци. За всяко придвижване ми слагаха белезници и оковаваха глезените ми, после ме привързваха към затворника отпред и към другия отзад. Настроението беше отвратително. Задачата на шерифите е една — да не допуснат бягства при преместването. Затворниците, много от тях новобранци като мен, са уплашени, отчаяни и стреснати.

Бяхме четиринайсет души. Напуснахме окръга с автобус без опознавателни знаци, който десетилетия по-рано беше превозвал ученици, и се отправихме на юг. Не ни сваляха белезниците и оковите. На предната седалка седеше шериф с пушка. Четири часа по-късно спряхме в окръжния затвор в Северна Каролина. Дадохме ни по един влажен сандвич и ни позволиха да уринираме зад автобуса, все още оковани и с белезници. Никога не ги сваляха. След два часа чакане взехме още трима и продължихме на запад. През следващите шест дни спирахме в местните затвори в Северна Каролина, Тенеси и Алабама, вземахме затворници, понякога оставяхме някого и всяка вечер спяхме в различни килии.

В местните затвори е най-зле: тесни и претъпкани килии без отопление, климатизация, слънчева светлина или нормална тоалетна,

храна, която и кучета не биха яли, недостатъчно вода, необразовани примати за надзиратели, много по-голяма заплаха от насилие и местни, които ненавиждат „федералните бандюги“. Не можех да повярвам, че в страната съществуват толкова мизерни условия. Явно съм бил много наивен. Пътуването ни продължаваше, все повече се вкисвахме и отвратителните прояви в автобуса чувствително нараснаха. Те секнаха, когато един ветеран затворник ни обясни концепцията за „дизелова терапия“. Ако се оплакваш или създаваш проблеми, шерифите ще те държат в автобуса седмици наред и ще ти организират безплатна обиколка на десетки местни затвори.

Не бързаха. Щатските шерифи имат право да транспортират затворници само денем, затова разстоянията са къси. Пет пари не дават за нашето удобство или за нуждата ни от лично пространство.

Най-накрая пристигнахме в разпределителен център в Атланта — прословуто гадно място, където ме държаха в изолатора денонощно, докато документите ми бавничко се придвижваха по нечие бюро във Вашингтон. След три такива седмици започнах да губя разсъдъка си. Нямах какво да чета и с кого да си говоря, храната беше ужасна, надзирателите — зли. Накрая отново ни оковаха и ни качиха на друг автобус, който ни откара на летището в Атланта, където ни наблъскаха в товарен самолет. Приковани за твърда пластмасова пейка и натъпкани коляно до коляно, отлетяхме за Маями, макар отначало да не го знаехме. Един от шерифите любезно ни осведоми. В Маями взехме още няколко човека, после отлетяхме за Ню Орлиънс, където седяхме в задушливата влага цял час, докато шерифите качваха още затворници.

В самолета ни позволиха да говорим. Подействия ни освежаващо. Повечето от нас бяха прекарвали дълги дни в самота, затова охотно поведохме разговор. За някои от момчетата това пътуване не беше първото и те ни разказаха как ги транспортирали във вериги по любезното разпореждане на федералното правителство. Започнах да чувам всякакви описания на затворническия живот.

По тъмно пристигнахме в град Оклахома, където ни заведоха до един автобус и ни откараха в друг разпределителен център. Мястото не беше толкова неприятно, колкото онова в Атланта, но тогава вече ми минаваха мисли за самоубийство. След пет дни в изолатора отново ни оковаха и ни върнаха на летището. Отлетяхме за Тексас, световната

столица на смъртоносната инжекция. Мечтаех си да видя как иглата се забива в ръката ми и аз се отнасям нанякъде. Осем здравеняци, всичките латиноси, се качиха на „въздушния конвой“ в Далас и от там отлетяхме за Литъл Рок, после за Мемфис и Синсинати, където за мен полетите приключиха. Прекарах шест нощи в строг градски арест, преди двама шерифи да ме откарат в затвора в Луивил, Кентъки.

Луивил се намира на осемстотин километра от родния ми град Уинчестър във Вирджиния. Ако ми беше позволено да се явя сам, двамата с баща ми щяхме да изминем разстоянието за няма и осем часа. Той щеше да ме остави пред портала и да се сбогува.

Четирийсет и четири дни, двайсет и шест от тях в изолатор, твърде много спирки, за да ги помня. Системата е лишена от логика, но всички нехаят. Никой не обръща внимание.

Истинската трагедия на федералната наказателна система не са абсурдите. А съсипаните и опропадени животи. Конгресът изисква дълги и сурови присъди и за проявилите насилие бандити те са оправдани. Закоравелите престъпници биват заключвани в „американските кошари“ — същински крепости, където бандите се вихрят необуздано и убийствата са нещо обикновено. Повечето федерални затворници обаче не са склонни към насилие и мнозина от тях са осъдени за престъпления, които едва ли представляват заплаха за обществото.

Ще ме смятат за престъпник до края на живота ми, но аз отказвам да го приема. Искам да живея свободен от миналото си и далече от пипалата на правителството.

11

Член 35 от Федералния наказателнопроцесуален кодекс осигурява единствения механизъм за отмяна на една присъда. Логиката му е блестяща и идеално подхожда на моето положение. Ако затворник успее да разреши друго престъпление, към което федералните власти проявяват интерес, тогава присъдата му може да бъде отменена. Разбира се, за целта е нужно съдействието на разследващите органи — ФБР, ЦРУ, Агенцията за борба с наркотиците, Бюрото за контрол над алкохола, тютюнопушенето, огнестрелните оръжия и експлозивите и така нататък, — както и това на съда, осъдил затворника.

Ако всичко се развие по план, скоро може да имам привилегията да видя почитаемия съдия Слейтър, и то по моите правила.

Федералните се върнаха.

Напоследък директорът се държи много по-мило с мен. Въобразява си, че притежава трофей, който някои големи клечки желаят, и се налага да е във вихъра на събитията. Сядам пред бюрото му и той ме пита искам ли кафе. Предложението е невъобразимо — всемогъщият директор предлага кафе на затворник.

— Разбира се — отговарям. — Черно.

Той натиска едно копче и предава желанията ни на секретарката. Забелязвам, че носи копчета за ръкавели — добър знак.

— Днес тук ще пристигнат едрите риби, Мал — самодоволно ме осведомява директорът, като че ли координира всички действия по залавянето на убиеца. Понеже вече сме близки приятелчета, ми говори на малко име. Досега все беше „Банистър това, Банистър онова“.

— Кой? — питам.

— Шефът на спецкипа Виктор Уестлейк от Вашингтон и няколко адвокати. Май си им привлякъл вниманието.

Не мога да сдържа усмивката си, но само за секунда.

— Убиецът на съдия Фосет бил ли е тук, във „Фростбърг“? — пита ме той.

— Съжалявам, господин директор, не мога да отговоря на този въпрос.

— Или тук, или в Луивил, ясно ми е.

— Може би, а може би го познавам отпреди затвора.

Той се намръщва и потърква брадичка.

— Разбирам — промърморва.

Кафето пристига на поднос и за пръв път от години пия от чаша, която не е хартиена или пластмасова. Убиваме няколко минути с незначителни приказки. В единайсет и пет секретарката го осведомява по интеркома на бюрото му:

— Те са тук.

Излизам след директора и отивам в същата заседателна зала.

Петима мъже с еднакви тъмни костюми, еднакви бели ризи с якички с копчета, еднакви скучни вратовръзки. Ако ги бях видял сред тълпа от хора от половин километър разстояние, пак щях да си кажа: „Аха, федералните!“.

Минаваме през обичайното сковано запознанство, после директорът неохотно се извинява и излиза. Сядам от едната страна на масата, а новите ми приятелчета се настаняват от другата. Виктор Уестлейк е в средата, отдясно е агент Хански и едно ново лице, агент Сасуотър. Нито един от тези двамата няма да обели и дума. Отляво на Уестлейк са двама заместник-прокурори — Мангръм от Южния окръг на Вирджиния и Крадок от Северния. Изгонили са новобранеца Дънлийви.

До след полунощ се извиваше гръмотевична буря и Уестлейк започва разговора с въпрос:

— Голяма буря беше снощи, нали?

Присвивам очи и впервам поглед в него.

— Сериозно? Искате да си бърбим за времето ли?

Това наистина го вбесява, но той е професионалист.

Усмивка, изсумтяване, после казва:

— Не, господин Банистър, не съм дошъл да си бърбим за времето. Шефът ми смята, че трябва да сключим сделка с вас, затова съм тук.

— Страхотно. Да, бурята си я биваше.

— Бихме искали да чуем изискванията ви.

— Мисля, че ги знаете. Ще се позовем на Член трийсет и пет. Ще подпишем споразумение, всички ние, да ви съобщя името на убиеца на съдия Фосет. Вие го арестувате, разследвате, вършите си работата и когато федерално голямо жури го подвежда под отговорност, аз излизам на свобода. Още същия ден. Извеждате ме от „Фростбърг“ и изчезвам в Програмата за защита на свидетелите. Не лежа повече, нямам криминално досие, Малкълм Банистър не съществува. Сделката е поверителна, заровена надълбоко и подписана от главния прокурор.

— От главния прокурор?

— Да, сър. Не вярвам нито на вас, нито на когото и да било в тази стая. Не вярвам на съдия Слейтър, нито на друг федерален съдия, прокурор, помощник-прокурор, агент на ФБР или на друг служител на федералното правителство. Документите трябва да бъдат идеално изпипани, сделката — неотменима. Щом бъде предявено обвинението срещу убиеца, аз излизам на свобода. Точка.

— Ще използвате ли адвокат?

— Не, сър. Мога сам да се справя.

— Има логика.

Неочаквано Мангръм изважда една папка и измъква от нея копия на някакъв документ. Плъзва едното по масата и то спира пред мен, на идеалното място. Поглеждам го и сърцето ми започва да блъска в гърдите. Заглавието е същото като на всички искания и заповеди по моето дело: „Американски окръжен съд, Вашингтон, окръг Колумбия; Съединените американски щати срещу Малкълм У. Банистър“. В средата на страницата с главни букви пише: ИСКАНЕ ЗА РЕШЕНИЕ ПО ЧЛЕН 35.

— Това е предложение за съдебна заповед — казва Мангръм. — Просто отправна точка, но я обмисляхме немалко време.

Два дни по-късно ме качват на задната седалка на джип форд и ме извеждат от „Фростбърг“ — първото ми излизане от лагера от деня, когато пристигнах тук преди три години. Днес глезените ми не са оковани, но ръцете ми са с белезници пред тялото. Двата ми спътници са щатски шерифи — не им знам имената, но са доста мили. След като обсъждаме времето, единият ме пита дали съм чувал хубави

вицове. Заклучете на едно място шестстотин мъже, дайте им предостатъчно свободно време и ще ви залее вълни от вицове.

— Прилични или мръсни? — питам, макар че в затвора почти няма прилични вицове.

— О, мръсни, разбира се! — казва шофьорът.

Разказвам им няколко и те се смеят от сърце, докато километрите летят. Намираме се на междуцатска магистрала 68, прехвърчаме през Хейгърстаун и усещането за свобода е опияняващо. Въпреки белезниците почти вкусям живота навън. Наблюдавам движението и си мечтая отново да притежавам и да карам кола, да пътувам. На отбивките виждам заведения за бързо хранене и устата ми се пълни със слюнка при мисълта за бургери и картопки. Виждам как мъж и жена влизат в магазин, хванати за ръце, и почти усещам допира на нейната плът. Ожаднявам от нарисуваната на витрината на някакъв бар халба бира. Билборд, рекламиращ круиз по Карибите, събужда у мен копнеж по друг свят. Имам чувството, че съм бил в затвора цял век.

Завиваме на юг по междуцатска магистрала 70 и не след дълго сме между Вашингтон и Болтимор. Три часа след като сме напуснали „Фростбърг“, пристигаме във федералния съд в центъра на Вашингтон. Вътре в сградата ми свалят белезниците. Продължавам между двамата шерифи: един отпред и един отзад.

Срещата се провежда в кабинета на съдия Слейтър, който е раздразнителен както винаги. За последните пет години сякаш се е състарил с двайсет. Смята ме за престъпник и почти не забелязва присъствието ми. Добре, не ме интересува. Явно са били проведени доста разговори между него, окръжната прокуратура, ФБР и главния прокурор. По едно време преброявам единайсет човека около масата. Искането за решение по Член 35 и прикрепеното към него споразумение вече се състоят от двайсет и две страници. Прочел съм всяка дума по пет пъти. Дори настоях на някои свои формулировки.

С две думи, споразумението ми дава всичко, което искам. Свобода, нова самоличност, закрила от страна на правителството и парична награда от сто и петдесет хиляди долара.

След обичайното прокашляне съдия Слейтър поема нещата в свои ръце.

— Сега ще започнем да протоколираме — оповестява той и стенографката се залавя за работа. — Макар че въпросът е поверителен и съдебната заповед няма да бъде публично оповестена, искам да протоколираме това изслушване. — Пауза, по време на която той размества някакви документи. — Това е искане от страна на Съединените щати за освобождаване по силата на Член трийсет и пет. Банистър, прочели ли сте цялото искане и предложението за проектозаповедта?

— Да, ваша чест.

— Доколкото знам, вие сте адвокат, или по-точно — били сте адвокат.

— Точно така, ваша чест.

— Искането, споразумението и заповедта получават ли одобрението ви?

И още как, старче.

— Да, сър.

Той задава същите въпроси на всички присъстващи. Просто формалност, тъй като всички вече са дали съгласието си. И най-важното, главният прокурор е подписал споразумението.

Слейтър ме поглежда и казва:

— Нали разбирате, господин Банистър, че ако името, което ни дадете, не доведе до предявяване на обвинителен акт, споразумението става нищожно след дванайсет месеца, присъдата ви няма да бъде отменена и вие ще излежите изцяло оставащото ви време?

— Да, сър.

— И че докато не бъде предявено обвинение, вие ще останете под разпореждането на Управлението на затворите?

— Да, сър.

След известно обсъждане на условията в споразумението съдия Слейтър подписва заповедта и срещата приключва. Той не се сбогува, а аз не го проклинам, както ми се иска. Ама наистина е чудо, че не очистват повече федерални съдии!

Антуражът ми ме обгражда и ме повежда надолу по стълбите към стая, където ме очакват още тъмни костюми. Заради мен е поставена видеокамера и господин Виктор Уестлейк крачи напред-назад. Казват ми да седна от едната страна на масата с лице към

камерата и ми предлагат нещо за пиене. Присъстващите са много напрегнати и отчаяно искат да ме чуят да произнасям името.

— Той се казва Куин Ракър, чернокож, на трийсет и осем години, от Югозападен Вашингтон, преди две години осъден на седем години затвор за разпространение на наркотици. Запознах се с него във „Фростбърг“. Избяга преди три месеца и оттогава не съм го виждал. Произлиза от многолюдно семейство на наркочилъри, които действат успешно от много години. Изобщо не става дума за улични търговци. Те са бизнесмени с контакти по цялото Източно крайбрежие. Стараят се да не прибъгват до насилие, но не се боят от него. Дисциплинирани, сурови и изобретателни. Няколко от тях са лежали в затвора. Няколко са убити. Възприемат го като част от производствените разходи.

Спирам, поемам си дъх. Стаята е притихнала.

Най-малко петима от костюмарите си водят бележки. Един има лаптоп и вече е извадил досието на Куин Ракър, който е намушкал няколко човека и е попаднал сред първите петдесет заподозрени от списъка на ФБР най-вече заради престоя му във „Фростбърг“ заедно с мен и бягството му от тук.

— Както казах, запознах се с Куин във „Фростбърг“ и се сприятелихме. И той като повечето затворници беше убеден, че мога да подам някаква магическа жалба и да го измъкна, но в неговия случай не беше възможно. Не се справяше добре, защото му беше за пръв път. Случва се с някои от новациите, които не са били в други затвори. Атмосферата в лагера не им харесва. Както и да е, колкото повече време минаваше, толкова по-неспокоен ставаше Куин. Не можеше да си представи как ще издържи още пет години. Имаше съпруга и две деца, пари от семейния бизнес и много несигурно положение. Беше убеден, че братовчедите му ще се намесят, ще поемат неговата роля и ще му откраднат дяла. Наслушах се на какво ли не, но не повярвах на всичко. Такива бандити обикновено дрънкат измишльотини и обичат да преувеличават, особено ако е свързано с пари и насилие. Куин обаче ми допадна. Той е може би най-добрият ми приятел от затвора. Не сме били в една килия, но се сблизихме.

— Знаете ли защо избяга? — пита Виктор Уестлейк.

— Да, струва ми се. Куин продаваше марихуана и се справяше добре. Освен това и доста пушеше. Както знаете, най-бързият начин да се махнеш от федерален лагер е да те хванат с наркотици или алкохол. Строго са забранени. Куин научи от един доносник, че надзирателите знаят за бизнеса му и се готвят да го пипнат. Той е изключително умен и съобразителен и никога не държи дрога в килията си. Пази запасите си в общите помещения, както правят повечето търговци на черно. Стана напечено и той прекрасно съзнаваше, че хванат ли го, ще го изпратят в по-строг затвор. Затова избяга. Сигурен съм, че не е отишъл далече. Може би някой го е чакал отвън.

— Знаете ли къде е сега?

Кимвам, но изчаквам, преди да отговоря.

— Има братовчед, не му знам името, но е собственик на няколко стриптийз клуба в Норфък, Вирджиния, близо до военноморската база. Намерете братовчедата и ще намерите Куин.

— Под какво име?

— Не знам, но няма да е Куин Ракър.

— Откъде знаете?

— Извинете, но това не е ваша работа.

В този момент Уестлейк кимва на един агент до вратата и той изчезва. Издирването започва.

— Да поговорим за съдия Фосет — подканя ме Уестлейк.

— Добре — отговарям.

Безброй пъти съм си представял този момент. Репетирал съм го в тъмното в килията си, когато не можех да спя. Описвал съм го на хартия, после съм унищожавал текста. Изричал съм думите гласно по време на дългите си самотни разходки. Трудно ми е да повярвам, че най-после се случва.

— Голяма част от бизнеса на бандата му е транспортирането на кокаин от Маями до главните градове по Източното крайбрежие, предимно в южната му част — Атланта, Чарлстън, Роли, Шарлът, Ричмънд и така нататък. Междущатска магистрала деветдесет и пет била предпочитан маршрут, понеже движението по нея е натоварено, но бандата използвала всеки път и всяко шосе на картата. В повечето случаи прибягвали до мулета. Плащали на шофьора пет хиляди долара да наеме кола и да пренесе един багажник с кока до разпределителен

център в някой град. Мулето правело доставката, после се връщало обратно в Южна Флорида. Според Куин деветдесет процента от коката, която смъркат в Манхатън, пристига там с кола, наета от муле в Маями и закарана на север. На практика е невъзможно да бъдат засечени. Можеш да заловиш муле само ако някой пропее. Както и да е, Куин имал племенник, който се издигал по стълбицата на семейния бизнес. Хлапето пренасяло стока и го спрели за превишена скорост на междуцатска осемдесет и едно точно до Роуаноук. Карал микробус под наем и обяснил, че доставя старинни мебели за някакъв магазин в Джорджтаун. Разбира се, в микробуса имало мебели, но истинският товар бил кокаинът, който на улицата би струвал пет милиона. Полицаят заподозрял нещо и повикал подкрепление. Племенникът знаел правилата и не позволил обиск на микробуса. Вторият полицай бил новобранец, прекалено усърден, и започнал да рови из стоката в колата. Няма заповед за обиск, няма основателна причина, няма разрешение. Когато намерил кокаина, направо откачил и всичко се объркало. Голяма каша.

Млъквам и отпивам глътка вода. Агентът с лаптопа продължава да трака — несъмнено изпраща заповеди по цялото Източно крайбрежие.

— Как се казва племенникът? — пита Уестлейк.

— Не знам, но не мисля, че фамилията му е Ракър. В това семейство има няколко фамилни имена и доста псевдоними.

— И делото на племенника попада при съдия Фосет, така ли? — пита Уестлейк, подканяйки ме да продължа, макар че явно никой не бърза. Попиват всяка дума и изгарят от желание да заловят Куин Ракър, но искат да чуят цялата история.

— Да, и Куин наел известен адвокат от Роуаноук, който го уверил, че обискът на микробуса е извършен в крещящо нарушение на Конституцията. Ако съдия Фосет отхвърлил резултатите от обиска, уликите също щели да бъдат отхвърлени. Няма ли улики, няма процес, няма присъда, нищо. Междувременно Куин научил, че съдия Фосет може би ще погледне по-благосклонно на делото на племенника му, ако получи някаква сума. Сериозна сума. Според Куин адвокатът им бил посредник в сделката. Не, не знам името на адвоката.

— Каква сума? — пита Уестлейк.

— Половин милион. — Посрещат това ми твърдение доста скептично и нищо чудно. — И на мен ми беше трудно да повярвам. Федерален съдия да взема подкуп. Но се шокирах и когато пипнаха федерален агент да шпионира за руснаците. Явно при определени обстоятелства човек е способен на всичко.

— Да не се отклоняваме от темата — раздразнено ме прекъсва Уестлейк.

— Разбира се. Куин и семейството му платили подкупа. Фосет го взел. Делото се движело по реда си и дошъл денят на изслушването за отхвърляне на уликите, придобити по време на незаконния обиск. За огромна изненада на всички съдията отсъдил против племенника, в полза на правителството, и наредил да започне процес. При липсата на защита съдебните заседатели признали хлапето за виновно, но адвокатът смятал, че имат добри шансове да обжалват. Делото още се мъкне по инстанциите, а междувременно племенникът излежава осемнайсет години в Алабама.

— Хубава история, господин Банистър — казва Уестлейк, — но откъде знаете, че Куин Ракър е убил съдията?

— Защото той сам ми каза, че ще го направи за отмъщение и за да си върне парите. Често говореше за това. Знаеше точно къде живее съдията, къде работи и къде обича да прекарва уикендите. Подозираше, че парите са скрити някъде във вилата му, и беше твърдо убеден, че не е единственият изигран от Фосет. И защото, господин Уестлейк, той ме предупреди, че ще ме набележи в мига, в който го арестуват. Можело да излезе на свобода, но винаги съм щял да се озъртам през рамо. Тези хора са много умни — вижте какво установи собственото ви разследване. Нищо. Нищичко. Когато имат зъб на някого, те са много търпеливи. Куин е чакал почти три години, преди да убие съдията. Като нищо ще изчака двайсет, за да убие и мен.

— След като е толкова умен, защо е споделил всичко това с вас? — пита Уестлейк.

— Много просто. Подобно на други затворници, Куин смяташе, че ще мога да подам някакво хитро искане, ще намеря вратичка в закона и ще го измъкна от затвора. Твърдеше, че ще ми плати, обеща ми половината от онова, което ще вземе от съдия Фосет. Чувал съм го преди, чувал съм го и впоследствие. Прегледах досието на Куин и му обясних, че не мога да направя нищо.

Нямат друг изход, освен да повярват, че казвам истината. Ако Куин Ракър не бъде подведен под отговорност, аз ще прекарам още пет години в затвора. С федералните все още сме на противоположни страни, но постепенно намираме общ език.

Шест часа по-късно двама чернокожи агенти си платиха входа във Велвет Клъб на три пресечки от военноморската база в Норфък. Бяха облечени като строителни работници и не биеха на очи сред посетителите — половината бели, половината черни, половината моряци, половината цивилни. Танцьорките също бяха половината черни, половината бели, въобще навсякъде цареше положителен дух на разбирателство. Два микробуса за наблюдение чакаха на паркинга заедно с още десетина агенти. Куин Ракър беше забелязан, фотографиран и идентифициран при влизането му в клуба в пет и половина. Работеше като барман и когато в девет без петнайсет напусна работното си място, за да отиде до тоалетната, агентите го последваха. След кратък разговор се споразумяха да излязат през задната врата. Куин разбираше положението и не предприе неочаквани ходове. Нито пък изглеждаше изненадан. За мнозина бегълци краят на бягството в редица отношения е облекчение. Мечтите за свобода се сричат пред трудностите на нормалния живот. Винаги някой ти диша във врата.

Сложиха му белезници и го откараха в офиса на ФБР в Норфък. В залата за разпит двамата чернокожи агенти му сипаха кафе и подеха дружелюбен разговор. Престъплението му беше просто бягство, нямаше защита. Беше неоспоримо виновен и щяха да го върнат в затвора.

Попитаха Куин дали е склонен да отговори на няколко основни въпроса относно бягството си преди три месеца. Да, разбира се, защо не, съгласи се той. Сам им разказа, че се срещнал със свой съучастник, останал неназован, недалече от лагера, след което той го откарал обратно във Вашингтон. Позадържал се там няколко дни, но присъствието му не било добре прието. Бегълците привличат внимание, а момчетата му не посрещали охотно вероятността ФБР да души наоколо и да го търси. Куин започнал да пренася кокаин от Маями до Атланта, но работата не вървяла. Бил повредена стока и на

неговия „синдикат“, както го наричаше, му било омръзнало от него. От време на време се виждал с жена си и децата, но съзнавал, че е опасно да е твърде близо до дома. Поживял при стара приятелка в Балтимор, обаче и тя не се радвала много на присъствието му. Местел се и от време на време превозвал дрога, а после му провървяло, когато негов братовчед му дал работа като барман във Велвет Клъб.

В съседната по-голяма зала за разпит двама опитни агенти слушаха разговора. Горе имаше друг екип, който също слушаше и чакаше. Ако нещата потръгнеха, на Куин му предстоеше дълга нощ. А нещата трябваше да потръгнат за ФБР. Засега нямаха улики, затова беше от огромно значение разпитът да им донесе някакви доказателства. Агентите се тревожеха, тъй като си имаха работа с опитен престъпник. Малко вероятно беше заподозреният да се уплаши и неволно да изтърси нещо излишно.

Веднага щом Куин беше изведен от задния вход на Велвет Клъб, агентите на ФБР притиснаха братовчед му и се опитаха да изтръгнат още информация. Братовчедът обаче познаваше правилата на играта и не каза почти нищо, докато не го заплашиха с обвинение за укриване на беглец. Имаше впечатляващо криминално досие и поредното издънване най-вероятно щеше да го изпрати обратно в затвора. Човекът предпочиташе да остане на свобода и пропя. Куин живеел и работел под фалшивото име Джаки Тод, но надниците си получавал в брой и неофициално. Братовчедът заведе агентите на ФБР на занемарен паркинг за каравани на по-малко от километър и им показва оборудвания мобилен дом, който Куин наемал месец за месец. До караваната имаше паркиран хамър НЗ от 2008 г. с регистрационни номера от Северна Каролина. Братовчедът обясни, че Куин предпочита да ходи на работа пеша, ако времето позволява, и крие хамъра.

Час по-късно ФБР разполагаше със заповед за обиск на караваната и хамъра, който бе издърпан на буксир до полицейски паркинг в Норфък, отворен и огледан. Вратата на подвижния дом беше заключена, но паянтова. След един хубав удар с чук агентите проникнаха вътре, където се оказа забележително чисто и подредено. Шестима се заеха целенасочено да претърсят караваната, широка три метра и половина и дълга петнайсет. В единствената спалня между

матрака и рамката намериха портфейла на Куин, ключовете и мобилния му телефон. В портфейла имаше петстотин долара, фалшива шофьорска книжка от Северна Каролина и две предплатени карти „Виза“ с по хиляда и двеста долара във всяка. Мобилният телефон беше за еднократна употреба, с предплатени минути — идеален за беглец. Под леглото агентите откриха „Смит & Уесън“ с къса цев, трийсет и осми калибър, зареден с патрони с кух връх.

Агентите внимателно го прибраха и незабавно предположиха, че това е оръжието, с което са били убити съдия Фосет и Наоми Клеъри.

На ключодържателя имаше и ключ за малък склад на около три километра от караваната. В чекмедже в кухнята откриха две тънки кафеникави папки с документи.

Един от формулярите се оказва шестмесечен договор за наем на склад в „Мейкън Мини Сторидж“, подписан от Джаки Тод. Главният следовател се обади в Роуаноук, където имаше дежурен федерален съдия, и в Норфък по имейл беше изпратена заповед за обиск.

В една от папките откриха документ за собственост на хамър НЗ от 2008 г. на името на Джаки Тод. Нямахше упоменати ограничаващи условия, следователно господин Тод беше платил цялата сума на място или в брой, или с чек. В чекмеджето не намериха чекова книжка или банкови извлечения, но и не бяха очаквали. От фактурата за продажбата на превозното средство узнаха, че автомобилът е купен на 9 февруари 2011 г. от търговец на автомобили втора ръка в Роуаноук. Два дни след намирането на телата.

Въоръжени с нова заповед за обиск, двама агенти влязоха в неголемия склад на Тод в „Мейкън Мини Сторидж“ под бдителния и подозрителен поглед на самия господин Мейкън. Циментов под, неизмазани тухлени стени, гола крушка на тавана. До една от стените бяха подредени пет кашона. След бърз оглед намериха стари дрехи, чифт кални военни ботуши, деветмилиметров пистолет „Глок“ със заличен регистрационен номер и накрая — метална кутия, пълна със спретнато подредени пачки. Агентите взеха и петте кашона, благодариха на господин Мейкън за гостоприемството и побързаха да си тръгнат.

В същото време името Джаки Р. Тод беше пуснато в компютърната система на Националната криминална база данни. Имаше едно попадение в Роуаноук, Вирджиния.

В полунощ преместиха Куин в съседната зала и му представиха специалните агенти Панковиц и Делок. Двамата най-напред му обясниха, че ФБР ги използва за разпити на бегълци. Увериха го, че ще бъде най-обикновен разговор, колкото да уточнят фактите, а това винаги е приятно. Кой не би желал да поговори с един беглец и да научи всички подробности? И понеже беше късно, ако Куин искал да подремне в окръжния арест, те с радост щели да се заемат с разпита още на другата сутрин. Той отказа и заяви, че предпочита да приключат сега. Донесоха сандвичи и безалкохолни. Настроението беше ведро, а агентите — изключително дружелюбни. Панковиц беше бял, Делок — чернокож, и Куин очевидно се чувстваше добре в компанията им. Похапна си сандвич с шунка и швейцарско сирене, докато те му разказваха за някакъв затворник, който двацет и една години живял като беглец. ФБР ги изпратило чак в Тайланд, за да го върнат у дома. Страхотно забавление.

Разпитаха го за неговото бягство и за движението му в дните непосредствено след това — въпроси и отговори, вече изяснени по време на първия разпит. Куин отказа да разкрие съучастника си и да им каже имената на хората, които му бяха помагали след това. Те не настояха. Не го притиснаха и като че не искаха да преследват никой друг. След около час приятелски разговор Панковиц си спомни, че не му е прочел правата. Обясниха му, че не е станало бог знае какво, защото престъплението му е съвсем очевидно, а и той не се е уличил в нищо повече от бягство. Ако искал да продължат обаче, трябвало да се откаже от правата си. Куин го направи, като подписа някакъв формуляр. Вече го наричаха Куин, а той се обръщаше към Панковиц с Анди и към Делок — с Джеси.

Най-старателно възстановиха къде е бил през последните три месеца, а Куин учудващо добре помнеше дати, места и събития. Агентите се впечатлиха и го похвалиха за превъзходната памет. Отделиха специално внимание на доходите му — всичко е в брой, разбира се, но по колко за всяка работа?

— Значи, Куин, за второто пътуване от Маями до Чарлстън — отбеляза Панковиц и погледна усмихнато бележките си — една седмица след миналата Нова година си получил колко пари?

— Струва ми се, че бяха шест хиляди.

— Така, така.

И двамата агенти си записваха като бесни, все едно вярваха на всяка дума на заподозрения. Куин им съобщи, че работел в Норфък от средата на февруари, около един месец. Живеел с братовчед си и с две негови приятелки в голям апартамент, недалече от Велвет Клъб. Плащали му в брой, осигурявали му храна, пиячка, секс и марихуана.

— И така, Куин — поде Делок, след като пресметна някакви суми, — изглежда, си спечелил около четирийсет и шест хиляди долара, откакто си избягал от „Фростбърг“. Всичките в брой, без данъци. Не е зле за три месеца работа.

— Май да.

— Колко от тях похарчи? — попита Панковиц.

Куин сви рамене, като че ли вече нямаше значение.

— Не знам. Повечето. Доста пари трябва, за да се придвижва човек.

— Как наемаше автомобилите, докато пренасяше наркотици от Маями и обратно? — попита Делок.

— Не ги наемах аз. Правеше го друг и ми даваше ключовете. Моята работа беше да карам внимателно и бавно, за да не ме спират ченгетата.

Разумно, съгласиха се охотно агентите.

— Купи ли си кола? — попита Панковиц, без да вдига поглед от бележките си.

— Не — отговори Куин с усмивка. — Не можеш да си купиш кола, когато бягаш и нямаш документи.

Не, разбира се.

* * *

Във Фризера в Роуаноук Виктор Уестлейк седеше пред огромен екран, на който на стопкадър беше застинала физиономията на Куин Ракър. Скрита камера в залата за разпити изпращаше видеоматериал през щата до импровизирано помещение, снабдено с изумително количество чудеса на техниката. С Уестлейк седяха още четирима агенти, до един взрени в очите и в израженията на господин Ракър.

— Няма начин — промърмори един от четиримата. — Този тип е твърде умен. Знае, че ще намерим караваната, портфейла, фалшивата самоличност и хамъра.

— Може би не — промърмори друг. — В момента става дума само за бягството. Той си мисли, че ние не предполагаме за убийството. Че това не е нищо сериозно.

— Съгласен съм — каза трети. — Според мен пробва, опипва почвата. Смята, че ще се оправи с няколко въпроса, а после ще го върнат в ареста и в затвора. Планира в даден момент да се обади на братовчед си и да му нареди да прибере всичко.

— Нека да изчакаме — намеси се Уестлейк. — Да видим как ще реагира, когато хвърлим първата бомба.

В два след полунощ Куин попита:

— Може ли да отида до тоалетната?

Делок се изправи, изведе го от стаята и го придружи по коридора. Наблизо се навърташе още един агент — демонстрация на сила.

Пет минути по-късно Куин беше обратно на мястото си.

— Много е късно, Куин, искаш ли да те върнем в ареста и да дремнеш? Разполагаме с предостатъчно време.

— Предпочитам да съм тук, отколкото в ареста — отговори Куин доста печално. — Според вас още колко ще ми лепнат?

— Не знам, Куин — каза Делок. — Зависи от прокурора. Лошото е, че повече няма да те изпатят в лагер. Никога. Отиваш в истински затвор.

— Знам, Джеси, и лагерът май ми липсва. Не беше толкова зле в крайна сметка.

— Тогава защо избяга?

— От глупост. Защо? Защото можех. Просто си тръгваш и никой не дава пет пари.

— Годишно разпитваме по двацет и пет човека, които бягат от федерални лагери. „От глупост“ май е съвсем точно казано.

Панковиц размести някакви документи и каза:

— А сега, Куин, като че ли уточних хронологията на нещата. Дати, места, придвижвания, приходи в брой. Всичко това ще бъде

включено в доклада. Добрата новина е, че не си извършил нищо крайно осъдително през последните три месеца. Превозвал си наркотици, което няма да ти помогне, естествено, но поне не си наранил никого, нали така?

— Така.

— Това ли е цялата история? Нищо ли не пропускаш? Всичко ли ни каза?

— Аха.

Двамата агенти леко се сковаха и се намръщиха.

— Ами Роуаноук, Куин? — попита Панковиц. — Да си бил в Роуаноук?

Куин зарея поглед към тавана, позамисли се и отговори:

— Може и да съм минавал оттам един-два пъти.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм.

Делок отвори една папка, прегледа някакъв документ и попита:

— Кой е Джаки Тод?

Куин затвори очи и лекичко зяпна. Издаде тих и дълбок гърлен звук, все едно го бяха ударили ниско под кръста. Раменете му увиснаха. Ако беше бял, щеше да пребледнее.

— Не знам — отговори най-накрая. — Не го познавам.

— Наистина ли? — продължи Делок. — Изглежда, господин Джаки Р. Тод е бил арестуван във вторник вечерта, на осми февруари, в един бар в Роуаноук. Пиянство на публично място, нападение. Според полицейския доклад той се сбил с други пияници и прекарал нощта в ареста. На следващата сутрин платил осемстотин долара гаранция и бил освободен.

— Не съм бил аз.

— Нима? — Делок плъзна един лист към Куин и той бавно го вдигна.

Беше снимка на арестант, очевидно на самия него.

— Май няма място за съмнение, а, Куин?

Куин остави листа и отговори:

— Добре, добре. Имах псевдоним. Какво друго да направя? Да си играя на криеница с истинското си име ли?

— Не, разбира се, Куин — съгласи се с него Панковиц. — Обаче ти ни излъга, нали така?

— Не сте първите ченгета, които лъжа.

— Лъжите пред ФБР могат да ти докарат пет години.

— Хубаво де, малко послъгах.

— Нищо чудно, но вече не можем да ти вярваме. Май ще трябва да започнем отначало.

— На девети февруари някой си Джаки Тод отишъл на паркинг за автомобили втора ръка в Роуаноук — поде Делок — и платил в брой двайсет и четири хиляди долара за хамър от две хиляди и осма година. Нещо да ти напомня, Куин?

— Не. Не съм бил аз.

— И ние така си помислихме. — Делок побутна към него копие от фактурата за продажбата. — И никога преди не си виждал това, така ли?

Куин погледна листа и отговори:

— Не.

— Стига, Куин — сръза го Панковиц. — Не сме толкова глупави, колкото си мислиш. Бил си в Роуаноук на осми февруари, отишъл си в бара, сбил си се, арестували са те, на следващата сутрин си излязъл под гаранция, върнал си се в мотела в Сейф Лодж, за който си платил в брой, взел си още пари и си купил хамъра.

— Престъпление ли е да си купиш кола с пари в брой?

— Ни най-малко — каза Панковиц. — Но в онзи момент не би трябвало да имаш толкова пари в брой.

— Може да съм сбъркал някои от датите и плащанията. Не мога да помня всичко.

— Помниш ли откъде купи оръжията? — попита Делок.

— Какви оръжия?

— Онзи смит-и-уесън, трийсет и осми калибър, който намерихме в караваната ти, и деветмилиметровия глок, който открихме в склада преди около два часа.

— Крадени оръжия — добави услужливо Панковиц. — Още федерални престъпления.

Куин бавно склучи ръце на тила си и забодя поглед в коленете си. Измина минута, после още една. Двамата агенти се взираха в Куин, без да мигат и без дори мускулче да трепне по лицата им. Всички в стаята бяха притихнали, застинали, напрегнати. Най-накрая Панковиц разрови някакви документи, извади един лист и го вдигна.

— В предварителния списък фигурират портфейл с петстотин и дванайсет долара, фалшива шофьорска книжка от Северна Каролина, две предплатени карти „Виза“, предплатен мобилен телефон, споменатият вече смит-и-уесън, фактура за продажба и документ за собственост на хамър, договор за наем на склад, застраховка на автомобила, кутия с патрони за трийсет и осми калибър и още няколко вещи, иззети от караваната, която си наел за четиристотин долара на месец. От склада сме описали малко дрехи, деветмилиметров глок, чифт военни ботуши, няколко други вещи и най-важното, метална кутия с четирийсет и една хиляди долара в брой, всички в стодоларови банкноти.

Куин бавно скръсти ръце пред гърдите си и впери поглед в Делок, който каза:

— Нощта е на наше разположение, Куин. Защо не ни обясниш?

— Май мулето е било по-заето, отколкото си спомням. Трябваше доста често да се пътува до Маями и обратно.

— Защо не спомена за тези пътувания?

— Както ви казах, не помня всичко. Когато човек постоянно бяга, забравя някои работи.

— Помниш ли да си използвал някое от оръжията, Куин? — попита Делок.

— Не.

— Не си ги използвал или просто не помниш дали си ги използвал?

— Не съм ги използвал.

Панковиц взе друг лист и се взря мрачно в него.

— Сигурен ли си, Куин? Това е предварителният балистичен доклад.

Куин бутна стола си назад и се изправи. Протегна се и направи няколко крачки към ъгъла на стаята.

— Може би ще ми трябва адвокат.

Нямаше никакъв балистичен доклад. Откритият смит-и-уесън се намираше в криминалогичната лаборатория на ФБР в Куонтико и щеше да бъде анализиран веднага щом експертите пристигнеха на работа след около пет часа. Листът, който Панковиц вдигна като оръжие, беше някаква безполезна записка.

Двамата с Делок имаха цял репертоар от мръсни номера, до един позволени от Върховния съд. Използването им зависеше от това докъде Куин ще позволи да стигнат нещата. Непосредственият проблем, пред който бяха изправени, беше репликата за адвоката. Ако Куин беше заявил недвусмислено и ясно: „Искам адвокат!“, „Няма да отговарям на повече въпроси без адвокат!“ или нещо подобно, разпитът щеше незабавно да бъде прекратен. Обаче той увърташе и използва думата „може би“.

Изключително важно беше да се възползват от момента. За да отклонят вниманието му от адвоката, агентите побързаха да променят обстановката. Делок се изправи и каза:

— Трябва да се изпикая.

— А аз имам нужда от още кафе. За теб, Куин?

— Не.

Делок затръшна вратата зад гърба си. Панковиц стана и изпъна гръб. Беше почти три часа.

* * *

Куин имаше двама братя и две сестри на възраст от двайсет и седем до четирийсет и две години, които по едно или друго време бяха участвали в семейния синдикат за трафик на наркотици. Едната му сестра се беше отдръпнала от действителната контрабанда и търговия с дрога, но продължаваше да е замесена в различни операции по пране на пари. Втората току-що беше напуснала бизнеса, беше се преместила

и се стараяше напълно да избягва семейството. Най-младият брат се казваше Ди Рей Ракър. Учете финанси в „Джорджтаун“ и познаваше движението на парите. Имаше едно обвинение за притежание на оръжие, но нищо сериозно. Ди Рей действително не понасяше страха и насилието, свързани с живота на улицата, и се стремеше да не се замесва. Живееше с приятелката си в скромен апартамент близо до Юниън Стейшън и точно там го откри ФБР малко след полунощ — в леглото, необременен от висящи заповеди за арест или текущи разследвания, нищо неподозиращ за случващото се с брат му Куин, безгрижен и потънал в дълбок сън. Отведоха го без никаква съпротива, но с многобройни оплаквания от негова страна. Агентите, които го арестуваха, не му дадоха почти никакви обяснения. В сградата на ФБР на Пенсилвания Авеню го натикаха в една стая и го сложиха да седне, заобиколен от агенти, до един с якета с яркожълт надпис „ФБР“. Заснеха сцената от няколко ъгъла. След като Ди Рей седя един час с белезници и без никакви обяснения, го изкараха от стаята, заведоха го обратно до микробуса и го откараха у дома. Стовариха го на тротоара, без да обелят нито дума.

Приятелката му му даде някакви хапчета и накрая той се успокои. На сутринта позвъни на адвокатата си и вдигна страхотна патърдия, но случката не след дълго беше забравена.

В търговията с наркотици не можеш да очакваш щастлив край.

* * *

Когато Делок се върна от тоалетната, задържа за малко вратата отворена. Слабичка и привлекателна секретарка внесе поднос с напитки и бисквити и го остави в края на масата. Усмихна се на Куин, който още стоеше в ъгъла, твърде объркан, за да ѝ обърне внимание. След като тя излезе, Панковиц отвори кутийка „Ред Бул“ и го изля в чаша с много лед.

— Искаш ли „Ред Бул“, Куин?

— Не.

В бара по цяла нощ поднасяше „Руд Бул“ и водка, но вкусът не му харесваше. Прекъсването му даде възможност да си поеме дъх и да се помъчи да подреди мислите си. Да продължи ли, или да замълчи и

да настоява за адвокат? Инстинктът му подсказваше второто, но беше адски любопитен какво знае ФБР. Вече беше зашеметен от сериозната им осведоменост. Докъде ли щяха да стигнат?

Делок също се съсредоточи над своя „Ред Бул“ с много лед и задъвка една бисквита.

— Седни, Куин — махна той към масата.

Куин направи няколко крачки и седна. Панковиц вече си водеше бележки.

— Мисля, че по-големият ти брат, май му викат Дългия, още е във Вашингтон, нали?

— Какво общо има той?

— Просто попълваме някои празнини, Куин. Това е. Искам да разполагам с всички факти или поне с колкото се може повече. Да си виждал Дългия през последните три месеца?

— Без коментар.

— Добре. По-малкият ти брат Ди Рей също ли е във Вашингтон?

— Не знам къде е Ди Рей.

— Срещал ли си се често с Ди Рей през последните три месеца?

— Без коментар.

— Ди Рей дойде ли с теб в Роуаноук, когато те арестуваха?

— Без коментар.

— Някой изобщо беше ли с теб, когато те арестуваха в Роуаноук?

— Бях сам.

Делок изпуфтя с досада. Панковиц въздъхна, все едно бе сигурен, че е чул поредната лъжа.

— Кълна се, че бях сам — каза Куин.

— Какво правеше в Роуаноук? — попита Делок.

— Имах работа.

— Трафик ли?

— Такъв ни е бизнесът. Роуаноук е наша територия. Беше се случило нещо и аз трябваше да се погрижа.

— Какво нещо?

— Без коментар.

Панковиц отпи голяма глътка от своя „Ред Бул“.

— Знаеш ли, Куин, проблемът ни в момента е, че не вярваме на нито една твоя дума. Ти лъжеш. Знаем го. Дори си призна, че лъжеш. Ние те питаме нещо, а ти ни отговаряш с лъжа.

— Не напредваме, Куин — обади се и Делок. — Какво правеше в Роуаноук?

Куин се пресегна и си взе бисквита „Орео“. Отлепи горната половина, облиза крема, погледна Делок и най-накрая каза:

— Там имахме муле, което подозирахме, че е информатор. Изгубихме две пратки при странни обстоятелства и се досетихме. Отидох да се срещна с човека.

— Да го убиеш?

— Не, не действаме така. Не можах да го намеря. Явно го бяха предупредили и беше избягал. Отидох в един бар, пих повечко, сбих се и прекарах тежка нощ. На следващия ден един приятел ми подшушна за хамър на добра цена и отидох да го видя.

— Кой приятел?

— Без коментар.

— Лъжеш — обвини го Делок. — Лъжеш и ние го знаем. Знаеш ли, Куин, дори не си добър лъжец.

— Няма значение.

— Защо номерата на хамъра са от Северна Каролина? — попита Панковиц.

— Защото бяха, забравихте ли? Бях беглец и гледах да не оставям следи. Чат ли сте? Фалшива самоличност. Фалшив адрес. Всичко е фалшиво.

— Кой е Джакийл Стейли? — попита Делок.

Куин се поколеба за секунда, помъчи се да се стегне и отговори небрежно:

— Племенникът ми.

— И къде е той сега?

— В някой федерален пандиз. Сигурен съм, че знаете отговора.

— В Алабама. Излежава осемнайсетгодишна присъда — каза Панковиц. — Джакийл е арестуван близо до Роуаноук с микробус, пълен с кокаин, нали така?

— Не се съмнявам, че имате досието.

— Опита ли се да помогнеш на Джакийл?

— Кога?

И двамата агенти реагираха с твърде престорена досада. И двамата отпиха от чашите си. Делок си взе бисквита. На подноса

имаше още десетина и пълна кана с кафе. Май смятаха да прекарат тук цялата нощ.

— Стига игрички, Куин — предупреди Панковиц. — Знаем, че Джакийл е бил арестуван в Роуаноук с много кокаин и че ще лежи много години, обаче въпросът е дали ти си се опитал да му помогнеш.

— Разбира се. Той е от семейството, участва в бизнеса и са го спипали заради това. Семейството винаги се намесва.

— Нае ли адвокат?

— Наех.

— Колко плати на адвоката?

Куин се позамисли.

— Ами не помня. Една торба пари.

— В брой ли му плати?

— Нали това казах. Доколкото ми е известно, мангизите в брой не са престъпление. Не използваме банкови сметки, кредитни карти и неща, които ченгетата могат да проследят. Само кеш.

— Кой ти даде парите да наемеш адвокат?

— Без коментар.

— От Ди Рей ли ги взе?

— Без коментар.

Панковиц бавно се пресегна към някаква тънка папка и извади отвътре един лист.

— Е, Ди Рей твърди, че ти е дал парите, които са щели да ти трябват в Роуаноук.

Куин поклати глава и заяви с противна усмивка:

— Глупости.

Панковиц побутна към него увеличена цветна снимка осем на двайсет и пет сантиметра на Ди Рей, обграден от агенти на ФБР, с белезници, зяпнала уста и гневно лице.

— Пипнахме Ди Рей във Вашингтон около час след като прибрахме теб — обясни Делок. — Знаеш ли, той обича да говори. Всъщност е много по-словоохотлив от теб.

Куин се вторачи в снимката и остана безмълвен.

Фризера. Четири часа сутринта. Виктор Уестлейк се изправи — отново — и обиколи стаята. Трябваше да се движи, за да се пребори

със съня. Другите четирима агенти още бяха бодри, напогани с легални амфетамини, „Ред Бул“ и кафе.

— По дяволите! Тия двамата много се бавят — каза единият.

— Действат методично — отговори другият. — Изтощават го. Невероятно е, че след седем часа той все още говори.

— Не иска да отиде в окръжния затвор.

— Не го виня.

— Продължавам да мисля, че е любопитен. Играе на котка и мишка. Исква да разбере колко знаем всъщност.

— Няма да го измамят. Твърде умен е.

— Те знаят какво правят — заяви Уестлейк, седна и си наля още една чаша кафе.

В Норфък Панковиц си сипа още кафе и попита:

— Кой те закара до Роуаноук?

— Никой. Сам се закарах.

— С каква кола?

— Не помня.

— Лъжеш, Куин. Някой те е закарал в Роуаноук през седмицата преди седми февруари. Били сте двама. Имаме свидетел.

— Значи, свидетелят ви лъже. И вие лъжете. Всички лъжат.

— Купил си хамъра на девети февруари, платил си в брой, не е имало размяна с доплащане. Как си стигнал до паркинга за автомобили втора ръка през онзи ден, когато си купил хамъра? Кой те закара?

— Не си спомням.

— Значи, не помниш кой те закара?

— Нищо не помня. Имах махмурлук, още не бях изтрезнял.

— Престани, Куин — обади се Делок. — Лъжите ти стават абсурдни. Какво криеш? Ако не криеше нещо, нямаше да лъжеш толкова.

— Какво точно ви интересува? — вдигна ръце Куин.

— Как се сдоби с толкова пари в брой, Куин?

— Аз съм наркопласьор. През по-голямата част от живота си съм бил наркопласьор. Лежал съм в затвора, защото съм наркопласьор. Ние горим пари. Ние ядем пари. Проумявате ли го?

Панковиц поклати глава.

— Обаче според разказа ти, Куин, след бягството не си работил толкова за семейството. Те се страхуват от теб, нали? Прав ли съм? — попита той и погледна към Делок, който побърза да кимне.

Да, партньорът му беше прав за това.

— Семейството те е държало настрана, затова си започнал да правиш курсове на юг и обратно — каза Делок. — Твърдиш, че си спечелил около четирийсет и шест хиляди долара, което знаем, че е лъжа, защото си похарчил двайсет и четири хиляди за хамъра, а в склада ти открихме четирийсет и една хиляди.

— Сдобил си се с пари в брой, Куин — заяви Панковиц. — Какво криеш?

— Нищо.

— Тогава защо лъжеш?

— Всички лъжат. Нали се разбрахме по въпроса?

Делок потропа по масата и каза:

— Да се върнем няколко години назад, Куин. Племенникът ти Джакийл Стейли е в затвора тук, в Роуаноук, и чака процеса си. Ти си платил на адвокатата му в брой за правните услуги, нали така?

— Да.

— Имаше ли още пари в брой? Допълнителни средства за смазване на съдебната машина? Може би за един подкуп, та съдът да бъде снизходителен към хлапето? Имало ли е нещо подобно, Куин?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Платих на адвокатата в брой. Допускам, че е задържал парите за себе си. Само толкова знам.

— Кой беше съдията?

— Не помня.

— Съдия Фосет говори ли ти нещо?

— Може би — сви рамене Куин.

— Помниш ли да си влизал в съда с Джакийл?

— Бях там, когато го осъдиха на осемнайсет години.

— Учуди ли се, когато му дадоха толкова?

— Ами да, всъщност се учудих.

— Трябваше да получи по-малко, нали?

— Да, според адвокатата му.

— И ти отиде в съда, за да огледаш по-добре съдия Фосет, нали?

— Бях в съда заради племенника си. Това е всичко.

Тандемът реши да направи пауза. Делок отпи от своя „Ред Бул“.
Панковиц каза:

— Трябва да отида до тоалетната. Ти добре ли си, Куин?

Куин се щипеше по челото.

— Разбира се.

— Да ти донеса нещо за пиене?

— Един спрайт.

— Дадено.

Панковиц не бързаше. Куин отпиваше от чашата си. В четири и половина разпитът беше възобновен с въпроса на Делок:

— Е, Куин, следил ли си новините през последните три месеца? Чел ли си вестници? Сигурно си бил любопитен дали се говори за бягството ти.

— Всъщност не — каза Куин.

— Чу ли за съдия Фосет?

— Не. Какво за него?

— Бил е убит, прострелян два пъти в тила.

Никаква реакция от страна на Куин. Нито изненада. Нито съжаление. Нищо.

— Не знаеше ли, Куин? — попита Панковиц.

— Не.

— Два патрона с кух връх, изстреляни от трийсет и осемкалиброво оръжие като намереното в караваната ти. Предварителният балистичен доклад показва, че има деветдесет процента вероятност съдията да е бил убит с него.

Куин се усмихна и закима.

— Вече схванах. Става дума за оня съдия. Вие, момчета, мислите, че аз съм очистил Фосет, нали?

— Точно така.

— Страхотно. Значи изгубихме колко... седем часа за тези глупости? Пилеете моето време, своето време, времето на Ди Рей, времето на всички. Никого не съм убивал.

— Ходил ли си в Рипълмийд, Вирджиния, население петстотин човека, навътре в планината, западно от Роуаноук?

— Не.

— Това е най-близкото селище до малко езеро, където е убит съдията. В Рипълмийд няма чернокожи, затова появи ли се някой, веднага го забелязват. Според собственика на една бензиностанция в деня преди убийството на съдията чернокож мъж, отговарящ на твоето описание, е бил в града.

— Категорично ли ме е разпознал, или са само приказки?

— Нещо средно. Утре ще му покажем по-хубава твоя снимка.

— Не се и съмнявам, а също и че паметта му адски ще се освежи.

— Обикновено така става — отбеляза Делок. — На шест километра и половина западно от Рипълмийд е краят на света. Асфалтовите шосета свършват, няколко черни пътища водят в планината. Има една стара бакалия и собственикът ѝ господин Пийкок вижда всичко. Твърди, че в деня преди убийството чернокож мъж спрял и питал за пътя. Господин Пийкок не помни откога не е виждал чернокож човек по тези места. Даде ни описание. Пасва ти идеално.

— Не съм толкова глупав — вдигна рамене Куин.

— Нима? Тогава защо си запазил смит-и-уесъна? Получим ли окончателния балистичен доклад, с теб е свършено, Куин.

— Явно е краден, не разбирате ли? Откраднатите оръжия минават от ръка на ръка. Купих го от една заложна къща в Линчбърг преди две седмици. Сигурно е минал през десетина човека за последната година.

Основателен довод, който не можеха да оспорят, не и преди окончателния балистичен доклад. Когато обаче се сдобиеха с доказателствата, нито едно съдебно жури нямаше да повярва на историята на Куин за откраднатото оръжие.

— В склада ти намерихме чифт ботуши — отбеляза Панковиц. — Евтина армейска имитация, брезент, камуфлажно облекло, всякакви такива щуротии. Относително нови са. За какво са ти военни ботуши, Куин?

— Глезените ми са слаби.

— Чудно. Колко често ги носиш?

— Рядко, след като са в склада. Пробвах ги, направиха ми мехур и забравих за тях. Какво целите?

— Ами това, че отговарят на следата от ботуш, която намерихме недалече от вилата, където е бил убит съдия Фосет — заяви Панковиц.

Лъжеше, но достоверно. — Съвпадение, Куин. Съвпадение, което те поставя на местопрестъплението.

Куин провеси брадичка и разтърка очите си. Бяха кървясали и изморени.

— Колко е часът?

— Четири и петдесет — отговори Делок.

— Трябва да поспя.

— Е, може да се окаже трудно, Куин. Проверихме в окръжния арест и килията ти се оказа доста пълна. Осем човека, четири нара. Ще имаш късмет, ако си намериш място на пода.

— Това място не ми харесва. Да опитаме в друго.

— Съжалявам. Изчакай малко за килиите на смъртниците.

— Няма да ходя там, понеже не съм убил никого.

— Ето как стоят нещата, Куин — каза Панковиц. — Двама свидетели твърдят, че са те видели близо до местопрестъплението, а „близо“ не означава оживен ъгъл на някоя улица. Бил си там, забелязали са те и са те запомнили. Балистиката ще те размаже. Отпечатъкът от ботуша е черешката на тортата. На местопрестъплението. А после става още по-хубаво или по-лошо, зависи от гледната точка. Бил си в Роуаноук в деня след намирането на телата — четвъртък, осми февруари, както сам призна и както сочи архивът на градския арест и на съда. И най-неочаквано се сдобиваш с една чанта пари. Плащаш си гаранцията, после плащаш двайсет и четири хиляди за хамъра, прахосваш още доста и когато най-накрая те пипваме, се оказва, че си надиплил още пачки в някакъв склад. Мотивът? Мотиви колкото щещ. Договорил си се със съдия Фосет да отсъди в полза на Джакийл Стейли. Подкупил си го с около петстотин хиляди, но след като прибрал сухото, той забравил за уговорката. Тикнал Джакийл в пандиза и ти си решил да му отмъстиш. Накрая си успял. За жалост секретарката му също се оказала там.

— Случаят е за смъртна присъда, Куин, ясно и просто — заяви Делок. — Федерално смъртно наказание.

Очите на Куин се затвориха и тялото му се сгърчи. Дишането му се учести и по челото му изби пот. Мина минута, после още една. Коравият тип изчезна. Онзи, който се появи на негово място, промърмори немощно:

— Не сте хванали когото трябва.

Панковиц се засмя, а Делок попита с подигравателна усмивка:

— Това ли е най-доброто, на което си способен?

— Не сте хванали когото трябва — повтори Куин, но не толкова уверено.

— Звучи доста неубедително, Куин — увери го Делок. — И ще звучи още по-неубедително в съдебната зала.

Куин се взира в ръцете си още цяла минута. Накрая каза:

— След като знаете толкова много, момчета, какво още ви трябва?

— Има няколко празнини, Куин — отговори Панковиц. — Сам ли действа? Как отвори сейфа? Защо уби секретарката? Какво стана с останалите пари?

— Не мога да ви помогна. Не знам нищо за това.

— Знаеш всичко, Куин, и няма да си тръгнем, докато не попълниш празнините.

— В такъв случай ще висим тук още дълго — заяви Куин. Приведе се напред, положи глава на масата и оповести: — Сега ще подремна.

Двамата агенти се изправиха и вдигнаха папките и бележниците си.

— Ще направим почивка, Куин. Връщаме се след половин час.

Макар да остана доволен от развоя на разпита, Виктор Уестлейк се притесняваше. Нямаха свидетели, балистичният доклад не свързваше трийсет и осемкалибровия смит-и-уесън на Куин с местопрестъплението, нямаше следа от ботуш, нямаше и паралелен разпит на Ди Рей. Разполагаха с мотив, ако можеше да се вярва на разказа на Малкълм Банистър за подкупа. Засега най-силната им улика беше фактът, че Куин е бил в Роуаноук в деня след намирането на телата и че е разполагал с твърде много пари в брой. Уестлейк и екипът му бяха изтощени от безсънната нощ, а навън все още беше тъмно. Презаредиха се с кафе и си направиха дълги обиколки из Фризера. От време на време поглеждаха към екрана, за да проверят заподозрения си. Куин лежеше на масата, но не спеше.

В шест часа сутринта Панковиц и Делок се върнаха в залата за разпити. И двамата носеха по една висока чаша, пълна с нова доза „Ред Бул“ с лед. Куин се надигна от масата и се настани на стола си за следващия рунд.

Панковиц поде пръв:

— Току-що говорих по телефона с прокурора, Куин. Осведомихме го докъде сме стигнали тук с теб и той каза, че утре голямото жури се събира да те подведе под отговорност. Две обвинения в предумишлено убийство.

— Поздравления — отговори Куин. — Май ще е най-добре да си намеря адвокат.

— Разбира се, но, изглежда, един няма да ти стигне. Не съм сигурен доколко си наясно с федералните закони срещу рекета, Куин, но в някои отношения те са безмилостни. Прокурорът ще пледира, че убийствата на съдия Фосет и на секретарката му са дело на банда, на известна и добре организирана банда, а ти, разбира се, си физическият извършител. Ще те обвини в доста престъпления, включително

предумишлено убийство, но също и в подкуп. И най-важното, няма да посочи само теб, а и други престъпни личности като Дългия, Ди Рей, една от сестрите ти, братовчед ти Антоан Бек и още десетина други твои роднини.

— Ще отделят цяло крило за семейството ви при смъртниците — добави Делок. — Бандитите Ракър-Бек, подредени един до друг, килия до килия, в очакване на смъртоносната игла.

Делок се усмихваше, а Панковиц беше видимо развеселен. Двойка комедианти.

Куин започна да се чеше отстрани по главата и заговори на пода:

— Знаете ли, чудя се какво ще каже адвокатът ми за това — да ме държите заключен в тъмна стая без прозорци цяла нощ, от около девет вечерта чак до шест сутринта — цели девет часа непрекъснати глупости от вас, двамата. Първо ме обвинихте, че съм убил съдия, после, че съм го подкупил, а сега ме заплашвате със смърт, и то не само мен, ами и цялото ми семейство. Твърдите, че имате някакви свидетели, готови да дадат показания, балистичен доклад за откраднатото оръжие, следа от ботуш, където някакъв кучи син е стъпил в калта, ама аз откъде да знам дали казвате истината, или се спуквате да лъжете, понеже за нищо не вярвам на ФБР. Никога не съм ви вярвал, няма и да ви повярвам. Излъгахте ме още първия път, когато ме арестуваха и ме изпратиха в панделата, сигурно сте ме лъгали и тук тази нощ. Може и аз да съм послъгал, ама вие ще се закълнете ли, че не сте ме баламосвали тази нощ, а?

Панковиц и Делок само се взираха в Куин. Речта му се дължеше или на страх, или на вина. А може и да бълнуваше. Но каквото и да беше, наистина говореше смислено.

— Казваме ти истината — успя да отговори Панковиц.

— Поредната лъжа. Адвокатът ми ще стигне до дъното на тази история. Ще ви разбие в съда, ще ви разобличи, ще опровергае всичките ви измислици. Покажете ми анализа на следата от ботуша. Веднага. Искам да го видя сега.

— Нямаме право да го показваме на никого — отговори Панковиц.

— Много удобно. — Куин се приведе напред, облегал лакти на коленете си. Челото му почти докосваше ръба на масата и той

продължи да говори на пода: — Ами балистичния доклад? Него може ли да видя?

— Нямаме право...

— Каква изненада! Адвокатът ми ще го вземе — където и когато получа адвокат. Цяла нощ настоявам за защита, всичките ми права са нарушени.

— Не си молил за адвокат — заяви Делок. — Спомена смътно, но не си поискал адвокат. И не спря да говориш.

— Като че ли имах избор. Трябваше или да седя тук и да дърдоря, или да отида в отрезвителното при пияниците. Знаете ли, вече съм бил в пандиза и не ме е страх. Такъв ми е бизнесът. Вършиш престъпление, излежаваш си го. Познавам правилата. Виждал съм да откарват всичките ми приятели и роднини, но после се връщат, нали така? Излежаваш си присъдата и излизаш.

— Или бягаш — додаде Делок.

— Това също. Доста глупаво, предполагам, но трябваше да изляза.

— Понеже си имал сметки за разчистване, нали, Куин? Цели две години в затвора всеки ден си мислел за съдия Фосет. Прибрал е парите ти, но не е спазил уговорката. Във вашите среди това означава смърт, нали?

— Точно така.

Куин разтриваше слепоочията си, взираше се в обувките си и мънкаше. Двамата агенти си поеха дълбоко дъх и размениха по една бърза усмивка. Най-после първият намек за признание.

Панковиц размести някакви документи и каза:

— А сега, Куин, да видим докъде стигнахме. Ти току-що призна, че съдия Фосет е трябвало да умре, нали?

Куин все още се беше облегнал на лактите си, зяпаше пода и се олюляваше като в унес. Не отговори.

Делок свери с бележника си и каза:

— Куин, според бележките ми ти зададох, цитирам, следния въпрос: „Във вашите среди това означава смърт, нали?“, а ти отговори: „Точно така“. Отричаш ли го, Куин?

— Слагате думи в устата ми. Престанете.

— Добре, Куин — намеси се Панковиц, — длъжни сме да те осведомим за някои последни развития. Преди около два часа Ди Рей

най-накрая е признал, че ти е дал парите за съдия Фосет и че той, Дългия и още няколко човека са ти помогнали да планираш убийството. Ди Рей се измъкна чист, вече сключи сделка — няма да получи смъртно наказание, няма да го обвинят в предумишлено убийство. Прибрахме Дългия преди два часа, а в момента търсим една от сестрите ти. Гадна работа.

— Стига, те не знаят нищо.

— Разбира се, че знаят, и утре всички ще бъдат обвинени заедно с теб.

— Не можете да го направите, човече. Стига де! Това ще съсипе мама. Горката жена е на седемдесет и има болно сърце. Не може да ѝ причинявате такова нещо.

— Тогава действай, Куин! — подтикна го Панковиц. — Поеми си вината. Ти си извършил престъплението. Както сам каза, сега трябва да си го излежиш. Няма смисъл да завличаш и цялото си семейство.

— Как да действам?

— Сключи сделка. Дай ни подробности и ние ще се застъпим пред прокурора да не закача семейството ти — отговори Панковиц.

— Има и още нещо — добави Делок. — Ако сключим добра сделка, няма да има смъртно наказание. Само доживотна присъда, без право на гаранция. Явно семейство Фосет не са привърженици на смъртното наказание и не желаят дълъг и мъчителен процес. Предпочитат случаят да приключи и прокурорът ще уважи желанието им. При признаване на вината ще приеме споразумение, което ще ти спаси живота.

— Защо да ви вярвам?

— Не си длъжен, Куин. Само почакай няколко дни да изготвят обвинението. Ще бъдат изредени най-малко трийсет човека за различни престъпления.

Куин Ракър бавно се изправи и протегна ръцете си колкото се може по-високо. Направи няколко крачки на едната страна, после на другата и започна да повтаря:

— Банистър, Банистър, Банистър.

— Моля? — попита Панковиц.

— Банистър, Банистър, Банистър.

— Кой е Банистър? — попита Делок.

— Банистър е доносник — горчиво отвърна Куин. — Отрепка, стар приятел от „Фростбърг“, адвокат мошеник, който твърди, че е невинен. Най-обикновен доносник. Не се преструвайте, че не го познавате, понеже нямаше да сте тук, ако не беше този мръсник.

— Не съм го виждал — заяви Панковиц.

Делок също поклати глава.

Куин седна и облегна лакти върху масата. Вече беше напълно буден, тесните му очички блестяха срещу двамата агенти. Потриваше едрите си ръце.

— Е, каква е сделката? — попита той.

— Ние не можем да сключваме сделки, Куин, но можем да уреждаме разни неща — обясни му Панковиц. — Като начало ще се обадим на хората във Вашингтон и те ще оставят семейството и бандата ти на мира, поне засега. Прокурорът търпи критики вече пет седмици, още от убийството, и отчаяно се нуждае от малко добри новини. Уверява нас, а ни уверяваме теб, че няма да се стигне до смъртно наказание и че ще бъдеш единственият обвиняем. Само ти за двете убийства. Чисто и просто.

— Това е едната половина — намеси се Делок, — а другата е, че ще дадеш видео изявление, с което признаваш извършването на убийствата.

Куин обхвана главата си с ръка и затвори очи. Цяла минута се бори със себе си.

— Наистина искам да се видя с адвоката си — процеди той през стиснати зъби.

— Можеш да го направиш, Куин, разбира се, че можеш — отговори Делок. — Обаче Ди Рей и Дългия в момента са задържани и пеят като птиченца, така че положението става още по-сериозно. Може да минат ден-два, преди адвокатът ти да успее да дойде. Само една твоя дума, и веднага ще пуснем братята ти и ще ги оставим на мира.

Куин внезапно превъртя и изкрещя:

— Добре!

— Добре какво?

— Добре, ще го направя!

— Не бързай толкова, Куин — предупреди го Панковиц. — Най-напред трябва да уточним някои неща. Да прегледаме отново фактите, да подредим нещата, да се подготвим и да се уверим, че сме

съгласували всичко във връзка с местопрестъплението. Трябва да сме сигурни, че всички важни подробности са включени.

— Добре, добре, ама може ли да закуся нещо?

— Разбира се, Куин, няма проблем. Целият ден е пред нас.

Една от малкото добри страни на затворническия живот е, че постепенно се учиш на търпение. Нищо не се движи в приемлив ритъм и ти свикваш да не обръщаш внимание на часовника. Утрешният ден ще настъпи достатъчно скоро, стига ти и предизвикателството да оцелееш днес. След краткото си пътуване до Вашингтон се мотая няколко дни във „Фростбърг“ и си напомням, че съм станал много търпелив, че ФБР ще действат бързо, а и бездруго нищо повече не мога да направя. За голяма моя изненада и облекчение събитията се развиват светкавично.

Не очаквам от ФБР да ме държат в течение, затова няма как да разбера, че са арестували Куин Ракър и той е признал. Новината съобщава вестник „Уошингтън Поуст“ в събота, 19 март, на първата си страница под сгъвката: АРЕСТУВАН Е ЗАПОДОЗРЯН ЗА УБИЙСТВОТО НА ФЕДЕРАЛЕН СЪДИЯ. Има голяма черно-бяла снимка на Куин, една от полицейските му снимки, и аз се вирам в очите му, докато сядам в импровизираното ни кафене веднага след закуска. Статията не борава с много факти, но внушава доста подозрения. Очевидно новините се подават контролирано от ФБР, затова липсват подробности. Съобщава се само за арест в Норфък на избягал престъпник, осъден за трафик на наркотици и отдавна замесен с бандите във Вашингтон. Няма и намек за мотив, нито дума как ФБР е решило, че Куин е техният човек, само мимоходом се споменава някакъв балистичен доклад. И най-важното, в статията пише: „След като се отказал от правата си, заподозреният се съгласил на продължителен разпит и разрешил ФБР да направи видеозапис на самопризнанията му“.

Запознах се с Куин Ракър преди две години, малко след като пристигна във „Фростбърг“. След като се установи, той дойде в библиотеката и ме помоли да прегледам издадената му присъда. В затвора се научаваш да се сприятеляваш бавно и много предпазливо, защото малцина са искрени. На такова място, естествено, гъмжи от

мошеници, измамници и царе на машинаците, затова всеки си пази кожата. С Куин обаче нещата стояха различно. Той тутакси ми допадна и мисля, че не познавам друг толкова обаятелен и неподправен човек. Настроенията му се меняха, той се затваряше в себе си и изстрадваше „мрачните си дни“, както ги наричаше. Понякога беше раздражителен, груб и рязък и като че ли всеки момент щеше да изригне в насилие. Два дни по-късно разказваше вицове на закуска и предизвикваше сериозни играчи да поиграят покер. Можеше да бъде шумен и наперен, а после кротък и уязвим. Както вече казах, във „Фростбърг“ няма насилие. Най-близкото подобие на сбиване, което съм виждал, беше, когато един селяк, на когото викахме Скункса, предизвика Куин на юмручен бой, за да решат някакъв спор, свързан с комар. Скункса беше поне десетина сантиметра по-нисък и петнайсет килограма по-лек от Куин, но боят така и не се състоя. Куин се отказа и беше унижен. Два дни по-късно ми показа самоделен нож, който купил на черно. Възнамеряваше да пререже гърлото на Скункса с него.

Разубедих го, макар да не смятах, че говори сериозно. Прекарвах доста време с него и двамата се сприятелихме. Той вярваше, че ще съумея да спретна някой правен фокус, да измъкна и двамата ни от пандиза и да станем партньори в някакво начинание. Беше му дошло до гуша от семейния бизнес и искаше да започне на чисто. Навън го чакаше истинско съкровище, скрито от съдия Фосет.

Хенри Банистър чака в залата за посещения, седнал унило на един стол, а млада майка и трите ѝ деца се карат наблизко. Тук ще се напълни по-късно сутринта и Хенри предпочита да приключи с посещенията си рано. Позволено е член на семейството да седи и да разговаря със затворник от седем сутринта до три следобед всяка събота и неделя, но на Хенри и един час му стига. На мен също.

Ако нещата се развият по план, а нямам сериозни основания да смятам противното, това може и да е последното посещение на баща ми. Възможно е да не го видя с години, ако изобщо някога се срещнем отново, но не мога да говоря за това. Вземам кафявия плик със сладки от леля Расин и захапвам една. Разговаряме за брат ми Маркърс, за ужасните му деца и за сестра ми Руби и нейните безукорни хлапета.

В Уинчестър става средно по едно убийство годишно, а квотата се запълни миналата седмица, когато съпруг се прибрал у дома по-рано и заварил непознат пикап, паркиран на алеята. Промъкнал се скришом вкъщи, където сварил жена си и един свой познат въодушевено да престъпват брачните клетви. Съпругът извадил пушката си, а когато похотливецът я видял, се помъчил да изхвърчи през затворения прозорец на спалнята гол. Не успял и последвал изстрел.

Хенри смята, че съпругът може и да се отърве, и с удоволствие разказва историята. Явно градът е разделен на два лагера между вината и оправданото убийство. Представям си живо безмилостните клюки в кафенето, където ходех някога. Хенри ми разказва историята дълго, сигурно защото не ни се иска да засягаме семейни въпроси.

Обаче се налага. Той сменя темата:

— Май онова момиче смята да направи аборт. Изглежда, в крайна сметка няма да стана працядо.

— Делмън пак ще го направи — уверявам го.

Все очакваме най-лошото от това дете.

— Трябва да го стерилизираме. Твърде глупав е да използва презерватив.

— Въпреки това му купи няколко. Знаеш, че Маркърс няма пари.

— Виждам хлапето само когато иска нещо. По дяволите, сигурно ще изкрънкат парите за аборта от мен. Мисля, че момичето е боклук.

Докато говорим за децата, мислите ми се насочват към наградата за случая „Фосет“. Сто и петдесет хиляди долара в брой. Никога не съм виждал толкова много пари. Преди раждането на Бо двамата с Дион един ден установихме, че сме спестили шест хиляди. Половината сложихме във взаимен фонд, а с останалите си направихме пътешествие. Не след дълго зарязахме пестеливостта и повече не сме имали толкова пари в брой. Точно преди да ме обвинят, рефинансирахме ипотеката на къщата, за да изцедим и последната капка от стойността на имота. Парите отидоха за съдебните разноски.

Ще бъда богат беглец. Напомням си да не се вълнувам, но е невъзможно.

Хенри се нуждае от ново ляво коляно и известно време обсъждаме този проблем. Винаги се е надсмивал над старците, които постоянно говорят за болезките си, но и той е станал същият. След час вече му омръзва и е готов да си върви. Изпращам го до вратата и

двамата сковано се ръкуваме. Тръгва си, а аз се питам дали ще го видя отново.

* * *

Неделя. Нито дума от ФБР или от когото и да било. Изчитам четири вестника след закуска и не научавам почти нищо ново за Куин Ракър и ареста му. Има обаче едно съществено развитие. Според „Поуст“ прокурорът за Южния окръг на Вирджиния ще представи случая пред голямото жури утре. В понеделник. Ако голямото жури обвини някого, тогава на теория и по силата на споразумението би трябвало да стана свободен човек.

В затвора има учудващо много организирани религии. Ние сме хора с проблеми и търсим утеха, покой, подкрепа и напътствия. Нас ни унижават, принуждават ни към смирение, отнемат ни достойнството, семейството и средствата ни. Не ни остава нищо. Захвърлени в ада, ние отправяме поглед нагоре в търсене на изход. Имаме няколко мюсюлмани, които се молят по пет пъти дневно и са затворена общност. Доколкото ми е известно, няма евреи и мормони. Има ни и нас, християните, и точно тук е сложното. Два пъти месечно в осем часа в неделя сутрин идва католически свещеник за литургия. Веднага щом католиците освободят малкия параклис, се провежда общо богослужение за хората от основните църкви — методисти, баптисти, презвитерианци и така нататък. Там попадам през повечето недели. В десет часа белите петдесетници се събират за шумна служба със силна музика и още по-шумна проповед, а също и лечителски и други чудеса. Службата би трябвало да приключи в единайсет, но често е по-дълга, докато духът обикаля богомолците. Чернокожите петдесетници се събират в параклиса в единайсет, но понякога се налага да почакаат, докато белите охладят страстите. Чувал съм да разказват, че двете групи понякога си разменят остри думи, но засега в параклиса не е имало сбивания. След като получат амвона, чернокожите петдесетници разполагат с него цял следобед.

Погрешно би било впечатлението, че във „Фростбърг“ е пълно с войнстващи християни. Не е така. Това си е затвор и повечето мои

съкилийници няма да се простят с живота си по време на църковна служба.

На излизане от параклиса след общата служба ме намира надзирател, който ми съобщава:

— Викат те в администрацията.

Агент Хански чака заедно с нов участник в моята игра — Пат Сърхоф от Шерифската служба на Съединените щати. Запознаваме се и сядаме край ниска масичка в коридора, недалече от кабинета на директора. Разбира се, той не се мярка в лагера в неделя и кой би могъл да го вини?

Хански изважда някакъв документ и го плъзва към мен.

— Ето го обвинителния акт — пояснява. — Бе готов късно в петък следобед в Роуаноук и още е поверителен, но ще бъде пуснат в пресата рано утре сутрин.

Държа го като златно кюлче и трудно успявам да се съсредоточа над думите. „Съединените американски щати срещу Куин Ракър“. Това гласи печатът в горния десен ъгъл, а петъчната дата е написана със синьо мастило.

— В „Поуст“ пишеше, че голямото жури се събира в понеделник — успявам да кажа, макар да е вече очевидно какво се е случило.

— Залъгваме пресата — самодоволно заявява Хански.

Самодоволен, но този път много по-любезен. Ролите ни драстично са се променили. Преди за него бях престъпник с шарещ поглед, който се опитва да склучи сделка и вероятно да преметне системата. Сега обаче съм станал златното момче, което скоро ще излезе оттук с една камара пари.

Поклащам глава и казвам:

— Нямам думи, момчета. Помогнете ми.

Хански с готовност се включва:

— Ето какво си мислехме, господин Банистър.

— Защо не ми казвате Мал?

— Чудесно. Аз съм Крис, а той е Пат.

— Ясно.

— Управлението на затворите току-що те прехвърли в затвор със средно строг режим във Форт Уейн, Индиана. Причините са неясни или не са споменати. Някакво нарушение на правилата ядосало

големите риби. Никакви посетители шест месеца. Примерно поведение. Който прояви любопитство да те открие онлайн със специализираната търсачка на затворническата база данни, ще удари на камък. След няколко месеца във Форт Уейн отново ще бъдеш преместен. Целта е непрекъснато да се движиш из системата и да потънеш в нея.

— Сигурен съм, че това ще е фасулска работа за Управлението — казвам и двамата се засмиват. Боже, да не съм минал в другия отбор?

— След няколко минути ще ти закопчаем китките и глезените за последен път и ще те изведем от тук като при обикновено прехвърляне. Ще се качиш в обикновен микробус заедно с Пат и още един щатски шериф и ще те откарат на запад, по посока на Форт Уейн. Аз ще ви следвам. След сто километра, преди Моргантаун, ще спрем в един мотел, където сме запазили няколко стаи. Ще се преоблечеш, ще обядваш и ще поговорим за бъдещето.

— След няколко минути ли? — питам смаян.

— Такъв е планът. Имаш ли в килията си нещо, без което не можеш да живееш?

— Да. Имам някои лични вещи, документи... такива работи.

— Добре. Утре ще наредим на директора на затвора да опакова всичко и ще ти го доставим. Най-добре е да не се връщаш там. Ако някой те види да си събираш нещата, може да започне да задава въпроси. Не искаме никой тук да разбере, че заминаваш.

— Схванах.

— Никакво сбогуване и други такива глупости, ясно?

— Ясно.

За секунда се замислям за приятелите си тук, във „Фростбърг“, но бързо се отърсвам от тази мисъл. Този ден ще настъпи и за всички тях, а когато си на свобода, не поглеждаш назад. Сериозно се съмнявам, че приятелствата от затвора оцеляват навън. Във всеки случай никога няма да имам възможността да се събера със старите приятели и да си спомняме за миналото. Скоро ще стана друг човек.

— В затворническата си сметка имаш седемдесет и осем долара. Ще ти ги препратим във Форт Уейн и те ще се изгубят в системата.

— Федералното правителство отново ще ме прекара — отбелязвам аз и те ме мислят за забавен.

— Някакви въпроси? — пита Хански.

— Разбира се. Как го накарахте да признае? Прекалено умен е, за да направи такова нещо.

— Честно казано, ни учуди. Използвахме двама от ветераните си в разпитите, а те си имат начини. Той няколко пъти спомена за адвокат, но после се отказваше. Говореше му се и изглеждаше съкрушен от факта, че е заловен не за бягството, а за убийството. Искаше да разбере какво знаем, затова не млъкваше. Десет часа. Цяла нощ и на следващата сутрин. Не искаше да отива в ареста и остана в стаята. Когато се убеди, че знаем каквото знаем, се пречупи. А когато споменахме вероятността и семейството му да бъде обвинено заедно с мнозина от бандата му, поиска да склучи сделка. И накрая ни разказа всичко.

— Какво точно е всичко?

— Историята му в основни линии е каквато ти ни я описа. Подкупил съдия Фосет с петстотин хиляди долара, за да спаси племенника си, но съдията го прецакал. Задържал парите и осъдил хлапето. В света на Куин това е непростимо престъпление, за което трябва да си отмъсти. Наблюдавал Фосет, проследил го до вилата, нахълтал при съдията и секретарката му и си отмъстил.

— Колко пари били останали?

— Около половината. Куин твърди, че влязъл в апартамента на съдията в Роуаноук, претърсил навсякъде, но не намерил парите. Заподозрял, че съдията ги държи другаде, на по-сигурно място. Затова проследил Фосет до вилата. Съборил съдията на предната веранда и влязъл вътре. Не бил сигурен, че парите са там, но бил решил да ги намери. Направил някои лоши неща на секретарката и убедил Фосет да извади парите. Така разбрал за тайния сейф. Куин смятал, че парите са си негови.

— И сигурно е чувствал, че просто трябва да ги убие.

— О, естествено. Не можел да остави двама свидетели. Няма никакви угризения, Мал. Според него съдията си е получил заслуженото, а секретарката просто се случила там. Сега го очакват обвинения за две предумишлени убийства.

— Значи говорим за смъртна присъда?

— Най-вероятно. Не сме екзекутирали никого за убийството на федерален съдия и много ни се иска Куин да бъде първият. За

назидание.

— Той не спомена ли името ми? — питам, сигурен в отговора.

— Спомена го, разбира се. Подозира, че ти си източникът ни, и вероятно крои как да ти отмъсти. Затова сега сме тук и сме готови да тръгваме.

Искам да си тръгна, но не толкова бързо.

— Куин знае всичко за Член трийсет и пет. Всъщност всеки затворник във федерален затвор го знае. Разкриеш ли престъпление навън, отменят присъдата ти. Освен това Куин ме мисли за блестящ адвокат. Той и семейството му ще разберат, че съм на свобода, а не зад решетките — нито във Форт Уейн, нито другаде.

— Така е, но да ги оставим да гадаят. Важно е твоите близки и приятели да смятат, че си в затвора.

— Тревожете се за семейството ми ли?

Най-накрая се обажда Пат Сърхоф:

— В известна степен, да, и можем да им осигурим закрила, ако поискаш. Но това несъмнено ще разстрои живота им.

— Никога няма да се съгласят — отговарям. — Баща ми ще ви фрасне с юмрук, ако му го споменете. Той е пенсиониран полицаи и със сигурност умее да се грижи за себе си. Синът ми има нов баща и нов живот.

Не мога да си представя как се обаждам на Дион и я осведомявам, че двамата с Бо може би са в опасност заради нещо, което съм направил в затвора. А и частица от мен не вярва, че Куин Ракър е способен да нарани невинен човек.

— Можем да го обсъдим по-късно, ако искаш — казва Сърхоф.

— Добре. В момента в главата ми цари пълен хаос.

— Свободата те очаква, Мал — оповестява Хански.

— Да се махаме от тук.

Тръгвам след тях по коридора към друга сграда, където чакат трима надзиратели и капитанът. Слагат ми белезници и окови на глезените и ме повеждат по тротоара към един микробус. Неосведомен страничен наблюдател би помислил, че ме водят на екзекуция. На волана е шериф на име Хичкок. Сърхоф плъзга вратата зад гърба ми и се качва на предната седалка. Потегляме.

Не искам да поглеждам назад, за да се сбогувам с „Фростбърг“. Имам достатъчно спомени за години напред. Съзерцавам прелитация

край нас пейзаж и не мога да сдържа усмивката си. Няколко минути по-късно спираме на паркинга на един търговски център. Сърхоф изскача навън, отваря плъзгащата се врата, пресяга се и отключва белезниците. После освобождава и глезените ми.

— Поздравления — искрено казва той и аз решавам, че този тип ми допада. За последен път чувам подрънкването на белезниците и разтривам китките си.

Скоро набираме скорост по междущатска магистрала 68 и се устремяваме на запад. Почти пролет е и планинските вериги в Западен Мериленд вече показват признаци на живот. Първите няколко мига свобода са почти непосилни. Пет години мечтая за този ден, въодушевяващо е. Толкова много мисли се съревновават за вниманието ми. Нямам търпение сам да си избира дрехи, да обуя джинси. Нямам търпение да си купя кола и да отида където си поискам. Копнея да почувствам тялото на жена, да усетя вкуса на пържола и бира. Отказвам да се тревожа за сигурността на сина ми и на баща ми. Нищо лошо няма да им се случи.

Шерифите искат да говорят и аз ги слушам. Пат Сърхоф започва:

— Мал, вече не си подчинен на никого. Ако решиш да се включиш в Програмата за защита на свидетелите, ние, щатските шерифи, ще се грижим за теб. Ще следим за твоята сигурност, безопасност и здраве. Ще ти дадем нова самоличност с истински документи, ще получиш финансова помощ за жилището, разносните по него и медицинските грижи. Ще ти намерим работа. Когато си стъпиш на краката, няма да сме край теб всекидневно, но ще бъдем наблизо при нужда.

Говори така, все едно чете брошура с инструкции, но думите му са музика за ушите ми. Хичкок му приглася:

— В Програмата има повече от осем хиляди свидетели и досега нито един не е пострадал.

— Къде ще живея? — задавам очевидния въпрос.

— Страната е голяма, Мал — отговаря Хичкок. — Местили сме свидетели на сто и петдесет и на три хиляди километра от домовете им. Разстоянието не е от съществено значение, но, общо взето, колкото по-далече, толкова по-добре. Топъл климат ли предпочиташ или сняг? Планини и езера или слънце и плажове? Големи или малки градове?

Малките градове са проблематични, затова препоръчваме място с население най-малко сто хиляди.

— По-лесно се губиш сред хората — добавя Сърхоф.

— И ще мога да избирам? — питам.

— В границите на разумното — отговаря Хичкок.

— Нека си помисля.

И наистина го правя през следващите петнайсетина километра, при това не за пръв път. Имам доста ясна представа къде отивам и по какви причини. Хвърлям поглед през рамо и виждам познат автомобил.

— Допускам, че ФБР ни следват по петите.

— Агент Хански заедно с още един колега.

— Докога ще ни следват?

— Допускам, че след няколко дни ще си тръгнат — отговаря Сърхоф и двамата с Хичкок се споглеждат.

Всъщност не знаят и аз няма да ги притискам.

— ФБР обикновено държи ли под око свидетели като мен? — питам.

— Зависи — отговаря Хичкок. — По принцип, когато свидетел влезе в Програмата, остават някои нерешени проблеми с човека или хората, които е издал. Затова може да се наложи свидетелят да се върне в съда и да даде показания. В такъв случай федералните предпочитат да държат свидетеля под око, но го правят чрез нас. Винаги чрез нас. Обаче колкото повече време минава, колкото повече години се навъртят, толкова по-лесно ФБР забравя за свидетелите.

Пат променя темата:

— Едно от първите неща, които трябва да направиш, е да си смениш името — законно, разбира се. Използваме един съдия в окръг Феърфакс, Северна Вирджиния, който държи досиетата под ключ. Съвсем рутинно е, но трябва да си избереш ново име. Най-добре е да запазиш същите инициали и да е нещо простичко.

— Например?

— Майк Барне. Мат Бут. Марк Бриджис. Мич Болдуин.

— Звучат като от бяло студентско братство.

— Така е. Но същото важи и за Малкълм Банистър.

— Благодаря.

Няколко километра обмисляме какво да бъде новото ми име. Сърхоф отваря лаптоп и започва да трака.

— Кое е най-популярното фамилно име в страната, което започва с Б? — пита той.

— Бейкър — предполага Хичкок.

— То е на второ място.

— Бейли — гласи моето предположение.

— Това е на трето място. Бел е на четвърто. Брукс е на пето. Победителят е Браун — два пъти повече потребители от тези на подгласника Бейкър.

— Един от любимите ми писатели афроамериканци е Джеймс Болдуин — заявявам. — Ще взема неговата фамилия.

— Добре — трака Сърхоф по клавиатурата. — А малкото име?

— Какво ще кажете за Макс?

Хичкок кимва одобрително и Сърхоф въвежда името Макс.

— Харесва ми — оповестява Хичкок, все едно помирисва хубаво вино.

Сърхоф вдига поглед и казва:

— В Съединените щати има около двайсет и пет души, които се казват Макс Болдуин, така че върши работа. Хубаво и стабилно име, не твърде разпространено, нито твърде екзотично и странно. Харесва ми. Да го поукрасим още малко. Презиме? Какво ще ти свърши работа, Макс?

Нищо не върши работа, когато отпред има Макс. Тогава се сещам за господата Рийд и Коупланд, бившите ми партньори, и малката им кантора на Брадък Стрийт в Уинчестър. Коупланд и Рийд, адвокати. В тяхна чест избирам Рийд.

— Макс Рийд Болдуин — произнася Сърхоф. — Ще свърши работа. Ами едно допълнение отзад, Макс? Младши, Трети, Четвърти?

Хичкок клати глава.

— Остави го така — казва едва чуто.

— Съгласен съм — обаждам се. — Нищо повече.

— Страхотно. Името е готово. Макс Р. Болдуин, нали, Макс?

— Май да. Нека да си помисля около час. Трябва да свикна.

— Разбира се.

Колкото и да е объркващо, изборът на ново име, което ще използвам до края на живота си, ще бъде едно от най-лесните ми решения. Съвсем скоро ще се изправя пред много по-труден избор — очи, нос, устни, брадичка, дом, работа, семейна история и измислено

детство. В кой колеж съм учил и какво? Защо не съм семеен и бил ли съм някога? Деца?

Свят ми се завива.

Слизаме от магистралата няколко километра източно от Моргантаун и намираме паркинга на „Бест Уестърн“, един от по-старомодните мотели, където можеш да паркираш точно пред стаята си. Очакват ни някакви агенти, вероятно от ФБР, и докато слизам от микробуса с вълшебното усещане за липса на белезници, Хански се втурва и ме осведомява:

— Стая трийсет и осем е твоята.

Един от безименните агенти отключва вратата и ми подава ключа. Вътре има две големи легла и върху едното са оставени дрехи. Хански и Сърхоф затварят вратата.

— Взех размера ти от затвора — съобщава Хански и посочва новия ми гардероб. — Ако не ти харесват, не се тревожи. Може да отидем на пазар.

Има две бели ризи и една на синьо каре — и трите с яки с копчета, два панталона в цвят каки и един чифт изтъркани и избелели джинси, кафяв кожен колан, купчина старателно сгънати боксерки, две бели тениски, няколко чифта чорапи, все още в опаковките, кафяви мокасина, които изглеждат прилично, и най-грозните черни мокасина, които съм виждал. Като начало не е лошо.

— Благодаря — казвам.

— Четката и пастата за зъби — продължава Хански, — и принадлежностите за бръснене са в банята. Ето там има малък сак. Ако ти трябва още нещо, веднага ще изтичаме до магазина. Искаш ли да обядваш?

— Сега не. Искам просто да остана сам.

— Няма проблем, Мал.

— Вече съм Макс, ако нямаш против.

— Макс Болдуин — добавя Сърхоф.

Излизат и аз заключвам вратата. Бавно събличам затворническите дрехи — масленозелена риза и панталон, бели чорапи, черни обувки с връзки и дебели подметки, протрити и

орфани боксерки. Навличам чифт нови боксерки и тениска, пъхвам се под завивките и впервам поглед в тавана.

Отиваме да обядваме в близкото евтино ресторантче за морски дарове, което има и гише за коли. Можеш да си вземеш колкото искаш рачешки щипки за седем и деветдесет и девет. Само тримата сме — Хански, Сърхоф и аз — и се наслаждаваме на дълъг обяд с посредствена морска храна. Въпреки всичко ни е много вкусно. Сега, когато вече не са под напрежение, те дори се шегуват и коментират гардероба ми. Отвърщам на оскърбленията с напомнянето, че не съм бяло колежанче като тях и отсега нататък сам ще си купувам дрехите.

Следобедът напредва и те ми напомнят, че имаме работа. Очакват ни много решения. Връщаме се в мотела, в съседната стая, където едно от двете легла е отрупано с папки и документи. Хичкок се присъединява към нас и в стаята ставаме четирима, от които се очаква да работят заедно, колкото и да съм скептичен по въпроса. Непрекъснато си повтарям, че сега тези момчета са на моя страна, че правителството е мой закрилник и приятел, но не успявам да се убедя напълно. Може би с течение на времето ще спечелят доверието ми, но се съмнявам. Последния път, когато прекарах часове наред с правителствени агенти, ми обещаха, че няма да бъда подложен на съдебно преследване.

Името ми вече е възприето и решението е окончателно.

— Макс, утре сутринта заминаваме от тук и трябва да решим накъде — казва Хански. — Зависи какви промени във външния си вид имаш предвид. Ясно даде да се разбере, че искаш да промениш лицето си, а това не е лесно.

— Заради показанията ми ли? — питам.

— Да. Процесът на Ракър може да бъде след шест месеца или година.

— Или пък може да се признае за виновен и да не отиде на процес — отбелязвам.

— Така е. Но да допуснем, че не го направи. Да допуснем, че отиде на процес. Ако си направиш пластична операция сега, ще издадеш новото си лице, докато даваш показания. Много по-безопасно ще бъде, ако изчакаш след процеса.

— Тогава ще е по-безопасно, ами сега? — питам. — Ами следващите шест месеца? Бандата на Ракър ще ме погне, знаем го. Вече кроят как и колкото по-скоро го направят, толкова по-добре за тях. Ако ме докопат преди процеса, ще очистят ценен свидетел. Следващите шест месеца са най-опасните, затова искам да си направя операцията сега.

— Добре. Ами процесът?

— Стига, Крис, има начини да ме скриете, знаеш го. Мога да свидетелствам зад параван или завеса. Вече е правено. Не гледаш ли телевизия и филми?

Въпросът ми предизвиква лек смях, но настроението като цяло е доста сериозно. Мисълта да свидетелствам срещу Куин Ракър ме ужасява, но има начини да бъде защитен.

— Направихме го миналата година — осведомява ме Хичкок. — На голямо дело за наркотици в Ню Джърси. Информаторът изобщо не приличаше на себе си, а пред свидетелското място сложихме параван, така че само съдията и съдебните заседатели да виждат свидетеля. Използвахме устройство за промяна на гласа и обвиняемите нямаха представа кой е човекът, нито как изглежда.

— Мен със сигурност ще ме познаят — казвам. — Просто не искам да ме виждат.

— Добре — съгласява се Хански. — Решението е твое.

— Тогава го смятайте за окончателно.

Хански изважда мобилния си и тръгва към вратата.

— Нека се обадя тук-там.

Когато той излиза от стаята, Сърхоф казва:

— Добре, докато той действа, може ли да обсъдим къде ще отидем? Ориентирай ни, Макс, за да намерим добро място.

— Флорида — отговарям. — С изключение на службата си в морската пехота, винаги съм живял сред възвишения и планини. Искам промяна на пейзажа, плажове и гледки към океана, по-топъл климат. — Изстрелвам го, все едно часове наред съм го обмислял, и наистина е така. — Не Южна Флорида, много е горещо. Може би Пенсакола или Джаксънвил, по на север, където климатът е по-умерен.

Шерифите обмислят думите ми и виждам, че мислите им бясно препускат. Сърхоф започва да трака по клавишите на лаптопа и да ми търси ново място под слънцето. Отпускам се на стола, вдигам босите

си крака върху леглото и не мога да не се наслажда на новото си положение. Почти четири часът е. Неделните следобеди са най-неприятното време във „Фростбърг“. И аз като повечето затворници не работех в неделя и често се отегчавах. Правехме си импровизирани баскетболни мачове или дълги разходки по пистата за бягане, само и само да се занимаваме с нещо. По това време посещенията бяха приключили и онези, които се бяха видели със семействата си, обикновено бяха потиснати. Започваше поредната седмица, съвсем същата като предишната.

Животът в затвора бавно избледнява в съзнанието ми. Знам, че ще е невъзможно да забравя, но е време да започна да оставям всичко това зад гърба си. Малкълм Банистър все още е затворник някъде, но Макс Болдуин е свободен човек, който има да ходи на много места и да види много неща.

Когато се стъмва, отиваме с колата до Моргантаун и търсим къде да хапнем. Минаваме покрай някакъв стриптийз клуб. Нищо не казвам, но съм адски изкушен. Не съм виждал гола жена от пет години, а съм си мечтал. Не съм сигурен обаче, че в този момент ще изпитам някакво удовлетворение, ако позяпам стриптийзборките. Намираме ресторанта, който са ни препоръчали, и се настаняваме на масата — трима стари приятели, излезли на вечеря. Хански, Сърхоф и аз си поръчваме най-големите филета в менюто и докато изям своето, изпивам три наливни бири. Те двамата остават на студен чай, но си личи, че ми завиждат. Прибираме се преди десет, но не мога да заспя. Гледам телевизия около час, а почти не го правех във „Фростбърг“.

В полунощ вземам копието от обвинителния акт, което Хански е оставил в стаята ми, и го прочитам дума по дума. Изобщо не се споменава за балистичен доклад или за свидетел. Има подробно описание на местопрестъплението, на раните от куршумите, причините за смъртта, следите от изгаряния по тялото на Наоми Клеъри и празния сейф, обаче не са описани никакви веществени доказателства. Засега разполагат единствено с признанието на Куин. С него и с подозрителната сума пари в брой, която има той. Прокурорът може да допълни обвинителния акт по всяко време, а този наистина се

нуждае от работа. Изглежда като скалъпен набързо, колкото да намали
напрежението.

Не че съм критичен — това е един превъзходен документ.

За Стенли Мъмфри от Южния окръг събитието щеше да е върховият момент във все още кратката му кариера на федерален прокурор. Назначен бе на поста от президента преди две години. Намираше работата си за доста рутинна и макар тя да бе прекрасно допълнение към професионалната му биография, не го удовлетворяваше. Разбира се, допреди убийствата на съдия Фосет и Наоми Клеъри. С тях кариерата на Стенли тутакси доби нов смисъл. Негов беше най-важният случай в страната и като повечето прокурори Мъмфри планираше да извлече възможно най-голяма полза.

Събитието беше оповестено като пресконференция, но никой представител на властта не възнамеряваше да отговаря на въпроси. Беше просто шоу и толкова, нищо повече. Старателно режисирано представление, което целеше да подхрани егото на някои хора и да осведоми обществото и най-вече евентуалните съдебни заседатели, че федералните са пипнали човека и че той се казва Куин Ал Ракър.

В девет сутринта подиумът беше задръстен от микрофони с логото на всевъзможни телевизии и радиостанции. Съдебната зала беше пълна с репортери. Мъже с обемисти камери се настъпваха взаимно, докато се бореха да заемат хубава позиция под бдителния поглед на съдебните пристави.

В сборниците с разпоредби и решения, които ръководят практиката и процедурите на наказателното право както на щатско, така и на федерално ниво, никъде не пише, че „оповестяването“, „връчването“ или „издаването“ на обвинителния акт трябва да бъде извършено публично. Всъщност почти никога обвинителният акт не става публично достояние. Съдебният секретар го завежда, след като голямото жури вземе решение, и после той бива връчен на обвиняемия. Обвинителният акт съдържа само тезата на прокурора. Нищо в него не е доказателство и по време на процеса съдебните заседатели не го виждат. Голямото жури, което издава този

обвинителен акт, изслушва само едната страна по делото — тази на държавата.

Понякога обаче този акт е твърде важен и твърде сензационен, по дяволите, за да бъде просто пуснат любезно през системата. Хората, които са положили огромни усилия за залавянето на престъпника и които ще го изправят пред съда, просто не могат да се сдържат да не направят обвиненията публично достояние. Стенли Мъмфри не беше допринесъл с нищо за залавянето на Куин Ракър, но определено беше човекът, който щеше да го изправи пред съда. Във федералната служебна йерархия прокурорът е много по-висшестоящ от обикновения агент на ФБР, затова събитието беше на Стенли. По традиция той щеше да сподели (неохотно) светлината на прожекторите с ФБР.

В 9:10 ч. се отвори вратичка встрани от съдийското място и в дъното на подиума се струпаха взвод мъже с тъмни костюми и упорити лица. Посбутаха се, за да се наместват, всички склучили длани отпред. Много беше важно как ще се подредят, тъй като мястото не беше много голямо. Един до друг стояха Стенли Мъмфри и Виктор Уестлейк — строг прокурор и топ ченге. Зад тях бяха федералните агенти и помощник-прокурорите, притиснати един до друг в опит да заемат подходящо място, та бъдат хванати от камерите. Късметлиите щяха да слушат внимателно господин Мъмфри и господин Уестлейк, щяха да стоят смръщени и да се държат така, все едно не подозираха за присъствието на журналисти в съдебната зала. Жалко поведение, доведено до съвършенство от членовете на Конгреса.

— Тази сутрин вече имаме обвинителен акт по случая с убийствата на съдия Реймънд Фосет и госпожа Наоми Клеъри — бавно събщи Мъмфри с нервен глас, поне две октави по-висок от нормалното.

Мъчеше се в съдебната зала, губеше уж сигурните случаи, които сам си възлагаше, и най-често го критикуваха, защото изглеждаше нервен и притеснен. Според някои това се дължеше на твърде рядкото му присъствие в зала през десетгодишната му кариера.

Стенли вдигна високо обвинителния акт, като че ли от зрителите се очакваше да прочетат напечатания текст.

— Документът съдържа две обвинения в убийство. Обвиняемият е Куин Ал Ракър. Да, основателно очаквам по случая да бъде поискана

смъртна присъда.

Последното изречение трябваше да предизвика драматично вълнение след публиката, но Стенли не беше преценил момента. Драматизмът обаче се усети скоро, когато един от помощниците му показа на екрана голяма черно-бяла снимка на Куин. Светът най-сетне зърна човека, убил съдията и неговата секретарка. Виновен!

Четейки неуверено от бележките си, Стенли представи житейската история на Куин и успя да създаде впечатлението, че той е избягал от затвора единствено за да отмъсти на съдията. По едно време Виктор Уестлейк, застанал като страж до рамото на прокурора, се намръщи и погледна надолу към бележките му. Стенли обаче продължи и едва не се разрида за скъпия си приятел и наставник Реймънд Фосет — колко много означавал съдията за него и тъй нататък. Гласът му наистина потрепери, когато се постара да обясни колко е поласкан, че на него се е паднала огромната отговорност да потърси справедливост за извършването на тези „отвратителни“ престъпления. Би могъл за две минути да прочете обвинителния акт и после всички да се разотидат. Но не. Пред такава публика и с милиони зрители пред екраните Стенли сметна, че трябва да продължи да дърдори и да дръпне реч за справедливостта и борбата с престъпността. След няколко мъчителни отклонения той отново се върна на темата някъде към края. Беше време да приключва. Похвали Виктор Уестлейк и цялото Федерално бюро за разследване за работата му, която била „сврѣх-човешка, неуморна и блестяща“.

Когато най-накрая млъкна, Уестлейк му благодари, макар да не стана ясно дали е, задето си е затворил устата, или за многобройните комплименти. Уестлейк беше много по-опитен в тези изяви от младия Стенли и говори пет минути, без да каже нищо. Благодари на хората си, изтъкна увереността си, че престъплението е разкрито, и пожела на прокуратурата успешна работа. Когато приключи и отстъпи назад, един репортер се провикна с въпрос.

— Без коментар — рязко отговори Уестлейк и даде знак, че е време да приключват.

Стенли обаче не беше готов да излезе от обектива на камерите. Секунда-две се усмихва глупаво на тълпата, сякаш искаше да каже: „Ето ме“. После Уестлейк му прошепна нещо.

— Благодаря ви — каза Стенли и се отдръпна.

Пресконференцията приключи.

Гледам я в стаята си в „Бест Уестърн“. Минава ми през ума, че след като всичко е в ръцете на Стенли, Куин може и да има някакъв шанс. Ако се стигне до процес обаче, Стенли най-вероятно ще се отдръпне и ще остави някой от опитните си помощници да свърши работата.

Със сигурност ще продължи да обработва медиите и да подготвя кандидатурата си за по-висок пост, но сериозната работа по процеса ще свършат професионалистите. В зависимост от това колко се забавят нещата, Мъмфри току-виж останал без работа. Мандатът му е четиригодишен, като на президента. Когато новоизбраният кандидат влезе в Белия дом, федералните прокурори се сменят.

След като пресконференцията приключва и коментаторите по Си Ен Ен се разбърбят, превключвам каналите, но не намирам нищо интересно. Въоръжен с дистанционното, притежавам пълен контрол над телевизията. Приспособявам се към свободата с удивителна лекота. Мога да спя, докато сам не се събудя. Мога да се обличам както си пожелаея, макар изборът ми да е ограничен. И най-важното — нямам съкилийник, не деля с никого помещение от десет квадрата. Два пъти измерих мотелската стая — широка е приблизително пет метра и е дълга девет заедно с банята. Истински палат.

В късната сутрин вече сме на път и се движим на юг по междущатска магистрала 79. Три часа по-късно пристигаме на летището в Чарлстън, Западна Вирджиния, където се сбогуваме с агент Хански. Той ми пожелава всичко хубаво и аз му благодаря за съдействието. Дватамата с Пат Сърхоф вземаме вътрешен полет до Шарлът в Северна Каролина. Нямам документи, но Шерифската служба на САЩ и авиолинията се разбират на кодиран език. Само следвам Пат и си признавам, че се качвам развълнуван на борда на малкия самолет.

Летището на Шарлът е голямо, открито и модерно. Прекарвам два часа на мецанина и наблюдавам хората, които пристигат и заминават. Вече съм един от тях, свободен човек, и не след дълго ще мога да отида на гишето и да си купя билет за където поискам.

Нашият директен полет до Денвър е в шест и десет. Кодираният език ни е издействал по-добри места и двамата с Пат седим един до друг в първа класа благодарение на данъкоплатците. Аз пия бира, а той — джинджифилова лимонада. За вечеря ни поднасят печено пиле със сос и вероятно повечето пътници го ядат, колкото да не прегладнеят. За мен си е вкусна храна. Изпивам чаша пино ноар — първата ми глътка вино от много години.

Виктор Уестлейк и антуражът му си тръгнаха от пресконференцията и поеха с колите си към правната кантора на Джими Лий Арнолд в центъра на града, на четири пресечки от съда. Служителката на рецепцията ги очакваше. След броени минути ги поведе по тесен коридор към просторна заседателна зала и поръча кафе. Отказаха учтиво.

Джими Лий беше стожер на наказателното право в Роуаноук, ветеран с двайсет и две години стаж във войната срещу наркотиците и порока. Четири години по-рано беше представлявал Джакийл Стейли, племенника на Куин Ракър. Подобно на мнозина други самотни бойци, които действат на границата с престъпния свят, Джими Лий беше колоритен образ. Дълга прошарена коса, каубойски ботуши, многобройни пръстени, кацнали на носа очила с червени рамки. Отнасяше се подозрително към ФБР, но ги посрещна любезно във владенията си. Не за пръв път го посещаваха агенти — беше виждал мнозина през годините.

— Значи имате обвинителен акт — каза той веднага щом церемонията по запознанството приключи.

Виктор Уестлейк го информира накратко за основното развитие по делото срещу Куин Ракър.

— Представлявали сте племенника му Джакийл Стейли преди няколко години, нали?

— Точно така — отговори Джими Лий. — Но никога не съм се срещал с Куин Ракър.

— Предполагам, че семейството или бандата са ви наели да представлявате хлапето.

— Нещо такова. Беше частен контакт, не ми беше възложено от съда.

— С кого от семейството общувахте?

Настроението на Джими Лий се промени. Той бръкна в джоба на самото си и извади малък диктофон.

— За всеки случай — каза адвокатът и натисна копчето. — Нека да запишем разговора си. Вие сте трима, аз съм сам. Искам да бъда сигурен, че няма да има недоразумение във връзка с казаното. Нещо против?

— Не — отговори Уестлейк.

— Добре. И така, попитахте ме с кого от семейството съм общувал, когато бях нает да представлявам Джакийл Стейли, нали?

— Да.

— Ами не съм сигурен, че мога да ви отговоря. Поверителност между адвокат и клиент. Вие ми кажете защо се интересувате.

— Разбира се. Куин Ракър направи признание. Каза, че е убил съдия Фосет, защото съдията не изпълнил обещанието си. Твърди, че бандата е платила петстотин хиляди долара в брой на Фосет, за да удовлетвори искането за недопускане резултатите от обиска, при който е намерена пратката кокаин в микробуса.

Уестлейк замълча и внимателно се вгледа в Джими Лий. Очите на адвоката не издаваха нищо. Най-накрая той сви рамене и попита:

— Е, и?

— Знаехте ли за този подкуп?

— Ако знаех, щеше да е престъпление, нали? Да не ме мислите за толкова глупав, че да призная престъпление? Оскърбявате ме.

— О, не се обиждайте, господин Арнолд. В нищо не ви обвинявам.

— Куин Ракър замеси ли ме в подкупа?

— Засега се изразява неясно и твърди само, че посредникът бил адвокат.

— Сигурен съм, че точно тази банда негодници има връзка с много адвокати.

— Разбира се. Изненадахте ли се, когато съдия Фосет не удовлетвори искането за отхвърляне на обиска?

Джими Лий се усмихна и завъртя очи.

— Вече нищо не ме изненадва. Ако се придържате към Конституцията, обискът е бил незаконен и доказателствата, сто и петдесет килограма чист кокаин, не би трябвало да се допускат. За

такова нещо е нужен здрав гръбнак, което напоследък не се среща често, особено при залавянето на голямо количество дрога. Нужна е смелост, за да може съдията, щатски или федерален, да отхвърли такива прекрасни доказателства, независимо как ченгетата са се докопали до тях. Не, не бях учуден.

— Откога се явявате в залата на съдия Фосет?

— Откакто го назначиха преди двацет години. Познавах го добре.

— Смятате ли, че би взел подкуп?

— Пари в брой, за да отсъди в полза на някого?

— И за по-лека присъда.

Джими Лий кръстоса крака, вдигна единия си ботуш от щраусова кожа върху коляното и склучи ръце точно под корема си. Замисли се за миг и каза:

— Виждам съм съдии да вземат възмутителни решения, но обикновено е от глупост или от мързел. Не, господин Уестлейк, не смятам, че съдия Фосет или който и да било друг съдия в щата Вирджиния ще приеме подкуп — пари в брой или нещо друго. Казах, че нищо не ме учудва, но сгреших. Такъв подкуп би ме шокирал.

— Бихте ли казали, че съдия Фосет има репутация на много почтен човек?

— Не, не бих казал. През първите няколко години на поста си се държеше добре, но после се промени и освирепя. Всичките ми клиенти са били обвинени в престъпления, но не всички са престъпници. Фосет не възприемаше нещата така. С удоволствие би тикнал някого зад решетките за двацет години. Винаги вземаше страната на обвинението и на ченгетата, а аз не го намирам за почтено.

— Но не е вземал пари?

— Доколкото ми е известно, не.

— Ето какво ни озадачава, господин Арнолд. Ако Куин Ракър казва истината, как изобщо е успял да предаде парите на Фосет? Той е просто уличен бандит от Вашингтон и не познава съдията. Би трябвало да е замесен посредник. Не казвам, че сте вие, и не намеквам, че имате някакво участие. Но познавате системата. Как може да бъде предаден половин милион долара?

— Ако в системата има подкупи, аз не знам как се случва това, ясно? Намекът не ми допада. Не говорите с когото трябва.

— Не намеквам и не ви обвинявам в нищо.

— Но сте на крачка да го направите. — Джими Лий се изправи и се пресегна към диктофона. — Да кажем, че срещата ни приключи.

— Няма нужда от това, господин Арнолд.

Джими Лий взе диктофона и го прибра в джоба си.

— Беше истинско удоволствие — каза той, отвори със замах вратата и се изгуби надолу по коридора.

Докато Виктор Уестлейк и агентите му си тръгваха от кантората на Джими Лий, точно от отсрещната страна на улицата Ди Рей Ракър влизаше в друга такава.

Куин беше арестуван предишната сряда през нощта и беше прекарал първите десет часа от ареста си в стаята за разпити. След като направи признанията си пред камера, най-накрая беше отведен в градския арест на Норфък и беше изпратен в изолатора, където спа непробудно дванайсет часа. Не му позволиха да се обади по телефона до събота сутринта. После почти през целия ден той търси някой свой близък, който да е склонен да говори. В събота вечер го преместиха от Норфък в Роуаноук — пътуване, което продължи четири часа и половина.

Когато Ди Рей разбра, че по-големият му брат е в затвора заради убийството на федерален съдия, той се разтича да търси адвокат, склонен да поеме случая. Няколко юристи във Вашингтон и Вирджиния отказаха. Късно в неделя следобед Дъсти Шивър от Роуаноук се съгласи да представлява Куин на началните етапи от съдебните процедури, но си запази правото да се оттегли, ако се стигне до процес. По разбираеми причини местните адвокати много се притесняваха да представляват човек, убил толкова важен магистрат.

Преди време Дъсти Шивър беше практикувал право заедно с Джими Лий Арнолд и двамата бяха замесени от едно тесто. В правото повечето партньорства, малки и големи, обикновено се развалят заради пари. Джими Лий бе измамен с някакъв хонорар, обвини партньорите си и се премести от отсрещната страна на улицата.

Дъсти успя да прекара един час с Куин в затвора рано в понеделник сутринта преди прочитането на обвинителния акт. Учуди се, когато разбра, че клиентът му вече си е признал. Куин упорито

настояваше, че е бил принуден, измамен, притиснат и заплашен и че признанията му са фалшиви. Твърдеше, че е невинен. След като си тръгна от затвора, Дъсти се отби в прокуратурата и взе копие от обвинителния акт. Тъкмо го четеше задълбочено, когато секретарката му съобщи по интеркома, че Ди Рей е дошъл.

С дългата си прошарена коса, избелели джинси и червен кожен елек Дъсти приличаше на наркотрафикант повече от Ди Рей, издокаран с костюм на „Дзения“ досущ като адвокат. Поздравиха се предпазливо в разхвърляния кабинет. Най-напред обсъдиха хонорара. Ди Рей отвори чантата си „Прада“ и извади отвътре петдесет хиляди долара, които Дъсти преброи и пъкна в едно чекмедже.

— Знаете ли, че той вече си е признал? — попита Дъсти, докато прибираше парите.

— Какво е направил? — смая се Ди Рей.

— Да, признал си е. Каза ми, че е подписал писмено изявление, с което признава за убийствата, а, изглежда, има и видеозапис. Моля ви, кажете ми, че е достатъчно умен, за да не направи подобно нещо.

— Да, достатъчно умен е. Никога не говори пред ченгетата, никога. Куин не би признал доброволно нищо, дори да е адски виновен. Ние не постъпваме така. Появи ли се ченге, веднага звъним на адвокат.

— Твърди, че разпитът продължил цяла нощ, че се отказал от правата си, че няколко пъти помолил за адвокат, но двамата агенти на ФБР продължили да го притискат. Объркваха го, препъвали го и той започнал да халюцинира. Не можел да млъкне. Обяснили му, че го очакват две обвинения в предумишлено убийство и че цялото семейство също ще бъде обвинено, понеже убийствата били свързани с престъпната им дейност. Излъгали го и го увещавали, че ако им сътрудничи, ще му помогнат, че семейството на съдия Фосет е против смъртното наказание и така нататък. Това продължило часове наред, накрая го пречупили и той им дал каквото искали. Твърди, че не помни напълно случилото се — бил твърде изморен. Когато се събудил и се помъчил да си припомни, всичко му се струвало като насън, като в кошмар. Минали няколко часа, преди да осъзнае какво е направил, но дори тогава не можел да си спомни всичко.

Ди Рей бе твърде смаян, за да каже нещо.

— Помни как агентите на ФБР му казали, че имат балистичен доклад, който свързва едно от оръжията му с местопрестъплението, и че уж намерили някаква следа от ботуш. Разполагали и със свидетели, които видели Куин наблизо по време на убийствата. И отново някои от нещата са му смътни.

— Кога ще изгледате признанията?

— Ще се срещна с прокурора възможно най-скоро, но нищо няма да стане бързо. Може да минат седмици, преди да видя писмените признания или видеото, както и другите улики, които възнамеряват да използват.

— Ако е поискал адвокат, защо не са прекратили разпита?

— Чудесен въпрос. Обикновено обаче ченгетата се кълнат, че обвиняемият се е отказал от правата си и не е поискал адвокат. Неговата дума срещу тяхната. А при толкова важен случай ченгетата, обзалагам се, ще се закълнат, че Куин изобщо не е споменавал за адвокат. А също и че не са го заплашвали, не са го лъгали и не са му обещавали сделка. Изкопчили са исканото признание и сега ще се опитат да подкрепят обвинението с веществени доказателства. Ако не намерят нищо, ще им остане само признанието.

— То достатъчно ли е?

— О, да.

— Не мога да повярвам. Куин не е глупак. Никога не би се съгласил на разпит.

— Убивал ли е човек?

— Не, доколкото ми е известно. Имаме си други хора за тази работа.

— Защо е избягал от затвора?

— Някога били ли сте в затвора?

— Не.

— И аз, но познавам мнозина, които са лежали. Всички искат да се измъкнат.

— Допускам — каза Шивър. — Чували ли сте за човек на име Малкълм Банистър?

— Не.

— Куин твърди, че са лежали заедно във „Фростбърг“ и че този човек стои зад обвиненията. С Банистър се сприятелили и разговаряли

надълго и нашироко за съдия Фосет и за мръсните му дела. Бесен е на Банистър.

— Кога мога да видя брат си?

— Надали преди събота, когато са редовните посещения. Днес следобед пак ще отида в затвора с копие от обвинителния акт. Мога да предам съобщение, ако искате.

— Разбира се, кажете му да си държи устата затворена.

— Опасявам се, че вече е твърде късно.

Подробностите са твърде объркани и едва ли ще се изяснят повече. Пат Сърхоф би искал да ми каже, че клиниката е към американска военна болница във Форт Карсън, но после трудно би го отрече. Предпазливо ми обяснява, че клиниката специализира в РПВ — радикална промяна на външността — и се използва от няколко федерални правителствени агенции. Пластичните хирурзи били едни от най-добрите и преобразили доста физиономии, които в противен случай биха били размазани. Пека го на бавен огън само за да го гледам как се мъчи, но той не издава нищо повече. След операцията ще се възстановявам тук два месеца, преди да се преместя.

Първата ми среща е с някаква психотерапевтка, която иска да се увери, че съм готов за разтърсващото преживяване около смяната не само на името, но и на физиономията ми. Жената е приятна и грижовна, а аз с лекота успявам да я убедя, че съм готов да продължа напред.

Втората ми среща е с двама лекари и една медицинска сестра, чието присъствие осигурява женската гледна точка към бъдещия ми вид. Много бързо се уверявам, че тези тримата са адски добри в работата си. С помощта на съвършен софтуер могат да направят почти всякакви промени на лицето ми. Очите са от огромно значение — повтарят ми го няколко пъти. Промениш ли очите, променяш всичко. Леко изостряш носа. Не пипаш устните.

Малко ботокс в гънките на бузите. Определено обръсваш главата и я поддържаш така. Почти два часа си играем с новото лице на Макс Болдуин и го моделираме.

В ръцете на не толкова опитни хирурзи това може да бъде мъчително преживяване. През последните двайсет и пет години, тоест през целия ми живот като зрял човек, изглеждам в основни линии по един и същ начин, лицето ми е оформено от генетиката, посъстарено от годините и за щастие без белези от рани или травми. Хубаво и солидно лице, което ми вършеше добра работа, затова отказът от него е

сериозна крачка. Новите ми приятели твърдят, че не е нужно нищо да променяме, а само леко да подобрим някои детайли. Клъцване тук, подгъване там, леко стягане и опъване и хоп, нова версия, не по-малко хубава, но много по-безопасна. Уверявам ги, че го правя много повече в името на сигурността, отколкото от суета, и те охотно се съгласяват. И преди са го чували. Питам се колко ли информатори, доносници и шпиони са променили. Стотици, ако се съди по екипната им работа.

Докато новата ми външност се сглобява на големия екран на компютъра, обсъждаме сериозно аксесоарите и тримата ми се струват искрено развълнувани, когато на физиономията на Макс се появяват кръгли очила с рогови рамки.

— Това е! — възкликва сестрата развълнувано и аз трябва да призная, че Макс изглежда много по-умен и готин.

Половин час пробваме с най-различни мустаци и накрая напълно се отказваме от идеята. Разделяме се двама срещу двама относно въпроса да имам ли брада, но после решаваме просто да изчакаме и да видим. Обещавам да не се бръсна една седмица, за да получим по-ясна представа.

Поради сериозността на проблема малкият ми екип не бърза. Цяла сутрин прекрояваме Макс и когато всички са доволни, принтират снимка с висока резолюция на новата ми външност. Отнасям я в стаята си и я залепвам на стената. Една медицинска сестра я оглежда и заявява, че ѝ харесва. Тя пък ми харесва на мен, обаче е омъжена и не флиртува. Само ако знаеше...

Прекарвам следобеда в четене и разходки из разрешената територия на базата. Все едно убивам времето във „Фростбърг“, който вече е далече в пространството и в спомените ми. Непрекъснато се връщам в стаята си при лицето на стената: обръсната глава, леко заострен нос, подчертана брадичка, по-слаби бузи, никакви бръчки и очите на нов човек. Подпухналостта на средната възраст е изчезнала. Клепачите не са толкова големи. И най-важното, с тези кръгли маркови очила Макс изглежда адски модерен.

Предполагам, че лекарите могат лесно да направят лице, което да е точно като лицето на Макс на стената. Но ще съм доволен и ако просто се доближат до този резултат. Никой няма да познае новото им творение, а само това има значение. Аз съм прекалено въввлечен в събитията, за да преценя дали ще изглеждам по-добре от преди, но

истината е, че ще изглеждам достатъчно прилично. Безопасността действително е много по-важна от суетата.

В седем часа на следващата сутрин ме подготвят и ме вкарват в малка операционна. Анестезиологът прави каквото трябва и аз щастливо се унасям.

Операцията трае пет часа и според лекарите е огромен успех. Няма как да са сигурни, понеже лицето ми е бинтовано като на мумия. Ще минат седмици, преди отоците да спаднат напълно и да се оформят новите ми черти.

Четири дни след предявяване на обвинението Куин Ракър се появи за пръв път в съдебната зала. За случая го държаха облечен със същия оранжев гащеризон, който носеше от пристигането си в ареста на Роуаноук. Ръцете му бяха с белезници и привързани с верига към кръста, глезените му също бяха вързани с вериги. Бяха му навлекли бронезилетка и поне десетина тежковъоръжени пазачи, агенти и шерифи го придружиха от затвора до бронирания шевролет събърбан. Не му бяха отправяни смъртни заплахи, а до федералния съд щяха да го отведат по таен маршрут, но властите не бяха склонни да рискуват.

Вътре в залата репортери и зрители бяха запълнили местата много преди насроченото за десет часа явяване на Ракър пред съда. Арестът и обвиняването му бяха огромна новина, а и междувременно нямаше масово убийство или развод на звездна двойка, които да му откраднат сензацията. Пред съдебната зала му свалиха бронезилетката и веригите и Куин влезе без тях. Единственият с оранжев гащеризон и почти единственият чернокож в залата, той наистина изглеждаше виновен. Седна на масата до Дъсти Шивър и един от сътрудниците му. От другата страна на пътеката Стенли Мъмфри и цяла бригада помощници важно-важно местеха папки, сякаш щяха да се явяват пред Върховния съд.

В знак на уважение към убития си колега останалите единайсет съдии от Южния окръг бяха отказали да поемат делото. Първоначално страните щяха да се явят пред Кен Коноувър, специално назначен за случая. Коноувър зае мястото си и призова за ред. Каза няколко предварителни думи, после попита дали обвиняемият се е запознал с обвинителния акт.

— Да — отговори Дъсти. — И се отказваме от официално изчитане.

— Благодаря — отговори Коноувър.

На първия ред зад масата на защитата седеше Ди Рей, издокаран по последна мода както винаги и очевидно притеснен.

— Обвиняемият желае ли да пледира? — попита Коноувър.

Дъсти веднага се изправи и кимна на клиента си, който също стана непохватно и заяви:

— Да, сър. Невинен.

— Много добре, обвиняемият пледира невинен.

Дъсти и Куин седнаха.

— Пред мен е молбата за определяне на гаранция, господин Шивър. Желаете ли да ви изслушаме по този въпрос? — Тонът му не оставяше никакво съмнение, че каквото и да каже Дъсти, няма да успее да убеди съда да определи разумна гаранция, ако изобщо се съгласи на такава.

Предчувствайки неизбежното и понеже не искаше да се излага, Дъсти отговори:

— Не, ваша чест, тя е достатъчно ясна.

— Господин Мъмфри?

Стенли се изправи и се приближи към подиума. Прокашля се и каза:

— Ваша чест, подсъдимият е обвинен в убийството на федерален съдия. Обвинението е категорично, че той трябва да бъде задържан без право на гаранция.

— Съгласен съм — бързо отговори Коноувър. — Още нещо, господин Мъмфри?

— Не, сър, за момента, не.

— Господин Шивър?

— Не, ваша чест.

— Обвиняемият остава в ареста под контрола на щатските шерифи.

Коноувър удари с чукчето, изправи се и излезе. Първото явяване пред съда продължи по-малко от десет минути.

Ди Рей беше в Роуаноук от три дни и вече му беше писнало от това място. Разчиташе на Дъсти Шивър, който пък разчиташе на свой приятел в ареста. Наистина беше уредена кратка среща с обвиняемия. Тъй като посещенията на близките бяха разрешени само през почивните дни, срещата щеше да е в стаята, където проверяваха алкохолното съдържание на кръвта на пияните шофьори. Нямаше да има никакви официални данни за нея. Братята не подозираха, че някой ги чува. ФБР записа разговора им, а част от него гласеше:

Куин: Тук съм заради Малкълм Банистър, Ди, разбираш ли какво ти казвам?

Ди Рей: Разбрах, разбрах, ще се оправим с това покъсно. Сега ми разкажи какво се случи.

Куин: Нищо не се е случило. Никого не съм убил. Подлъгаха ме да призная, както вече казах. Искам да се направи нещо във връзка с Банистър.

Ди Рей: Той е в затвора, нали?

Куин: Вероятно не. Като го познавам, сигурно е използвал Член трийсет и пет, за да излезе.

Ди Рей: Член трийсет и пет?

Куин: Всеки в пандиза знае за Член трийсет и пет. Сега това не е важно. Той е навън и трябва да го намерите.

Дълга пауза.

Ди Рей: Ще отнеме много време и много пари.

Куин: Виж, братле, не ми говори за време. Федералните нямат нищо срещу мен, нищичко. Кое не означава, че няма да ми видят сметката. Ако се стигне до процес след около година, Банистър вероятно ще е основният им свидетел, чуваш ли ме?

Ди Рей: И какво ще каже?

Куин: Ще каже каквото трябва, не му пука. Той е на свобода, човече, сключил е сделка. Ще каже, че сме говорили за съдия Фосет в затвора. Ето това ще каже.

Ди Рей: А говорихте ли?

Още една дълга пауза.

Куин: Да, постоянно говорехме за него. Знаехме, че има мангизи.

Пауза.

Куин: Трябва да намериш Банистър, Ди Рей. Ясно?

Ди Рей: Добре. Ще поговоря с Дългия.

21

Три седмици след операцията започва да ми писва. Превръзките ми са свалени, конците са махнати, но спадането на отоците отнема цяла вечност. Гледам се в огледалото по сто пъти дневно в очакване положението да се подобри и изпод синините и подутините да се покаже Макс. Хирурзите от екипа постоянно идват и ме уверяват колко страхотно изглеждам, но вече ми е дошло до гуша от тези хора. Не мога да дъвча, не мога да се храня, не мога да ходя повече от десет минути, затова обикновено се придвижвам с инвалидната количка. Движенията ми трябва да са бавни и премерени, иначе може да прецакам изкусната работа, вложена в лицето на Макс Рийд Болдуин. Броя дните и нерядко отново се чувствам като в затвор. Седмиците се нижат, синините и подутините постепенно изчезват.

Възможно ли е да си влюбен в жена, която всъщност не си докосвал? Убеден съм, че отговорът е „да“. Тя се казва Ванеса Йънг. Запознах се с нея във „Фростбърг“, в залата за посещения, в една студена и ветровита съботна сутрин. Не би трябвало да казвам „запознах се“, просто тогава я зърнах за пръв път. Беше дошла при брат си, когото познавах и харесвах. Запознахме се по-късно, при друго нейно посещение, но не се докоснахме. Пишех ѝ писма и тя ми отговаряше, но беше болезнено очевидно, поне за мен, че увлечението ми по Ванеса не е съвсем споделено.

Дори не мога да преброя колко часа съм си фантазирал за тази жена.

През последните две години животът и на двама ни се промени драстично и вече имам смелост да се свържа с нея. Новият ми най-добър приятел Пат Сърхоф ме осведоми, че не мога да пиша и да получавам писма, докато съм във Форт Карсън. Въпреки това аз пиша едно. Работя над него с дни, променям това-онова, редактирам, убивам

времето. Разгалвам душата си пред Ванеса и на практика я умолявам да се видим.

По-късно ще намеря начин да ѝ изпратя писмото.

Сърхоф се е върнал да ме вземе. Бързо напускаме Форт Карсън и потегляме за Денвър, откъдето вземаме директен полет за Атланта. Нося бейзболна шапка и слънчеви очила и не привличам нито един любопитен поглед. Малко се сърдя заради местата ни — седим един до друг в туристическа, а не в първа класа. Пат ми обяснява, че Конгресът повсеместно орязал бюджетите. Обядваме обилно със стафиди и кока-кола, после се залавяме за работа. Той отваря една прелестна папчица с всякакви неща в нея: съдебна заповед от Вирджиния за промяна на името ми на Макс Рийд Болдуин; нова социална осигуровка, издадена на същия човек; акт за раждане, според който съм роден в Мемфис от родители, за които не съм чувал; шофьорска книжка от Флорида с фалшива снимка от компютърния ми образ, създаден от лекарите преди операцията. Толкова е добра, че дори аз не бих познал, че е фалшификат. Пат ми обяснява, че ще мине още около месец, преди лицето ми окончателно да се оправи. Тогава ще ми извадят паспорт. Попълваме заявления за карти „Виза“ и „Америкън Експрес“. По негово предложение упражнявам различен почерк — изглежда като неразгадаеми драскулки, но не е много по-лош от предишния ми. Макс подписва шестмесечен договор за наем на едностаен апартамент на Нептюн Бийч, на няколко километра от Джаксънвил, и молба за откриване на текуща сметка в Сън Коуст Банк. Пат ме осведомява, че има банков клон на три пресечки от апартамента. Парите от наградата, сто и петдесет хиляди долара, ще бъдат преведени по сметката ми веднага щом я открия, а после ще мога да правя с тях каквото си поискам. Наистина няма от какво да се оплаквам в това отношение. Властите са ми опростили данъците върху сумата и Пат ми дава името на счетоводител, който знае и кода на данъчната служба, и кода на шерифите. Подава ми плик с три хиляди долара в брой, които би трябвало да ми стигнат като за начало. Обсъждаме предимствата и недостатъците на вземането на автомобил на лизинг в сравнение с покупката му и той ми обяснява, че лизингът е по-лесен и ще ми помогне да натрупам добър кредитен рейтинг.

Подава ми събрано на две страници резюме на живота на Макс Болдуин, което звучи като некролог. Родители, братя и сестри, образование, работа и аз заинтригуван установявам, че съм прекарал по-голямата част от живота си в Сиатъл, развеждал съм се два пъти, нямам деца. Местя се във Флорида, защото е възможно най-далече от втората ми съпруга. Важно е да запамята тази измислица и да се придържа към нея. Имам си професионална биография (все в правителствени служби) и оценка за кредитната ми благонадеждност.

По отношение на работата мога да избирам между две възможности. Първата е като доставчик във военноморската база „Мейпорт“ на няколко километра северно от Нептюн Бийч с начална заплата от четирийсет и осем хиляди долара. Но се изисква двумесечна подготовка. Втората е като управител на отдел „Продажби“ в Службата на ветераните също със заплата четирийсет и осем хиляди долара годишно. Най-добре е да остана федерален служител поне през първите няколко години. Пат за десети път ми обръща внимание, че животът вече си е мой и мога да правя каквото си поискам. Единствените ограничения са продиктувани от миналото ми.

И тъкмо започвам да се чувствам обсипан с прекомерно много неща, той изважда от куфарчето си играчките. Първата е айпад, подарък от правителството и вече регистриран на името на Макс. Като библиотекар Малкълм имаше достъп до компютри (но не и до интернет) и бе направил всичко по силите си да поддържа уменията си. Тази джаджа обаче направо ме разбива. Посвещаваме цял час на интензивно обучение. Капвам, а Пат изважда един айфон. Негов, не мой, понеже трябва да си избира оператор и сам да си купя телефон, но той ме запознава и с това забележително устройство. Полетът неусетно приключва.

На летището в Атланта намирам магазин за електроника и убивам един час в разглеждане на машинарийките. Технологиата ще е ключът за оцеляването ми, затова съм твърдо решен да се запозная с новостите. Преди да напуснем Атланта, изпращам писмото до Ванеса Йънг. Без обратен адрес.

Кацаме в Джаксънвил по тъмно, наемаме кола и пътуваме трийсет минути на изток към крайбрежните градчета. Атлантик Бийч, Нептюн Бийч, Джаксънвил Бийч — не личи къде свършва едното и къде започва другото. Районът е хубав, има стотици кокетни вили —

някои се дават под наем, в други живеят хора — и най-различни ресторанчета и модерни студиа с изглед към океана. Стафидите, с които сме обядвали, отдавна са забравени и ние умираме от глад. Намираме ресторанче за морски деликатеси на пешеходната търговска улица на една пресечка от водата и се натъпкваме със стриди и скариди. На бара има млади хора, много красиви момичета със загорели крака и аз просто не мога да откъсна поглед от тях. Засега всички са бели и започвам да се чудя дали няма да бия на очи. Заедно с предградията си Джаксънвил наброява един милион души и осемнайсет процента от тях са чернокожи, затова според Пат етническият ми произход няма да бъде проблем. Опитвам се да му обясня какво е да си чернокож в свят на бели, но отново се убеждавам, че някои проблеми не можеш да изчерпиш на вечеря. Ако изобщо можеш да ги изчерпиш някога.

Променям темата и разпитвам за Програмата за защита на свидетелите. Седалището на Пат е във Вирджиния и той скоро ще се върне у дома. Друг шериф ще стане моята свръзка, моят отговорник, но по никакъв начин няма да се опитва да ме контролира. Той, или тя, винаги ще бъде наблизко, в случай че възникне проблем или неприятност. Обикновено отговорникът следи още няколко човека. При най-малкия намек, че нещо не е наред, ще ме преместят на друго място, но Пат ме уверява, че това рядко се случва.

Как могат да ме открият лошите? Пат отговаря, че не знае, понеже не се е случвало.

— Но със сигурност ти се е налагало да местиш хора — притискам го.

— Не съм участвал в преместване, но, да, случвало се е. Доколкото знам, а аз се занимавам с информатори от десет години, не е имало сериозна заплаха срещу никого. Чувал съм обаче за двама или може би трима, които са били убедени, че са разкрити. Поискали да бъдат преместени, затова ние сме се намесили и те отново са изчезнали.

По очевидни причини нито в юридическата, нито в общата библиотека във „Фростбърг“ имаше книги за Програмата за защита на свидетелите, затова познанията ми са ограничени. Но аз знам, че Програмата не е идеална.

— Значи не сте се сблъскали с никакви проблеми? Трудно ми е да го повярвам.

— Не казвам, че сме безгрешни. Има една страхотна история отпреди трийсет години, легенда в нашата сфера. Имали сме сериозен информатор в мафията, който издал фамилията си и свалил някои от едрите босове — един от най-големите удари на ФБР за всички времена. Човекът все едно имал нарисувана на тялото си огромна мишена, която ще улучиш и с вързани очи. Нашите хора го скрили много надълбоко и минали няколко години. Бил пощенски инспектор в градче с петдесетина хиляди жители — идеално прикритие, — но той си бил мошеник, нали така? Престъпник по природа, затова просто не можел да остане чист. Отворил автокъща за автомобили втора употреба, после още една. Влязъл в бизнеса със заложни къщи, започнал да продава крадена стока и накрая се замесил в търговията с марихуана. Ние знаехме кой е, но ФБР не. Когато го пипнали, се обадил на отговорника си да го измъкне под гаранция. Отговорникът откачил, както и всички по стълбицата, чак до директора на ФБР. Настанала безумна суетня да го измъкнат от затвора и да го преместят на ново място. Застрашена била работата на много хора, сключвали сделки, умолявали съдии и най-накрая обвиненията срещу него били снети. Но се разминало на косъм. Затова повече недей да переш пари.

Пат смята, че последната му забележка е забавна.

— Никога не съм прал пари — заявявам без усмивка аз.

— Извинявай.

Дояждаме си десерта и се отправяме към новия ми дом. Намира се на седмия етаж на един небостъргач — един от четирите на брега, с тенис кортове и басейни долу. Пат ми обяснява, че повечето жилища се отдават под наем, но има и постоянни обитатели. Наемът е платен за шест месеца, после зависи от мен. Апартаментът е едностаян, обзаведен, с кухненски бокс, хубаво канапе и столове — не е луксозен, но не е и евтин. След като Пат си тръгва, излизам на балкончето си и съзерцавам луната над океана. Вдишвам соления въздух и слушам тихия плясък на вълните.

Свободата е вълнуваща. И неопишуема.

Забравил съм да дръпна завесите и се събуждам от ослепителното слънце. Първата ми истинска сутрин като свободен човек, когато никой не наблюдава. Нямам търпение да усетя пясъка между пръстите си. На плажа има няколко ранобудници и аз бързо слизам, скрил отчасти лицето си под бейзболната шапка и слънчевите очила. Никой не ме забелязва, никой не дава и пет пари. Хората, които скитат безцелно по плажа, са потънали в собствените си светове и аз също бързо потъвам в своя. Нямам семейство, работа, отговорности и минало. Макс започва чисто нов живот.

Пат Сърхоф ме взема към обед и двамата хапваме по един сандвич. След това ме закарва във военноморската база „Мейпорт“, където имам среща с лекар, — запознат със случая. Възстановяването ми върви добре, няма никакви усложнения. Ще дойда пак след две седмици за още един преглед.

След това отиваме в Сън Коуст Банк близо до апартамента ми и докато се придвижваме, Пат ме подготвя какво предстои. Той няма да влезе, защото е важно сам да открия сметката. Никой в банката не е запознат със случая, всичко е по нормалната процедура. За момента Макс Болдуин е почти пенсионер, не работи и обмисля да се премести в района. Иска да си открие стандартна текуща сметка, съвсем обикновена, и като начало ще внесе хиляда долара. След като сметката бъде открита, Макс ще се върне в банката и ще получи инструкциите за осъществяване на банковите преводи. В банката ме насочват към прелестната Гречън Хайлър — изрусена дама на около четирийсет, която прекарва много време на слънце. Има малко бюро в тясна кабинка и не носи брачна халка. Няма откъде да знае, че е първата жена, с която оставам наистина насаме след повече от пет години. Колкото и да се старая, не мога да възпра неприличните мисли. Може би е напълно естествено. Гречън е бърбрица, а в момента аз също съм бърборко. Бързо приключваме с документите и гордо ѝ давам истинския си адрес. Внасям хиляда долара в брой. Тя ми подава няколко временни чека и обещава да ми изпрати още по пощата покъсно. Приключваме деловата част и продължаваме да си бърбрим. Гречън ми дава визитната си картичка и ме уверява, че е готова да ми оказва всякакво съдействие. Обещавам да ѝ се обадя, когато си взема мобилен телефон — банката иска телефонен номер. За малко да я поканя на вечеря, най-вече защото съм убеден, че ще се съгласи, но

мъдро се въздържам. Ще имам предостатъчно време за това по-късно, когато се почувствам по-удобно и лицето ми е по-приятно за гледане. Надявам се.

Предложих на Дион да се оженим, когато бях на двацет и четири години, и от този миг до деня, в който ме арестуваха, нито веднъж не съм ѝ изневерил. Веднъж за малко да го направя със съпругата на наш познат, но и двамата осъзнахме, че финалът ще е лош. Като адвокат в малко градче се бях нагледал на разводи и все се чудех защо хората объркват живота и семействата си по такъв ужасен начин само защото не съумяват да устоят на изкушението. Един бърз и небрежен флирт, после нещо по-сериозно и не след дълго се озовават в съда, където им издират очите, губят децата си и доста пари. Всъщност обожавах жена си и у дома получавах предостатъчно секс. Другата част от истината е, че никога не съм смятал себе си за любимец на жените.

Преди Дион имах приятелки и си живях добре като ерген, но никога не съм скачал сляпо от легло в легло.

Сега съм на четирийсет и три, сам съм и предчувствам, че има много жени на моята възраст, които си търсят компания. Усещам желание, но в същото време всичките ми ходове трябва да бъдат премислени.

На излизане от банката се чувствам удовлетворен. Току-що съм изпълнил първата мисия в своя таен живот. Пат ме чака в колата и когато влизам, пита:

— Е?

— Няма проблем.

— Защо се забави толкова?

— Служителката беше сладурана и направо ми се метна.

— Това винаги ли е било проблем?

— Не бих го нарекъл проблем, но, да, привличам жените. Открай време се налага да ги разгонвам.

— Продължавай да ги разгонваш. Жените са провалили много мъже.

— Значи си специалист по жените?

— Ни най-малко. Сега накъде?

— По магазините. Трябват ми свестни дрехи.

Намираме магазин за мъжки дрехи, където срещу осемстотин долара обновявам гардероба си. Пат и този път ме чака в колата. И двамата сме на мнение, че двама мъже на четирийсет и няколко години, единият бял, другият — черен, които пазаруват заедно, могат да привлекат известно внимание. А моята цел е да не привличам никакво внимание. След това той ме закарва в представителството на „Флорида Селюлар“, където си купувам айфон и го регистрирам. С телефона в джоба си най-сетне се чувствам като истински американец — във връзка със света.

През следващите два дни изпълняваме различни задачи и установяваме Макс стабилно в новия живот. Пиша първия си чек на агенция за лизинг на автомобили и отпрашвам от там с ауди А4 кабриолет — мое за следващите дванайсет месеца срещу 400 долара месечно и с пълна застраховка. Сега, след като съм мобилен и двамата с Пат започваме да си лазим по нервите, той започва да намеква, че е време да си тръгва. Готов съм за независимостта си, а той е готов да се прибере у дома.

Отново посещавам Гречън, за да проверя правилата за осъществяване на парични преводи към банката, и ѝ обяснявам, че скоро ще пристигне съществена сума. Пат изяснява нещата с началството си и парите от наградата са преведени от някаква тайна сметка в моята. Предполагам, че всички участници в паричния превод вземат обичайните предпазни мерки.

Няма откъде да знам, че някой наблюдава превода.

Искането на Дъсти Шивър за отхвърляне на самопризнанията не беше никак изненадващо. Беше дълго, добре написано, добре обосновано и подкрепено от трийсет страници клетвени показания, подписани от Куин Ракър, в които той изцяло се отказваше от самопризнанията си. Три дни след подаването му Виктор Уестлейк и двама от агентите му се срещнаха със Стенли Мъмфри и двама от заместниците му. Целта им беше да прегледат искането и да подготвят отговор. Нито Мъмфри, нито някой друг в залата беше осведомен за тактиката на провешите разпита агенти Панковиц и Делок, нито пък знаеха, че Уестлейк и четирима от хората му са наблюдавали десетчасовия маратон и са го записали. Информацията никога нямаше да стигне до прокурора и да стане достояние на защитата, на съдията или на някой друг.

Стенли беше осведомен подробно от подчинените си за ставащото и пое контрола над срещата. Започна с думите:

— Първият и най-важен въпрос е твърдението, че обвиняемият е искал да разговаря с адвокат.

Уестлейк кимна на един агент, който извади някакви документи, и каза:

— Разполагаме с клетвените показания на агентите Панковиц и Делок, провели разпита, с които те отговарят на обвиненията. Както ще видите, според техните показания той няколко пъти е споменал за адвокат, но нито веднъж не е изискал изрично такъв. Не е прекъсвал разпита. Искал да говори.

Стенли и хората му прегледаха клетвените показания. След няколко минути Стенли заяви:

— Така, втора точка. Обвиняемият твърди, че многократно е бил заплашван със смъртна присъда и от двамата агенти. Ако е вярно, това е изключително неуместно и най-вероятно ще предизвика отхвърляне на самопризнанията.

Уестлейк кимна и отговори:

— Погледнете долу на страница седем, и на двете показания. Агентите заявяват под клетва, че не са отправяли никакви заплахи. Те са много опитни във воденето на разпити и познават правилата по-добре от всеки друг.

Стенли и хората му разлистиха на седма страница и прочетоха текста. Чудесно. Каквото и да твърдеше Куин в клетвените си показания, двама федерални агенти бяха насреща, за да разкажат какво се е случило всъщност.

— Изглежда ми добре. Третият момент е, че агентите са обещали на обвиняемия да не го изправят пред съда за предумишлено убийство.

— Девета страница — каза Уестлейк. — Нашите агенти знаят, че не са упълномощени да сключват сделки. Само прокурорът може да го прави. Честно казано, намирам това твърдение за налудничаво. Ракър е изпечен престъпник, той знае, че прокурорите, а не полицаите сключват сделките.

— Съгласен съм — бързо отвърна Стенли. — Следващото твърдение е, че агентите на ФБР са заплашили да отправят обвинения и към други членове на семейство Ракър.

— Нима не става така винаги, Стенли? Правят признание, доброволно и свободно, а после нямат търпение да го разкъсат и казват, че били заплашвани. Виждам си го много пъти. — Разбира се, Стенли го бил виждал, макар всъщност да не беше. Уестлейк продължи: — Но трябва да призная, че няма да е зле да приберем всички Ракър и да им боднем иглата.

Хората на Уестлейк се засмяха. Хората на Стенли се засмяха. Най-обикновено забавление.

— А какво ще кажете за твърдението, че разпитващите са злоупотребили и са довели обвиняемия почти до изтощение?

— Ето каква е истината, Стенли — зае се да обяснява Уестлейк. — Агентите многократно са питали Ракър дали предпочита да спрат и да продължат по-късно. Той отказвал, понеже не искал да ношува в ареста. Проверихме и там наистина се оказа препълнено, имаше адски много задържани. Обяснили го на Ракър и той отказал да отиде.

На Стенли му звучеше напълно логично.

— Добре, следващите три точки също трябва да бъдат разгледани, но не мисля, че в отговора си ще ги коментираме подробно. Става дума за твърдението, че агентите на ФБР са

разполагали с балистичен доклад, свързващ убийствата с онзи смит-и-уесън, конфискуван от обвиняемия. За нещастие, както вече стана ясно, балистиката изключи това оръжие.

— Лъжата е допустима, особено при разпит на толкова високо ниво, Стенли — заяви Уестлейк с тон на мъдър стар професор.

— Разбирам, но питам само от любопитство — агентите ви наистина ли са излъгали за това?

— Не, разбира се. Не, категорично не. Дванайсета страница от клетвените им показания.

— И аз така си мислех. А следващото твърдение — че агентите ви са излъгали за следа на местопрестъплението, която отговаря на ботушите, иззети от обвиняемия?

— Не е вярно, Стенли. Плод е на въображението на отчаян адвокат и на неговия виновен клиент.

— Имате ли следа от ботуш?

Уестлейк хвърли поглед към един от агентите си, като че ли току-виж се оказало, че има някаква следа, която той е забравил. Агентът поклати глава.

— Не — призна Уестлейк. — Няма такава.

— Стигаме до твърдението, че агентите ви са излъгали за няколко очевидци. Първият уж видял обвиняемия в град Рипълмийд приблизително по време на убийствата. Вярно ли е?

Уестлейк се размърда на стола, премести тежестта на тялото си и се усмихна снизходително.

— Виж, Стенли, изглежда, нямаш представа какво е нужно, за да пречупиш виновен заподозрян. Има някои номера и...

— Разбирам.

— Освен това трябва да го уплашиш, да го накараш да си мисли, че разполагаш с много повече доказателства, отколкото може би имаш в действителност.

— Не съм виждал показания от такъв свидетел.

— Няма и да видиш. Той не съществува.

— Всички сме от един отбор, Вик. Просто искам да разбера истината, за да можем да отговорим на искането за отхвърляне, разбираш ли?

— Разбирам.

— А вторият свидетел? Човекът от магазина близо до вилата? И той не съществува, нали?

— Не съществува.

— Агентите използвали ли са и други номера, за които не знам?

— Не — отговори Уестлейк, но никой в стаята не му повярва.

— И така, да обобщим обвинението срещу Куин Ракър: няма свидетели, няма балистичен доклад, няма следа от ботуш, няма пръстови отпечатащи, няма никакви веществени доказателства, нали така?

Уестлейк кимна бавно, но нищо не каза.

— Имаме само заподозрян, който е бил в района на Роуаноук след убийствата, но няма доказателства да е бил там преди това, нали?

Отново кимване.

— Освен това заподозреният е заловен с повече пари в брой, отколкото обикновено носи човек у себе си. Значително повече, бих казал.

Уестлейк се съгласи.

— Но Ракър сам признава, че е трафикант на наркотици от прословуто с тази дейност семейство, така че парите в брой надали са проблем. — Стенли избута бележника и разтри слепоочията си. — Господа, разполагаме със самопризнание и нищо повече. Ако самопризнанието отпадне, господин Ракър ще се измъкне и няма да има процес.

— Не може да няма самопризнание — каза Уестлейк. — Немислимо е.

— И да има, представям си колко скептично ще погледне съдията. Продължителността на разпита ме притеснява. Десет часа през нощта. Видимо изморен заподозрян, който е изпечен мошеник и най-вероятно би поискал адвокат. Двама опитни разпитващи, които владеят всякакви номера. Висим на косъм.

Уестлейк го изслуша с усмивка и след дълга пауза отговори:

— Да не забравяме за главния си свидетел, Стенли. Малкълм Банистър ще даде показания, че Куин Ракър многократно се е заканвал да убие съдия Ракър. Искал е да му отмъсти и да си върне парите.

— Така е и тези показания плюс самопризнанията ще ни издействат присъда. Единствено самопризнанията обаче не са достатъчни.

— Май не си много убеден, Стенли.

— Напротив. Става дума за убийство на федерален съдия. Не мога да си представя друг федерален съдия да прояви съчувствие към Куин Ракър. Ще разполагаме със самопризнанията и с Малкълм Банистър. Ще получим присъда.

— Така те искам.

— Между другото, какво става с нашето момче Банистър?

— Жив и здрав е, щатските шерифи са го прибрали на тайно място.

— Къде е?

— Съжалявам, Стенли, има неща, които не може да обсъждаме. Но не се тревожи. Ще бъде тук, когато ни потрябва.

Заместничката на Пат Сърхоф е Даяна Тайлър. Тримата се видяхме на обяд, след като прекарах дълга сутрин в болницата, където ме прегледаха и ми казаха да отида отново след месец. Госпожа Тайлър е висока и красива, около петдесетгодишна, с къса коса, лек грим, тъмносиньо сако и без венчална халка. Доста е приятна и докато хапваме салатата, ми разказва за себе си. Живее „в района“ и работи с още няколко човека в моето положение. Ще бъде на мое разположение денонощно и иска да се чуваме по телефона поне веднъж седмично. Разбира какво преживявам и ме уверява, че е нормално все още да се озъртам през рамо. С течение на времето обаче тези страхове щели да отшумят и животът ми щял да се нормализира. Ако напусна града — а и двамата подчертават, че вече мога да го направя, когато си пожелаея, — тя искала предварително да знае подробностите около пътуването ми. Ще ме държат под око доста след като дам показания срещу Куин Ракър, и настойчиво ми обрисуват безопасното и приятно бъдеще, което ме очаква един ден, след като бъдат премахнати всички първоначални препятствия.

Споменават двете интервюта за работа и аз ги изненадвам с твърдението, че не съм готов да работя. С толкова пари в банката и неограничена свобода не желая да започвам нова кариера. Искане ми се да попътувам, да покарам кола, може би да отида в Европа. Да, хубаво било да пътувам, съгласяват се двамата, но прикритието било най-ефективно, ако имам истинска работа. Решаваме да го обсъдим по-късно. Така стигаме до паспорта и новата шофьорска книжка. След още седмица лицето ми ще е готово за снимка и Даяна обещава да уреди нужните документи.

Докато пием кафе, давам на Пат писмо до баща ми. Адресът на подателя е федералният затвор във Форт Уейн, Индиана. Пат ще го изпрати до затвора там, а някой ще го изпрати на Хенри Банистър в Уинчестър, Индиана. В писмото обяснявам на стария Хенри, че съм се издънил във „Фростбърг“ и са ме върнали в обикновен затвор.

Натикали са ме в изолатора и няма да имам право на посетители най-малко три месеца. Моля го да уведоми сестра ми Руби в Калифорния и брат ми Маркър във Вашингтон. Казвам му да не се притеснява, че съм добре и възнамерявам да заслужа да ме върнат във „Фростбърг“.

Сбогувам се с Пат. Благодаря му за вниманието и за професионализма и той ми пожелава всичко хубаво. Уверява ме, че новият ми живот ще бъде безопасен и удовлетворяващ. Не съм сигурен, че му вярвам, защото продължавам да се озъртам през рамо. Силно подозирам, че ФБР ще ме следи известно време, поне докато Куин Ракър не бъде осъден и хвърлен в затвора.

Истината е, че не мога да си позволя да вярвам на никого, включително на Пат Сърхоф, Даяна Тайлър, щатските шерифи и ФБР. Много са сенките зад мен, да не говорим за лошите типове. Ако правителството иска да ме наблюдава, не мога да направя почти нищо. Могат да получат заповед за обиск, могат да душат в банковата ми сметка, да подслушват телефонните ми разговори, да следят плащанията по кредитните ми карти и да наблюдават онлайн всичко, което правя. Очаквам това и най-непосредственото предизвикателство пред мен ще бъде да ги мамя, без те да разбират, че го правя. Ако приема едно от двете предложения за работа, ще им дам поредната възможност да ме шпионират.

Следобед си отварям нова текуща сметка в „Атлантик Тръст“ и премествам там петдесет хиляди долара от сметката в „Сън Коуст“. После правя същото в трета банка, „Джаксънвил Сейвингс“. След ден-два, когато чековете ми бъдат одобрени, ще започна да тегля пари в брой.

Докато се мотая из квартала с малкото си ауди, следя огледалото за обратно виждане почти толкова, колкото и пътя. Вече ми е навик. Докато се разхождам по плажа, се вирам в лицето на всеки срещнат. Вляза ли в магазин, незабавно си намирам прикритие и наблюдавам вратата, през която току-що съм влязъл. Никога не се храня два пъти в един и същ ресторант и сядам на маса, от която да виждам паркинга. Използвам мобилния си телефон само за рутинни дела и винаги допускам, че някой подслушва. Купувам си лаптоп в брой, отварям си три адреса в „Джимейл“ и влизам в интернет от кафенета, използвайки

техните сървъри. Експериментирам с предплатени кредитни карти, които си купувам от „Уолгрийнс“. Поставям в апартамента си две скрити камери, в случай че някой се отбие, докато ме няма.

Май страдам от параноя. Убеден съм, че постоянно ме наблюдават и слушат, и с течение на времето пропадам все по-надълбоко в собствения си малък измислен свят. Обаждам се на Даяна през ден с последните новости от все по-обикновеното си ежедневие и тя не дава признаци да има подозрения. Но пък и не би го направила.

Адвокатът се казва Мъри Хъгинс и според малката му реклама в „Жълти страници“ той е специалист едва ли не по всичко. Разводи, недвижими имоти, фалити, наказателни дела и така нататък, почти като мешавицата, с която се занимавахме в скъпата стара кантора „Коупланд, Рийд и Банистър“. Фирмата му е недалече от апартамента ми и от пръв поглед разбирам, че става дума за лежерната крайбрежна практика на човек, който идва на работа в девет, а в три вече е на игрището за голф. По време на първата ни среща Мъри ми разказва живота си. Пожънал огромен успех в голяма адвокатска кантора в Тампа, но на петдесет вече изпушил и се опитал да се пенсионира. Преместил се в Атлантик Бийч, развел се, доскучало му и решил да си отвори кантора. Сега, на шейсет и няколко, е щастлив в малкия си кабинет, където поработва от време на време и внимателно подбира клиентите си.

След това говорим за мен и аз се придържам към сценария. Имам две бивши съпруги в Сиатъл и така нататък. Добавям новата подробност, че съм проходащ сценарист, който в момента изглажда първата си творба. С малко късмет сценарият е бил избран от малка продуцентска къща, която прави документални филми. Различни делови съображения налагат да отворя скромен офис във Флорида.

Срещу две хиляди и петстотин долара Мъри може да ми осигури нужната благонадеждна процедура. Ще основе дружество с ограничена отговорност във Флорида, чийто единствен собственик ще бъде господин М. Р. Болдуин. После въпросното ООД ще учреди в Делауер корпорация, в която Мъри ще бъде единственият член, а аз — единственият собственик. Адресът по регистрацията ще бъде на неговата кантора, а моето име няма да се появява в никой от корпоративните документи.

— Непрекъснато правя такива неща — обяснява ми той. — Флорида е привлекателно място за много хора, които искат да започнат на чисто.

Щом казваш, Мъри.

И сам мога да го направя онлайн, но е по-безопасно да пренасоча всичко през адвокат. Поверителността е важна. Мога да платя на Мъри да свърши неща, които агентите изобщо няма да заподозрат и няма да могат да проследят. Благодарение на компетентната му помощ се ражда компанията „Скелтър Филмс“.

Два и половина месеца след ареста на Куин Ракър и две седмици след като се премествам в апартамента си на брега, Даяна ме осведомява на чаша кафе една сутрин, че федералните искат да се срещнат с мен. Причините са няколко, а най-важната е да ме осведомят как се развива случаят и да поговорим за процеса. Искат да подготвим показанията ми. Не се съмнявам, че искат и хубаво да огледат Макс Болдуин, който, между другото, е подобрена версия на Малкълм Банистър.

Отоците вече спаднаха. Носът и брадичката ми са малко по-остри от преди. Очите ми изглеждат значително по-млади, а кръглите червени очилца с рогови рамки ми придават вид на доста готин и интелектуален автор на документални филми. Бръсна се веднъж седмично, така че винаги имам набола и съвсем леко прошарена брада. За да запазя темето си голо, трябва да се бръсна през ден. Бузите ми са по-плоски, най-вече защото се хранех малко, докато се възстановявах от операцията, и отслабнах. Смятам да продължавам така. Като цяло изобщо не приличам на предишното си аз и макар че нерядко е смущаващо, това ми действа и успокоително.

Предложението е да се върна в Роуаноук и да се срещна със Стенли Мъмфри и хората му. Категорично отказвам. Даяна ме уверява, че ФБР и прокуратурата не знаят къде се укривам, и аз се преструвам, че ѝ вярвам. Не искам да се срещам с тях във Флорида. След кратък пазарлък се уговаряме да се видим в хотел в Чарлстън, Южна Каролина. Даяна резервира билети и двамата отлитаме от Джаксънвил с един и същ полет, но седнали далече един от друг.

Още щом прекрачвам прага на хотела, разбирам, че ме следят и най-вероятно ме снимат. ФБР няма търпение да види как изглеждам. Улавям един-два бързи погледа, но не спирам. Хапвам сандвич в стаята си, после с Даяна се срещаме в коридора и се качваме два етажа погоре. Апартаментът се охранява добре от двама яки типове в черни костюми, които изглеждат готови да започнат да стрелят и при най-дребния повод. Даяна е щатски шериф и няма никаква роля в обвинението, затова остава навън при двата добермана, а аз влизам да се срещна с бандата.

Стенли Мъмфри е довел трима от заместниците си, но имената им потъват в общия шум. Приятелят ми Крис Хански отново е тук, несъмнено, за да ме огледа добре и да направи сравнение с преди. Има и помощник, чието име моментално забравям. Докато се настаняваме неловко край масата, няма как да не забележа сред купчината документи две еднакви снимки. На Малкълм Банистър, когото познавах тези типове. А сега зяпат Макс Болдуин, Преобразяването ги впечатлява.

И понеже всъщност Хански е последният, който ме е виждал преди промяната, той започва пръв:

— Макс, трябва да призная, че изглеждаш по-млад и по-стегнат. Не съм сигурен дали си по-готин, но като цяло промяната никак не е лоша. — Държи се непринудено, което би трябвало да разчупи леда.

— Мнението ти означава много — отговарям с фалшива усмивка.

Стенли вдига копираната снимка и казва:

— Никаква прилика, Макс. Никой няма да заподозре, че с Малкълм сте един и същ човек. Направо забележително.

Сега сме в един отбор и си бърбим като стари приятели. Обаче няма за какво, така че разговорът бързо замира.

— Насрочена ли е дата за процеса? — питам и въпросът ми променя настроението.

— Да — отговаря Стенли веднага, — десети октомври, в Роуаноук.

— Само след четири месеца — отговарям. — Струва ми се доста скоро.

— Действаме много експедитивно — самодоволно отбелязва Стенли. — Средно осем месеца от обвинителния акт до процеса. А в

този случай натискът е малко по-голям.

— Кой е съдията?

— Сам Стилуетър, заеха ни го от Северния окръг. Всички колеги на Фосет от Южния се изпокриха.

— Разкажете ми за процеса — подканям ги.

Стенли се смръщва, другите от групичката му правят същото.

— Може да се окаже доста кратък, Макс. Няма много свидетели, няма много улики. Ще установим, че Ракър е бил в района по време на извършване на престъплението. Ще докажем, че е имал много пари в брой, когато сме го заловили. Ще представим делото на племенника му и издадената от съдия Фосет присъда, за да докажем, че вероятно има елемент на отмъщение.

Стенли млъква и аз не се сдържам да го клъвна:

— Доста съкрушително. — Голям умник съм, няма що.

— Несъмнено. Освен това разполагаме със самопризнанията му, които защитата атакува. Следващата седмица се явяваме на изслушване при съдия Стилуетър и очакваме да запазим самопризнанията. А иначе, Макс, ти си основният ни свидетел.

— Всичко ви разказах. Знаете какви ще бъдат показанията ми.

— Да, така е, но искаме отново да ги прегледаме. Позапълнихме вече някои празнини, така че дай да бетонираме всичко.

— Разбира се. Как се държи приятелчето ми Куин?

— Куин не е много добре напоследък. Изолаторът не му понася, нито храната, надзирателите, правилата. Твърди, че е невинен — каква изненада! Според мен му липсва хубавият живот във федералния кънтри клуб.

— На мен също.

Един-двама се засмиват.

— Адвокатът му е убедил съдията, че Куин трябва да бъде освидетелстван от психиатър. Лекарят смята, че той ще издържи един процес, но трябва да взема антидепресанти. Настроенията му са много променливи и често дни наред не разговаря с никого.

— Такъв си беше и преди. Споменава ли ме?

— О, да. И не те харесва. Подозира, че ти си нашият информатор и че ще свидетелстваш срещу него на процеса.

— Кога трябва да предадете окончателния списък на свидетелите си?

- Шейсет дни преди процеса.
- Каза ли сте на адвоката на Куин, че ще свидетелствам?
- Не. Не даваме никаква информация, докато не ни принудят.
- И аз така помня, че се прави — отговарям.

Тези типове забравят, че някога бях от противниковата страна на федералното обвинение, че агентите на ФБР пресяваха всяка подробност от живота ми, а прокуратурата заплашваше да тикне в затвора не само мен, но и двамата ми невинни партньори. Сега си въобразяват, че сме приятелчета, един голям и щастлив отбор, който в стегнат строй уверено крачи към поредната справедлива присъда. Ако можех, щях да им забия нож в гърба и да им отрова случая.

Те — федералното правителство — отнеха пет години от живота ми, сина, съпругата и кариерата ми. Как се осмеляват да седят тук и да се държат като доверени партньори.

Накрая стигаме до моите показания и ги преглеждаме няколко часа. Вече сме ги обсъждали и на мен ми е досадно. Главният заместник на Мъмфри има сценарий, въпроси и отговори, които да науча, и трябва да призная, че е доста добър. Нищо не са пропуснали.

Мъча се да си представя сюрреалистичната картина. Ще ме въведат в съдебната зала с маска. Ще седна зад преграда или параван, който няма да позволява на адвокатите, на обвиняемия и на зрителите да виждат лицето ми, след като бъде свалена маската. Ще гледам съдебните заседатели. Адвокатите ще задават въпросите си през преградата, а аз ще отговарям през устройство, което ще променя гласа ми. Куин, семейството му и други престъпници ще бъдат там и ще се мъчат да ме познаят по нещо. Разбира се, ще знаят, че съм аз, но няма да виждат лицето ми.

Колкото и сигурно да изглежда, сериозно се съмнявам, че ще се случи някога.

Даяна ми се обажда с новината, че у нея вече са новата ми шофьорска книжка от щата Флорида и новият ми паспорт. Срещаме се на кафе в една сладкарница и тя ми предава документите. Аз ѝ давам маршрут с много празнини.

— Значи, ще пътуваш, така ли? — пита тя и го разглежда внимателно.

— Аха. Нямам търпение да използвам новия си паспорт. Първите нощи ще съм в Маями, в Саут Бийч. Тръгвам с колата на юг веднага щом си изпия кафето. След това летя за Ямайка за около седмица, после за Антигуа и може би за Тринидад. Ще ти се обаждам от всяко място. Ще оставя колата си на летището в Маями, така че можеш да съобщиш на ФБР точно къде се намира. Така и така ще говориш с тях, помоли ги да ме оставят на мира, докато се мотая из Карибите.

— Да те оставят на мира ли? — преструва се тя, че не разбира.

— Чу ме. Хайде да не си играем игрички, Даяна. Може и да не съм най-защитеният свидетел в страната, но вероятно съм в челната тройка. Някой постоянно ме наблюдава. Има един тип, кръстил съм го Къса подстрижка, когото забелязах пет пъти през последните две седмици. Не го бива много, така че предай и това на федералните, когато докладваш. Висок е метър и осемдесет, тежи към деветдесет килограма, с очила „Рейбан“ и руса брадичка, кара „Купър“ и е много късо подстриган. Наистина е страшно немарлив, изненадан съм.

Тя също. Но не откъсва очи от маршрута ми и не може да измисли какво да отговори. Сразих я.

Плащам кафетата и поемам по междущатска 95. Триста и петдесет километра право на юг. Времето е горещо и задушно, движението е натоварено и бавно, наслаждавам се на всеки километър от пътя. Често спирам да заредя, да си протегна краката и да проверя какво става зад мен. Не очаквам нищо. ФБР знае къде ще бъда, така че няма да ми лепнат опашка. Освен това подозирам, че някъде в колата ми има умело скрит джипиес. След седем часа спирам пред „Блу

Муун“, едно от многобройните реновирани бутикови хотелчета в сърцето на квартала в стил ар деко на Саут Бийч. Изваждам от багажника куфарчето си и малък сак, подавам ключовете на пиколото и влизам сякаш в сцена от „Маями Вайс“. Вентилаторите на тавана бавно се въртят над главите на гости, седнали да си бърбят в бели ракитови кресла.

— За настаняване ли, господине?

— Да. Макс Болдуин.

По някаква причина това е горд момент за мен. Аз, Могъщия Макс, се опиянявам от свободата, и то повече, отколкото съм в състояние да понеса в момента. Много пари, чисто нови законни документи, кабриолет, който може да ме отведе навсякъде — направо поразително.

Сепнато се връщам към действителността, когато висока брюнетка със страхотен тен прекосява фоайето с предизвикателна походка. Оскъдното горнище на банския ѝ не скрива почти нищо, а прозрачната пола скрива дори по-малко.

Подавам карта „Виза“, за да платя. Мога да използвам също дебитна или предплатена карта, но понеже федералните знаят къде съм отседнал, няма защо да мамя.

Сигурен съм, че са уведомили представителството си в Маями и че вероятно нечии очи вече ме следят. Ако наистина страдах от параноя, щях да повярвам, че от ФБР вече са влезали в стаята ми и са поставили няколко бръмбара. Качвам се горе, не забелязвам никакви бръмбари или привидения, вземам си душ набързо и обувам шорти и сандали. Отивам в бара, за да се огледам. Хапвам сам в кафенето на хотела и привличам погледа на четирийсетгодишна жена, която обядва, изглежда, със своя приятелка. По-късно в бара я виждам отново и се запознаваме. Ева от Пуерто Рико. Когато оркестърът започва да свири, ние вече пийваме по едно. Ева иска да танцува и макар да не съм го правил от години, се развихрям на дансинга с цялата си енергия.

Към полунощ с Ева се качваме в стаята ми, където веднага се събличаме и скачаме в леглото. Почти се надявам ФБР да е сложило в стаята подслушватели, които улавят и най-тихия звук. Ако е така, двамата с Ева им предлагаме пиршество за слуха.

Слизам от таксито на тротоара на Осмо Авеню в центъра на Маями. Часът е девет и половина сутринта, вече е горещо и след няколко минути стегната крачка ризата е залепнала за гърба ми. Мисля, че не ме следят, но въпреки това бързо хвърлям поглед наоколо. Четириетажната четвъртита сграда прилича на кутия — толкова е грозна, направо е невероятно, че някой е платил на архитект да я проектира. Но пък надали и повечето наематели са проспериращи модерни компании. Една от тях е „Корпоративни регистрационни услуги“, толкова скучно и невзрачно име, че никой не би познал с какво се занимава компанията. А повечето хора и не биха искали да знаят.

КРУ би могла да е напълно законна, но има много клиенти, които не са. Това е само адрес, пощенска кутия, фасада, телефонен секретар, които дадена фирма наема, за да постигне известна автентичност. Тъй като не съм се обадил предварително, налага се около час да изчакам служител, който се занимава с регистрациите. Той се казва Лойд и най-накрая ме повежда към малък задушен кабинет и ме кани да седна срещу подобното на сметище бюро. Разговаряме няколко минути, докато той преглежда попълнения от мен въпросник.

— С какво се занимава „Скелтър Филмс“? — пита най-накрая.

— С производството на документални филми.

— Кой е собственикът?

— Аз. Регистрирах я в Делауер.

— Колко филма сте заснели?

— Нито един. Сега започвам.

— Какви са шансовете „Скелтър Филмс“ да съществува и след две години?

— Нищожни.

Постоянно се натъква на такава уклончивост и тя изобщо не го смущава.

— Звучи ми като фасада.

— Доста точно казано.

— Нужна ни е декларация, в която да заявите недвусмислено, че компанията ви няма да участва в престъпна дейност.

— Кълна се, че няма.

И преди го е чувал.

— Добре, ето как процедираме. Ще дадем на „Скелтър“ пощенски адрес тук, в тази сграда. Получим ли поща, ще ви я препращаме където кажете. Осигуряваме ви телефонен номер и всички входящи обаждания ще бъдат поемани от служителка, която ще казва каквото искате. „Добро утро, «Скелтър Филмс», към кого да насоча обаждането ви?“ Или нещо друго. Имате ли съдружници?

— Не.

— Служители — фиктивни или истински?

— Ще ви дам няколко имена, всичките фиктивни.

— Няма проблем. Ако този, който се обажда, помоли да бъде свързан с някои от призраците, момичето ни ще казва каквото искате вие. „Съжалявам, той е на снимки“ или каквото и да е друго. Вие измисляте сценария, ние го изпълняваме. Осведомяваме ви веднага щом получим обаждане. Искате ли уебстраница?

Не съм сигурен, затова отговарям:

— Още не. Какви са предимствата?

Лойд се размърдва и се обляга на лакти.

— Така, да кажем, че „Скелтър“ е законна компания, която снима много документални филми. Ако е така, ще ви трябва уебсайт по обичайните причини — маркетинг, информация, имидж. От друга страна, да си представим, че „Скелтър“ е истинска корпорация, но не е истинска филмова компания. Може би по някаква причина просто се старае да създаде такова впечатление. Уебсайтът е чудесен начин за затвърждаване на този имидж, така да се каже, да се скалпи някаква действителност. Обърнете внимание — нищо незаконно. Можем да направим уебстраницата с налични снимки, с биографиите на персонала ви, вашите филми, награди и текущи проекти, каквото поискате.

— Колко ще струва?

— Десет хиляди.

Не съм сигурен дали искам и дали се налага да похарча толкова пари, поне на този етап.

— Нека си помисля — казвам и Лойд свива рамене. — Колко струват основните ви услуги по регистрацията?

— Адрес, телефон, факс и всичко в тази връзка струва по петстотин долара месечно, като шест месеца се заплащат авансово.

— Приемате ли пари в брой?

— О, да, дори предпочитаме плащане кеш — усмихва се Лойд.

И нищо чудно. Плащам парите, подписвам договор, подписвам и декларацията, с която обещавам дейността ми да бъде законна. Тръгвам си от кабинета му. КРУ се хвали с деветстотин доволни клиенти и докато прекосявам фойето, не мога да се отърся от чувството, че съм се присъединил към нелегален свят, населен от компании без реална дейност, безлики мошеници и чужденци, които избягват данъци. Какво пък толкова!

След още две нощи с Ева тя иска да замина с нея в Пуерто Рико. Обещавам ѝ да си помисля, после се измъквам от „Блу Муун“ и отивам до международното летище на Маями, където оставям колата на паркинга за дълъг престой и се придвижвам с вътрешното влакче до терминалите. Изваждам кредитната карта и новия паспорт и си купувам еднопосочен билет до Монтего Бей с „Еър Джамейка“. Самолетът е претъпкан: половината пътници са тъмнокожи местни жители, половината са бели туристи, които отиват на слънце. Преди да отлетим, прелестните стюардеси ни поднасят пунш с ром. Полетът трае четирийсет и пет минути. На земята служителят прекалено дълго оглежда паспорта ми и аз започвам да се паникьосвам, но той най-сетне махва да мина. Намирам автобуса за курорта Рам Бей — доста прочута част от крайбрежието, където жените се пекат без горница, хотелите са „ол инклузив“, а гостите са дошли все сами. Три дни седя на сянка край басейна и размишлявам над смисъла на живота.

От Ямайка отлитам за Антигуа на Подветрените острови. Островът е прекрасен, площта му е двеста и осемдесет квадратни километра, има планини, бели плажове и десетки курорти. Известен е и като данъчен рай, един от най-дружелюбните в света днес, и това е сред причините за посещението ми. Ако исках само да се позабавлявам хубаво, щях да си остана в Ямайка. Столицата е Сейнт Джонс — оживен град с население от трийсет хиляди, разположен в дълбоко пристанище, което привлича круизните кораби.

Настанявам се в стаята си в малък хотел в покрайнините с красива гледка към водата, лодките и яхтите. Юни е, извън сезона, и за триста долара на вечер ще се храня царски, ще спя до обед и ще се

наслаждавам на факта, че никой не знае къде се намирам, откъде съм и какво е миналото ми.

Фризера беше демонтиран преди един месец и Виктор Уестлейк се върна към ежедневието и кабинета си на четвъртия етаж на Хувър Билдинг във Вашингтон. Убийствата на съдия Фосет и Наоми Клеъри на практика бяха разкрити, но оставаха много съмнения и въпроси. Разбира се, най-спешният от тях бяха самопризнанията на Куин Ракър. Ако съдията не ги допуснеше, правителството щеше да остане без почти никакво доказателство, с което да продължи. Убийствата бяха разкрити, но случаят не беше приключен, поне по мнението на Уестлейк. Той все още прекарваше по два часа дневно в работа по него. Преглеждаше ежедневието доклад за заниманията на Макс Болдуин: движението му, срещите, телефонните обаждания, интернет активността му и така нататък.

Засега Макс не правеше нищо учудващо. На Уестлейк не му харесваше пътуването до Ямайка, но нищо не можеше да направи. Държача го под око, доколкото можеха. Уестлейк получаваше и ежедневни доклади за семейство Ракър. ФБР беше получило съдебно разрешение да следи телефонните разговори на Ди Рей Ракър, Сами (Дългия), сестра им Лусинда и четирима роднини, участващи в наркотрафика във Вашингтон.

В сряда, петнайсети юни, повикаха Уестлейк на телефона, докато беше на заседание. Оказа се спешно и след броени минути той вече бе в заседателната зала заедно с техниците, които бързо му подготвиха аудио записа. Един от тях обясни:

— Обаждането е до мобилния телефон на Ди Рей от единайсет и деветнайсет снощи, не съм сигурен откъде е, но ето го. Първият глас е на Ди Рей, вторият е на Съли. Още не сме идентифицирали Съли.

— Ето — обади се вторият техник.

Ди Рей: Да?

Съли: Ди Рей, обажда се Съли.

Ди Рей: Какво научи?

Съли: Разкрих доносника, човече. Банистър.

Ди Рей: Сериозно ли, човече?

Съли: Сериозно, Ди Рей.

Ди Рей: Добре, не ми казвай как, само ми кажи къде.

Съли: Сега се излежава на плажа във Флорида. Казва се Макс Болдуин, живее в малък апартамент на Нептюн Бийч, източно от Джаксънвил. Май разполага с пари, не се напъва. Живот си живее.

Ди Рей: Как изглежда?

Съли: Различен. С доста операции. Ръстът е същият, свалил е няколко килограма. Същата походка. Освен това имаме пръстов отпечатък и съвпада.

Ди Рей: Пръстов отпечатък ли?

Съли: Фирмата ни е добра. Проследили го до брега и го видели да изхвърля бутилка от вода в кошчето. Извадили я и снели отпечатък.

Ди Рей: Страхотна работа.

Съли: И аз това казвам. Сега какво?

Ди Рей: Изчакайте. Нека да помисля. Той за никъде не е тръгнал, нали?

Съли: Не, засега просто се радва на живота.

Ди Рей: Чудесно.

Уестлейк бавно се отпусна на стола. Беше пребледнял и за известно време прекалено изненадан, за да говори. После нареди:

— Доведете ми Туил.

Един от служителите послушно изчезна, а докато го чакаше, Уестлейк разтри очи и се зае да обмисля следващия си ход. Главният му асистент Туил пристегна запъхтян и двамата отново прослушаха записа. Вторият път се оказа още по-труден за Уестлейк.

— Как, за бога... — промърмори Туил.

Уестлейк вече се окопитваше.

— Обади се на Братън от Шерифската служба на САЩ.

— На Братън вчера са му направили операция — отговори Туил.
— Сега отговаря Нюкъм.

— Тогава ме свържи с Нюкъм. Нямаме време за губене.

Записал съм се в една фитнес зала и всеки ден към обед прекарвам там по един час: бягам по пътеката и вдигам леки тежести. Ако ще прекарвам доста време на плажа, трябва да изглеждам добре.

Обличам се след кратка сауна и продължителен душ и точно в този момент телефонът звънва от горния рафт на шкафчето ми. Скъпата Даяна е, но се обажда по необичайно време.

— Ало? — казвам тихо, макар че в съблекалнята няма много хора.

— Трябва да поговорим — лаконично заявява тя, първият намек, че нещо не е наред.

— За какво?

— Не сега. На паркинга в един тъмен джип чероки до твоята кола те чакат двама федерални агенти. Те ще те откарат.

— Откъде знаеш къде съм в този момент, Даяна?

— Да го обсъдим по-късно.

Сядам на един сгъваем стол.

— Каж ми, Даяна. Какво става?

— Макс, на десет минути път съм. Изпълни заповедта, качи се в джипа и ще ти разкажа всичко веднага щом се видим. Да не го правим по телефона.

— Добре.

Приключвам с обличането и се старая да изглеждам спокоен както винаги. Прекосявам залата, усмихвам се на инструкторката по йога, както правя вече цяла седмица, и поемам към изхода. Надниквам навън и виждам тъмния джип, паркиран до колата ми. Вече ми е ясно, че се е случило нещо ужасно, затова преглъщам мъчително и излизам на ослепителното обедно слънце. Шофьорът изскача навън и мълчаливо ми отваря задната врата. Пътуваме седем минути в пълна тишина, докато не паркираме на алеята до малка къща близнак с табела „Дава се под наем“ в предния двор. На една пресечка от океана. Щом двигателят угасва, двамата агенти изхвърчат навън и оглеждат района, като че ли може да ни дебнат снайперисти. Бучката в корема ми заприличва на топка за боулинг.

Влизаме, без да ни застрелят. Даяна ни очаква.

— Радвам се да те видя — казвам.

— Това е убежище — обяснява тя.

— А, добре. И защо се крием в убежище в такъв чудесен ден?

Мъж с прошарена коса влиза откъм кухнята и ми подава ръка.

— Макс, аз съм шериф Дан Рейнър. Отговарям за този район.

Ръкуваме се като стари приятели и той дори ми се усмихва, като че ли се каним да си спретнем дълъг обяд.

— За мен е удоволствие — казвам. — Какво става?

Четирима са — Рейнър, Даяна и двамата безименни агенти от ФБР. И за няколко секунди май не са сигурни как се действа в такъв случай. На чия територия сме?

Кой е включен? Кой трябва да остане и кой — да си тръгне? Вече съм наясно, че териториалните сблъсъци между агенциите може да бъдат много объркващи.

Рейнър взема думата:

— Макс, опасявам се, че имаме пробив. Казано направо — разкрит си. Пробив. Нямаме представа как се е случило.

Сядам и изтривам челото си.

— Кой какво знае? — питам.

— Не съм много наясно — отговаря Рейнър, — но в момента от Вашингтон насам летят хора. Би трябвало да пристигнат след около час. Изглежда, снощи ФБР са засекли някакъв разговор по телефона. Хора от семейство Ракър си говорели и агентите ги засекли.

— Знаят ли къде съм?

— Знаят. Знаят точно къде живееш.

— Много съжаляваме за това, Макс — казва Даяна, а аз измервам с гневен поглед нея и глупостта ѝ, все едно ей сегичка ще я удуша.

— Божичко, това означава толкова много за мен — подмятам иронично. — Защо просто не млъкнеш?

— Съжалявам.

— Повтаряш се. Моля те, не го казвай пак, ясно? Нищо не означава. Напълно безполезно е.

Засегната е от остротата ми, но пет пари не давам. В момента ме е грижа само за собствената ми кожа. Четиримата ме гледат — виновни са за така наречения „пробив“ заедно с шефовете си и с цялото американско правителство.

— Искаш ли кафе? — пита смирено Даяна.

— Не, бих искал малко хероин — отговарям.

Намират отговора ми за смешен, но малко смях няма да ни навреди. Наливаме си кафе и една чиния със сладкиши обикаля масата. Чакаме. Колкото и да е невероятно, започвам да планирам какво да правя сега.

Рейнър ми обяснява, че ще приберат колата ми по тъмно. Чакат от Охайо да пристигне чернокож агент, който ще бъде мой дубльор през следващия ден. И дума не може да става да се върна да живея в апартамента си и известно време се разправяме как да вземем от там малкото ми вещи. Шерифите ще се погрижат за наема и ще изключат тока и останалите неща. Според Рейнър ще ми трябва друга кола, но аз отначало се дърпам.

Агентите от ФБР излизат и се връщат със сандвичи. Часовникът сякаш е спрял и стените ни притискат. Най-накрая, в три и половина, господин Виктор Уестлейк влиза през входната врата и казва:

— Извинявай, Макс.

Не ставам, не протягам ръка за поздрав. Канапето е изцяло на мое разположение. С Уестлейк влизат още трима мъже в тъмни костюми, които се настаняват по столовете в кухнята. След като всички са седнали, шефът започва:

— Това е много необичайно, Макс, и просто не знам какво да кажа. В момента нямаме представа как е станал пробивът и може никога да не разберем.

— Кажете ми само какво знаете — настоявам.

Уестлейк отваря някаква папка и изважда отвътре документи.

— Ето запис на телефонен разговор, който засякохме снощи между Ди Рей Ракър и някой си Съли. И двамата са говорили по мобилни телефони. Ди Рей бил във Вашингтон. Съли се обадил някъде от тук.

Прочитам записа, а другите чакат, притаили дъх. След няколко секунди оставям листа на ниската масичка.

— Как са го направили? — питам.

— Още работим по въпроса. Една от теориите е, че те следят чрез частна компания. Наблюдаваме няколко фирми, които се занимават с промишлен шпионаж, наблюдение, издирване на изчезнали хора, подслушване на частни лица и други подобни. Това са

бивши военни, бивши шпиони и, срамувам се да го призная, доста бивши агенти на ФБР. Добри са и разполагат с техника. Срещу подходящо заплащане са в състояние да съберат значителна информация.

— Откъде? От вътрешен човек?

— Още не знаем, Макс.

— Дори да знаехте, нямаше да ми кажете. Никога няма да признаете, ако пробивът е по вина на някой от правителството — ФБР, Шерифската служба, прокуратурата, затворническата администрация. И един дявол знае още кой. Колко човека са посветени в малката ни тайна, господин Уестлейк? Може би няколко десетки. Дали семейство Ракър са ме открили, понеже са надушили следите ми, или просто са проследили ФБР, което пък следи мен?

— Уверявам те, че няма пробив отвътре.

— Но казахте, че още не знаете. На този етап уверенията ви не означават нищо. В момента единственото сигурно нещо е, че всички замесени ще си спасяват задниците и ще сочат другия за виновник. Вече се започна. Не вярвам на нито една ваша дума, господин Уестлейк. Нито на когото и да било друг.

— Трябва да ни имаш доверие, Макс. Положението е извънредно, може би дори смъртно опасно.

— Вярвах ви до днес сутринта и вижте докъде стигнах. Вече никакво доверие. Нула.

— Трябва да те пазим до процеса, Макс. Разбираш го, нали? След това губим интерес към теб. Но дотогава трябва да бъдем сигурни, че си в безопасност. Затова подслушвахме телефоните. Следихме и семейство Ракър и ни провървя. На твоя страна сме, Макс. Да, някъде има издънка и ще установим какво се е случило. Но всъщност сега си тук невредим благодарение на нашата работа.

— Поздравления — казвам и отивам в тоалетната.

Истинската битка започва, когато ги осведомявам, че ще напусна Програмата за защита на свидетелите. Дан Рейнър започва да обяснява колко опасен ще стане животът ми, ако не им позволя да ме откарат поне на хиляда и петстотин километра от тук под ново име. Толкова по-зле. Ще рискувам и ще се крия сам. Уестлейк ме умолява да остана при тях. Показанията ми са от решаващо значение за процеса, без тях няма да има осъдителна присъда. Няколко пъти му напомням, че

разполагат със самопризнание, което никой федерален съдия няма да отхвърли. Обещавам да се появя за процеса. Твърдя, че ще съм в по-голяма безопасност, ако никой не знае къде се крия. Прекалено много агенти се стараят да ме закрилят. Рейнър ми напомня неведнъж, че шерифите никога не са губили свидетел, който им е поверен, а имат повече от осем хиляди случая. Аз пък няколко пъти му повтарям, че все някой ще е първата жертва. Но няма да съм аз.

Разговорът често е разгорещен, но не отстъпвам. А те могат само да спорят. Нямам власт над мен. Присъдата ми е отменена, не съм освободен условно. Съгласих се да свидетелствам и наистина възнамерявам да го направя. В споразумението ми ясно е казано, че мога да напусна Програмата за защита на свидетелите когато си пожелаея.

— Напускам — заявявам и се изправям. — Ще бъдете ли така добри да ме върнете до колата ми?

Никой не помръдва.

— Какво смяташ да правиш? — пита Рейнър.

— И защо да споделям плановете си с вас?

— Ами апартаментът?

— Ще замина след няколко дни, после е ваш.

— Значи, заминаваш далече? — пита Даяна.

— Не съм го казал. Казах, че напускам апартаментата. — Поглеждам към Уестлейк. — И моля ви, престанете да ме следите. Има голяма вероятност някой да следи вас, докато вие следите мен. Оставете ме на мира, ясно?

— Не е вярно, Макс.

— Не знаете кое е вярно. Просто престанете да ме следите.

Разбира се, той не обещава. Бузите му са червени и наистина е ядосан, защото обикновено става каквото каже. Отивам до вратата, отварям я рязко и заявявам:

— Ако никой не ме закара, ще отида пеша.

— Върнете го — нарежда Уестлейк.

— Благодаря — подмятам през рамо и излизам от къщата.

Последното, което чувам, е Рейнър да се провиква:

— Допускаш огромна грешка, Макс.

Пътувам на задната седалка. Двамата агенти мълчат. На паркинга пред фитнес залата слизам, без да обеля и дума. Те потеглят, но надали

отиват далече. Качвам се в малкото си ауди, свалям гюрука и отивам да покарам покрай океана по магистрала А1. Отказвам да поглеждам в огледалото за обратно виждане.

Виктор Уестлейк се върна във Вашингтон с правителствения самолет. Когато влезе в кабинета си по тъмно, му съобщи новината, че съдия Сам Стилутър не е удовлетворил искането на защитата за недопускане на самопризнанията на Куин Ракър. Не беше изненада, но все пак бе облекчение. Уестлейк се обади на Стенли Мъмфри в Роуаноук и го поздрави. Не осведоми прокурора, че основният им свидетел се кани да напусне Програмата за защита на свидетелите и да потъне в мрака.

Спя с пистолет „Берета“, деветмилиметров, закупен законно от мен с разрешително, издадено от щата Флорида. Не съм стрелял от двайсет години, откакто напуснах морската пехота, и нямам желание тепърва да стрелям. Пистолетът е в картонена кутия, която ми служи за нощно шкафче. Друга кутия на пода е пълна с необходимите ми лични вещи — лаптоп, айпад, няколко книги, комплект за бръснене, плик с пари, няколко папки с лични документи и предплатен мобилен телефон с неограничен брой минути и с номер от Маями. Гардеробът ми вече е прибран в евтин куфар, който се побира във възтесния багажник на аудито, и е готов за пътуването. Повечето вещи — пистолета, мобилния телефон, куфара — съм купил неотдавна, в случай че ми се наложи бързо да офейкам.

Е, наложи ми се. Преди зазоряване натоварвам багажа в колата и чакам. За последен път сядам на терасата, пия кафе и съзерцавам как океанът изсветлява до розово и после става оранжев, когато слънцето надниква над хоризонта. Наблюдавал съм го много пъти и никога не ми омръзва. Когато времето е ясно, идеалното кълбо се издига от водата и поздравява: „Добро утро, очаква ни още един прекрасен ден“.

Не съм сигурен накъде съм се запътил и къде ще се озова, но планирам да съм близо до брега, за да може всеки мой ден да започва с това безмълвно съвършенство.

В осем и половина излизам от апартамента и оставям хладилника наполовина пълен с храна и напитки, разнородни чинии и съдове, хубава кафеварка, няколко списания на дивана и малко хляб и крекери в килера. Живях тук четирийсет и шест дни, това беше първият ми истински дом след затвора и ми е мъчно, че си тръгвам. Мислех, че ще се задържа по-дълго. Оставям лампите светнати, заключвам вратата и се питам колко ли още временни скривалища ме чакат, преди да отпадне нуждата да се крия. Подкарвам колата и не след дълго потъвам в натовареното движение на запад към Джаксънвил. Знам, че са там, отзад, но може би не за дълго.

Два часа по-късно навлизам в неравномерно застроения северен край на Орландо и спирам да закуся с палачинки в едно кафене. Храня се бавно, чета вестник и наблюдавам посетителите. Настанявам се в евтин мотел в съседство и плащам в брой за една нощ. Служителката ми иска някакъв документ за самоличност със снимка и аз обяснявам, че предишната вечер в бара съм си изгубил портфейла. Това не ѝ харесва, но пък ѝ харесва да платя в брой, така че защо да се инати. Дава ми ключа и аз отивам в стаята си. С помощта на „Жълти страници“ и на предплатения си мобилен телефон намирам ръчна автомивка, която може да ме вмести за три следобед. Срещу сто деветдесет и девет долара хлапето отсреща обещава колата ми да стане като нова.

„Бъкс Про Шайн“ е на гърба на голяма конвейерна автомивка, която се пръска по шевовете. Колата и аз сме възложени на кльоцав хлапак на име Дени, което се отнася сериозно към работата си. В големи подробности ми описва как възнамерява да измие и да излъска колата и се учудва, когато заявявам, че ще почакам.

— Може да отнеме два часа — пояснява.

— За никъде не бързам — отговарям.

Той свива рамене и премества аудито върху стойката за миене. Сядам на пейката под някаква тента и се зачитам в роман на Уолтър Мозли. Трийсет минути по-късно Дени приключва с външното измиване и започва да действа с прахосмукачката. Отваря и двете врати и аз се приближавам да си бърбим. Обяснявам, че заминавам от града, затова куфарът ми е на задната седалка, а кашонът в багажника не бива да се пипа. Той отново свива рамене — щом искам. По-малко работа за него. Приближавам с още една крачка и разказвам на Дени, че преживявам тежък развод и имам причина да смятам, че адвокатите на съпругата ми наблюдават всеки мой ход. Подозирам, че някъде по колата има скрит джипиес, и обещавам на Дени, че ако го намери, ще му платя още сто долара. Отначало той се колебае, но го уверявам, че колата си е моя и че няма нищо незаконно в премахването на проследяващото устройство. Всъщност подлите адвокати на жена ми престъпват закона. Накрая в очите му светва пламъче и той се съгласява. Вдигам капака и двамата заедно започваме да оглеждаме колата. Междувременно обяснявам, че има десетки различни устройства с всякаква форма и големина, но повечето се прикрепват с

помощта на силен магнит. В зависимост от модела батерията може да издържи седмици или пък устройството може да е свързано с електрическата система на колата. Някои имат вътрешни, а други — външни антени.

— Откъде знаете всичко това? — пита Дени, легнал по гръб и пъхнал глава под колата. Човърка нещо по шасито.

— Понеже скрих едно в колата на жена ми — отговарям и това го разсмива.

— Защо не потърсихте сам? — пита той.

— Наблюдават ме.

Цял час търсим и не откриваме нищо. Започвам да си мисля, че в колата ми няма бръмбари, но в този момент Дени сваля малък панел зад десния фар. Лежи по гръб, притиснал рамо към дясната предна гума. Освобождава нещо и ми го подава. Водоустойчивата кутия е с размера на мобилен телефон и е направена от твърда пластмаса. Вземам я и възкликвам:

— Бинго!

Разглеждал съм стотици устройства онлайн, но никога не съм виждал точно такова, така че най-вероятно е специално изработено за правителството. Няма марка, никакви номера или букви.

— Добра работа, Дени — хваля го аз и му подавам стодоларова банкнота.

— Вече може ли да приключвам с миенето? — пита той.

— Разбира се.

Отдръпвам се и го оставям да си върши работата. До автомивката има малък търговски център с десетина евтини магазинчета. Купувам си чаша старо кафе без кофеин и сядам до витрината на кафенето, за да наблюдавам паркинга. Възрастни съпрузи влизат с кадилака си, слизат и тръгват към китайския бюфет.

Излизам от кафенето и прекосявам паркинга, все едно отивам при колата си. Зад кадилака бързо се навеждам и лепвам проследяващото устройство на дъното на резервоара. Регистрационните номера са от Онтарио. Идеално.

Дени мие прозорците, плувнал в пот. Потупвам го по рамото, стряскам го и казвам:

— Виж, Дени, свърши страхотна работа, обаче нещо изникна. Трябва да потеглям.

Отделям от пачката три банкноти по сто долара. Объркан е, но не давам и пет пари.

— Както кажеш, човече — промърморва той, вперил поглед в парите.

— Трябва да тръгвам.

Той дръпва една кърпа от тавана на колата.

— Късмет с развода, човече.

— Благодаря.

Западно от Орландо поемам на север по междущатска магистрала 75 през Окала, после Гейнсвил и накрая влизам в Джорджия. Спирам да пренощувам във Валдоста.

През следващите пет дни скиталчествата ми ме отвеждат на юг чак до Ню Орлиънс, на запад до Уичита Фолс в Тексас и на север до Канзас Сити. Придвижвам се по междущатски магистрали, щатски шосета и черни пътища. Всичките си разходи плащам в брой, така че, доколкото ми е известно, не оставям следа. Няколко пъти се връщам, за да се уверя, че нямам опашка. Пътуването ми свършва в Линчбърг, Вирджиния, където пристигам след полунощ и отново плащам в брой за стая в мотел. Засега само на едно място са отказали да ме обслужат, защото нямам документ за самоличност. Но пък не отсядам в „Мариот“ или в „Хилтън“. Омръзнало ми е да пътувам и нямам търпение да се заловя за работа.

На следващата сутрин спя до късно, после карам един час до Роуаноук — последното място, където някой познат на Макс Болдуин би си помислил да го търси. Убеден в това и с нова физиономия, аз съм сигурен, че мога да се придвижвам анонимно в град с население от двеста хиляди човека. Единственият проблем са регистрационните номера на колата ми от Флорида, затова обмислям да наема друг автомобил. Отказвам се, тъй като ще се попълват документи. Освен това връзката с Флорида ще ми се отплати по-късно.

Известно време обикалям града и оглеждам центъра, старите квартали, новите предградия. Малкълм Банистър бе идвал в Роуаноук няколко пъти, включително веднъж като седемнайсетгодишен играч от гимназиалния футболен отбор. Уинчестър е само на три часа на север по междущатска магистрала 81. Като млад адвокат, Малкълм дойде тук

два пъти, за да вземе показания. Град Салем е близо до Роуаноук и в него Малкълм прекара един уикенд на сватбата на приятел.

Този брак приключи с развод, точно като брака на Малкълм. Откакто Малкълм влезе в затвора, от него нямаше ни вест, ни кост.

Районът донякъде ми е познат. Първият мотел, където се опитвам да се настаня, е част от верига и има доста строга политика по отношение на регистрациите. Изпитаният номер със загубата на портфейла не върши работа и ми отказват стая, ако не представя документ за самоличност. Няма проблем — наоколо има колкото щещ евтини мотели. Тръгвам на юг и се озовавам в не особено богата част на Салем. Тук забелязвам мотел, който най-вероятно дава стаи на час. С радост ще приемат плащане в брой. Договарям се за по четирийсет долара на нощ и осведомявам възрастната жена на рецепцията, че ще остана за няколко дни. Не е много дружелюбна и ми хрумва, че може да е притежавала това място още в доброто старо време, когато тук не са допускали чернокожи. Навън е трийсет и два градуса и аз питам дали климатикът работи. Климатичите били чисто нови, гордо ми съобщава тя. Паркирам отзад, точно пред стаята си и далече от улицата. Спалното бельо и подът са чисти. Банята направо блести. Новият климатик бръмчи приятно и докато разговаря колата, в стаята вече е под двайсет и един градуса. Изтягам се на леглото и се питам колко ли извънбрачни контакти е имало тук. Мисля си за Ева от Пуерто Рико и за това колко хубаво би било да я прегърна отново. Мисля си и за Ванеса Йънг и какво ли ще е усещането най-накрая да я докосна.

По тъмно тръгвам надолу по улицата и изяждам една салата в заведение за бързо хранене. Отслабнал съм с десет килограма, откакто съм напуснал „Фростбърг“ и съм решен да продължа да отслабвам, поне засега. На излизане от ресторанта забелязвам светлините на стадион и решавам да изгледам един мач. Отивам с колата до Мемориал Стейдиъм, където домакини са „Салем Ред Сокс“ — доста добър второкласен отбор, който захранва с играчи бостънския „Ред Сокс“. Играят с „Хилкетс“ от Линчбърг пред доста голяма публика. Срещу шест долара получавам сравнително прилично място. Купувам си бира от един продавач и започвам да попивам гледките и звуците на мача.

Недалече седи млад баща с двамата си синове. Вероятно тренират в детския отбор, нямат повече от шест години и са с

фланелки и шапки на „Ред Сокс“. Мисля си за Бо, как си подавахме топката зад къщата, а Дион седеше в двора и пиеше студен чай. Като че ли вчера бяхме заедно — малко семейство с големи мечти и с бъдеще. Бо беше толкова сладък, а баща му беше герой. Опитвах се още петгодишен да го науча да хвърля със завъртане, но федералните нахлуха в живота ми и развалиха всичко. Каква огромна загуба!

Пък и вече само на мен ми пука. Предполагам, че баща ми, брат ми и сестра ми биха искали отново да живея пълноценно, но не това е най-важното. Те си имат свой живот. Влезеш ли в затвора, светът предполага, че си го заслужаваш, и престава да те съжалява. Ако попитате някогашните ми познати и приятели в родния ми град, сигурен съм, че ще ви кажат нещо от сорта на: „Горкият Малкълм, просто се свърза с неподходящите хора. Заобиколи някои закони. Полакоми се. Каква трагедия!“. Всички бързат да забравят, защото всички желаят да забравят. Войната с престъпността иска жертви, а горкият Малкълм е позволил да го заловят.

Затова съм сам — Макс Рийд Болдуин, свободен, но беглец, планиращ как да отмъсти, докато потъва с колата си в залеза.

Вече шести пореден ден Виктор Уестлейк отпиваше от сутрешното си кафе, докато преглеждаше кратките сведения за господин Макс Болдуин. Информаторът беше изчезнал. Проследяващият джипиес в крайна сметка беше свален от някакъв кадилак севил, собственост на възрастни съпрузи, докато те обяждали в Савана, Джорджия. Те никога нямаше да узнаят, че са били следени виртуално от ФБР в продължение на близо петстотин километра.

Уестлейк беше наказал тримата местни агенти, на които бе възложено да следят колата на Болдуин. Бяха го изгубили в Орландо и бяха поели по погрешна следа, когато кадилакът тръгнал на север.

Болдуин не използваше айфона, кредитните си карти и първоначалния си доставчик на интернет. Разрешеното от съда проследяване по тези линии изтичаше след седмица и нямаше почти никакъв шанс да бъде обновено. Той не беше нито заподозрян, нито беглец и съдът надали би позволил толкова повсеместно подслушване на един примерен гражданин. В сметката му в „Сън Коуст“ имаше четири хиляди и петстотин долара. Проследиха парите от наградата: оказаха се разделени и пръснати из щата Флорида, но накрая ФБР им изгуби следите. Болдуин местеше парите толкова бързо, че адвокатите на ФБР не смогваха с молбите до съда. Бяха осъществени поне осем тегления на обща стойност шейсет и пет хиляди долара в брой. Имаше данни за един превод на четирийсет хиляди долара до сметка в Панама и Уестлейк допускаше, че останалата част от парите са в офшорни сметки. Неохотно започна да уважава Болдуин и способността му да изчезва. Ако ФБР не можеше да го открие, може би в крайна сметка той беше в безопасност.

След като Болдуин можеше да избегне кредитните карти, айфона, паспорта и ареста, значи можеше да се крие дълго време. Не бяха засекли други разговори на семейство Ракър и Уестлейк все още беше озадачен от факта, че банда наркотрафиканти от Вашингтон бяха

успели да открият Болдуин близо до Джаксънвил. Разследванията вървяха с пълна сила, но засега нямаше никакви следи.

Уестлейк пъкна доклада в една папка и си допи кафето.

Откривам седалището на „Бийб Секюрити“ в професионална офис сграда, недалече от мотела ми. В рекламата в „Жълти страници“ фирмата гордо изтъкваше двайсетгодишната си дейност, опита си в правозащитната сфера, модерната технология и така нататък. Почти всички обяви в раздела „Частно разследване“ използваха еднакви думи и докато паркирах, не можех да си спомня кое точно привлече вниманието ми към „Бийб“. Може би името. Ако не ми допаднаха, щях да отида в следващата фирма от списъка си.

Ако бях срещнал Франк Бийб на улицата, щях да си кажа: „Ето този е частен детектив“. Мъж на петдесет години, с едри гърди и корем, който напираше под копчетата на ризата му, панталон от изкуствен плат, каубойски ботуши с остър връх, гъста прошарена коса, задължителния мустак и наперената походка на човек, който е въоръжен и не се страхува. Той затваря вратата на тесния си кабинет и пита:

— Какво мога да направя за вас, господин Болдуин?

— Трябва да открия един човек.

— Какъв е случаят? — интересува се той и се стоварва тежко във възголемия си президентски стол. Стената зад гърба му е цялата в снимки и свидетелства от разни семинари.

— Не е точно случай. Просто трябва да намеря този човек.

— Какво ще направите, след като го намерите?

— Ще говоря с него. Само толкова. Не става дума за неверен съпруг или нередовен длъжник. Не търся пари, отмъщение или нещо лошо. Просто трябва да се срещна с този човек и да науча повече за него.

— Разбирам. — Франк сваля капачето на химикалката и се подготвя да си води бележки. — Разкажете ми за него.

— Името му е Нейтън Кули. Мисля, че му викат и Нат. На трийсет години, неженен, струва ми се. От малко градче, което се казва Уилоу Гап.

— Минавал съм през Уилоу Гап.

— Доколкото ми е известно, майка му още живее там, но не съм сигурен къде е Кули сега. Преди няколко години го пипнаха при акция за метамфетамини...

— Каква изненада.

— И няколко години лежа във федерален затвор. По-големият му брат Джийн беше убит в престрелка с полицията.

Франк си записва.

— А вие откъде познавате този човек?

— Да кажем, че се познаваме отдавна.

— Добре. — Знае кога да зададе въпрос и кога да си затрае. — Какво се иска от мен?

— Вижте, господин Бийб...

— Франк.

— Добре, Франк, надали в и около Уилоу Гап има много чернокожи. Освен това съм от Маями, а регистрационните номера на малкия ми немски автомобил са от Флорида. Ако се появя там и започна да ровя и да задавам въпроси, няма да стигна далече.

— Сигурно ще ви застрелят.

— А бих искал да го избегна. Затова си помислих, че вие можете да свършите работата, без да предизвиквате подозрение. Просто ми трябват адресът и телефонният номер на този човек, ако е възможно. Всичко друго би било добре дошло.

— Търсили ли сте го в указателя?

— Да, но в Уилоу Гап има няколко човека на име Кули. Нито един от тях не е Нейтън. Не стигнах далече след едно-две безполезни телефонни обаждания.

— Добре. Нещо друго?

— Това е. Проста работа.

— Добре. Вземам по сто долара на час, плюс разноските. Днес следобед ще отида в Уилоу Гап. На около час път от тук е, в затънтената провинция.

— Така съм чувал и аз.

Първата чернова на писмото ми гласи:

„Скъпи господин Кули,

Казвам се Рийд Болдуин и съм автор на документални филми от Маями. Заедно с двама свои партньори съм собственик на продуцентската фирма «Скелтър Филмс». Правим предимно документални филми за злоупотребата с власт от страна на федералното правителство.

Сегашният ми проект се занимава с поредица от хладнокръвни убийства, извършени от служители на Агенцията за борба с наркотиците. Темата ми е много близка, защото преди три години седемнайсетгодишният ми племенник беше застрелян от двама агенти в Трентън, Ню Джърси. Беше невъоръжен и нямаше криминално досие. Разбира се, вътрешното разследване не откри нищо нередно от страна на АБН. Съдебното дело, което започна семейството ми, беше прекратено.

Мисля, че докато правех проучванията си за този филм, се натъкнах на заговор, който обхваща най-високите нива на службата. Убеден съм, че някои агенти биват насърчавани просто да убиват търговците на наркотици ши заподозрените в търговия с дрога. Агенцията убива хора, вместо да ги арестува.

До този момент съм се натъкнал на десетина от тези подозрителни убийства. Разговарял съм с няколко семейства и всички те са убедени, че близките им са ликвидирани. Така стигам до Вас: известни сами основните факти, свързани със смъртта на брат Ви Джийн през 2004 г. Най-малко трима агенти са участвали в престрелката и както обикновено твърдят, че са действали при самозащита. Мисля, че сте били там по време на случилото се.

Моля Ви за възможността да се срещнем, да Ви поканя на обяд и да обсъдим този проект. В момента се намирам във Вашингтон, окръг Колумбия, но мога да зарежа всичко тук и да дойда в Югозападна Вирджиния, когато Ви е удобно. Номерът на мобилния ми телефон е 305-806-1921.

Благодаря Ви за отделеното време.

Искрено Ваш,
М. Рийд Болдуин“

Часовникът значително забавя ход с течение на времето. Поемам на дълго пътуване на юг по междущатска магистрала 81 и минавам покрай Блексбърг, седалището на „Вирджиния Тек“, после покрай Крисчънсбърг, Радфорд, Марион и Пуласки. Местността е планинска и красива, но аз не се наслаждавам на пейзажа. Възможно е някой от тези градове да ми потрябва в близко бъдеще, затова си записвам сервизите, мотелите и заведенията за бързо хранене покрай магистралата. Има много камиони и автомобили от десетина щата, така че никой не ми обръща внимание. От време на време напускам четирилентовата магистрала и навлизам по-дълбоко в планината, като минавам през малките градчета, без да спирам. Намирам Рипълмийд с население от петстотин човека — най-близкото населено място до вилата край езерото, където са убити съдия Фосет и Наоми Клеъри. Накрая се връщам в Роуаноук. Проекторите светят, „Ред Сокс“ отново играят. Купувам си билет и вечерям с хотдог и бира.

Франк Бийб ми се обажда в осем на следващата сутрин и час по-късно съм в кабинета му. Налива си кафе и заявява делово:

— Намерих го в Радфорд — колежанско градче с население около шестнайсет хиляди души. Преди няколко месеца излязъл от затвора, поживял с майка си, после се преместил. Говорих с майка му — кораво момиче е тя — и от нея научих, че Нейтън си купил бар в Радфорд.

Любопитен съм и питам:

— Как ѝ развързахте езика?

Франк се смее и си пали още една цигара.

— Това е лесната част, Рийд. Когато си в този бизнес толкова отдавна като мен, винаги можеш да изръсиш някоя глупост и да накараш хората да говорят. Допуснах, че майка му все още изпитва здравословен страх от всеки, свързан със системата на затворите, затова ѝ казах, че съм федерален агент по затворите и трябва да говоря със сина ѝ.

— Това не означава ли неправомерно представяне като длъжностно лице?

— Не, няма федерални агенти по затворите. Тя не ми поиска визитна картичка — ако го беше направила, щях да ѝ дам. Имам доста визитни картички. Мога да бъда всякакъв федерален агент. Няма да повярвате колко лесно е да заблудиш хората.

— Ходихте ли в бара?

— Да, но не влязох. Щях да се набивам на очи. Той е съвсем близо до кампуса на университета и посетителите му са много помлади от мен. Казва се „Бомбай“ и работи от неотдавна. Според градските архиви новият собственик е във владение от десети май тази година. Продавачът е някой си Артър Стоун, а нашето момче Нейтън Кули е купувачът.

— Къде живее?

— Не знам. В документацията няма нищо. Подозирам, че е под наем, затова няма данни. По дяволите, може да спи над бара. Сградата е стара и двуетажна. Нали няма да ходите там?

— Няма.

— Добре. Понеже сте твърде възрастен и там няма чернокожи.

— Благодаря ви. Ще се срещна с него някъде другаде.

Плащам на Франк шестстотин долара в брой и на излизане питам:

— Франк, ако ми трябва фалшив паспорт, можете ли да ми подскажете нещо?

— Разбира се. Има един човек в Балтимор, когото съм използвал преди. Прави почти всичко. Но напоследък паспортите са опасна работа — с тази засилена вътрешна сигурност и така нататък. Пипнат ли ви, лошо ви се пише.

— Не е за мен — усмихвам се.

Той се засмива и казва:

— Боже, това за пръв път го чувам!

Колата ми е натоварена и аз напускам града. Четири часа покъсно съм в Маклийн, Вирджиния, и търся копирен център, който да предлага изключително качествени услуги. Намирам един в модерен търговски център, плащам нужната такса и свързвам лаптопа си с принтер. Бучкам и ръчкам десетина минути, но накрая проклетото нещо проработва и распечатвам писмото до Нейтън Кули. На бланка на

„Скелтър Филмс“, има адрес на Осмо Авеню в Маями и пълен набор номера на телефони и факсове. На плика пиша: „Г-н Нейтън Кули, Бар и грил «Бомбай», Ист Мартин Стрийт 914, Радфорд, Вирджиния 24141“. Отляво на адреса написвам с главни букви: „Поверително и лично“.

Когато всичко се получава безупречно, прекосявам река Потомак и поемам през центъра на Вашингтон, за да намеря пощенска кутия.

Куин Ракър се обърна с гръб, провря ръце между решетките и допря китките си отзад. Заместник-шерифът щракна белезниците, докато друг отваряше вратата на килията. Придружиха Куин до претъпкана чакалня, където го чакаха трима агенти на ФБР. От там го прекараха през стъклена врата и го качиха в черен джип със затъмнени прозорци, в който имаше още въоръжена охрана. Десет минути покъсно той пристигна с пълен ескорт пред задния вход на федерална сграда, където го вкараха светкавично и го качиха по стълбите до втория етаж.

Нито Виктор Уестлейк, нито Стенли Мъмфри, нито някой друг от адвокатите в стаята бяха участвали в подобна среща. Нямаше практика да водят обвиняемия на разговор. Ако се налагаше полицията да го разпитва, правеха го в затвора. Ако трябваше той да се яви в съда, съдията назначаваше изслушване.

Въведоха Куин в малка заседателна зала и му свалиха белезниците. Той се здрависа с адвоката си Дъсти Шивър, който, естествено, трябваше да присъства, но не беше сигурен каква е целта на срещата. Предупреди федералните, че клиентът му няма да им каже нищо, докато той, Дъсти, не му позволи да говори.

Куин беше в затвора четири месеца и не се справяше добре. По причини, известни само на тъмничарите му, го държаха в изолатора. Контактът му с надзирателите беше сведен до минимум. Храната беше отвратителна и той слабееше. Освен това вземаше антидепресанти и спеше по петнайсет часа дневно. Често отказваше да се среща със своите близки или с Дъсти. Веднъж молеше за правото да се признае за виновен в замяна на доживотна присъда, а на следващата седмица искаше процес. От време на време признаваше, че е убил съдия Фосет и приятелката му, но после се отмяташе и обвиняваше правителството, че слага дрога в храната му. Заплашваше надзирателите, че ще убие и тях, и децата им, после настроението му се променяше и той им се извиняваше през сълзи.

Виктор Уестлейк ръководеше срещата.

— Да минем направо на въпроса, господин Ракър. Разполагаме с убедителни сведения, че вие и ваш съучастник искате да убиете един от свидетелите ни.

Дъсти докосна ръката на Куин и го предупреди:

— Нито дума. Не говори, докато не ти разреша.

Куин се усмихна на Уестлейк, все едно убийството на правителствен свидетел щеше да му достави огромно удоволствие.

Уестлейк продължи:

— Целта на това малко събиране е да ви предупредим, господин Ракър, че ако наш свидетел пострада, ще ви бъдат отправени допълнителни обвинения, и не само на вас. Ще погнем всеки член на семейството ви.

Куин се ухили.

— Значи Банистър бяга, а?

— Млъквай, Куин — скастри го Дъсти.

— Не съм длъжен да мълча — отговори Куин. — Чух, че Банистър е избягал от топлото слънце на Флорида.

— Млъквай, Куин! — отново изръмжа Дъсти.

— Намерили са му ново място, вероятно и ново име, каквото трябва — продължи Куин.

— Куин, ако направиш нещо на някой от свидетелите ни, ще обвиним Ди Рей, Дългия, няколко твои братовчеди и всеки, до когото се докопаме — заяви Стенли Мъмфри.

— Нямате никакви свидетели — изстреля Куин от отсрещната страна на масата. — Само Банистър.

Дъсти вдигна безпомощно ръце и се отпусна тежко на стола си.

— Съветвам те да си затваряш устата, Куин.

— Чух те, чух те.

Уестлейк се мъчеше да запази намръщеното си изражение, докато се взираше в обвиняемия. Беше изумен. Срещата трябваше да сплаши Куин, а не правителството. Откъде, за бога, беше научил, че Банистър е във Флорида и че вече е избягал? Смразяващ момент за Уестлейк и помощниците му. Ако можеха да намерят информатора, незабавно щяха да го арестуват.

— Цялото ти семейство може да бъде обвинено в убийство — продължи Стенли в плах опит да звучи сурово.

Куин само се усмихваше. Престана да говори и скръсти ръце пред гърдите си.

Трябва да видя Ванеса Йънг. Срещата крие известен риск. Ако ни забележат заедно неподходящите хора, ще възникнат въпроси, на които не съм готов да отговарям. Но срещата ни е неизбежна, и то вече от няколко години.

Видях я във „Фростбърг“ един снежен ден, когато много посетители се бяха отказали да пътуват. Докато говорех с баща си Хенри, тя влезе и седна на съседната маса. Идваше да види брат си. Беше превъзходна. В началото на четирийсетте, с мека кафява кожа, красиви печални очи, дълги крака, тесни джинси. Всичко необходимо. Не можех да откъсна очи от нея и най-накрая Хенри попита:

— Искаш ли да си тръгвам?

Не, разбира се, понеже, ако си тръгнеш, часът ми за свиждане щеше да приключи. Колкото по-дълго останеше, толкова по-дълго щях да съзерцавам Ванеса. След малко тя също ме погледна и скоро се изпивахме с поглед. Привличането беше взаимно, от самото начало.

Е, имаше някои трудности. Първо, фактът, че съм в затвора, и второ, нейният брак, който, както се оказа впоследствие, беше пълен провал. Опитах се да изкопча информация от брат ѝ, но той не искаше да се замесва. Разменихме си няколко писма, но тя се тревожеше да не я спипа съпругът ѝ. Опита се да идва по-често и да посещава и брат си, и мен, но имаше две деца тийнейджъри, които ѝ вгорчаваха живота. След като приключи с развода си, излизаше с други мъже, но не се получи. Умолявах Ванеса да ме чака, но седем години са много време, когато си на четирийсет и една. Децата ѝ пораснаха и напуснаха дома, тя се премести в Ричмънд, Вирджиния, и връзката ни от разстояние охладня. Ванеса е от такова семейство, че е изключително предпазлива и едното ѝ око винаги е в огледалото за обратно виждане. Май това е общото помежду ни. С кодирани имейли успяваме да си уговорим място и време за среща. Предупреждавам я, че изглеждам съвсем различно от Малкълм Банистър, когото е срещнала в затвора. Тя отговаря, че ще рискува. Няма търпение да види подобрената ми версия.

Докато паркирам пред ресторанта в едно предградие на Ричмънд, коремът ми болезнено се свива. Кълбо от нерви съм, защото най-сетне ще докосна жената, за която мечтая почти три години. Знам, че и тя иска да я докосна, но мъжът, към когото е изпитвала влечение тогава, сега изглежда съвсем различно. Ами ако не ме хареса? Ако предпочита Малкълм пред Макс? Освен това се притеснявам, че ще прекарам известно време с единствения човек освен федералните, който познава и двамата.

Изтривам потта от челото си и си чудя дали да не се откажа. Все пак излизам и тръгвам към вратата.

Тя е на масата и се усмихва, когато едва не се спъвам.

Харесва ме. Целувам я нежно по бузата, сядам и двамата дълго се вираме един в друг. Накрая се решавам да попитам:

— Е, какво ще кажеш?

Ванеса клати глава и отговаря:

— Направо удивително. Никога нямаше да те позная. Ще ми покажеш ли лична карта?

Двамата се засмиваме и аз отговарям:

— Разбира се, но е фалшива. Според нея сега съм Макс, а не Малкълм.

— Отслабнал си, Макс.

— Благодаря, ти също.

Мярвам краката ѝ под масата. Къса пола. Готини обувки с висок ток. Облякла се е за случая.

— Кой от двамата предпочиташ?

— Е, май вече нямам избор, нали? Мисля, че си сладък, Макс. Харесва ми новото ти аз, целият комплект. Чия идея бяха марковите очила?

— На консултанта ми, който предложи голата глава и наболата брада.

— Колкото повече те гледам, толкова повече ми харесваш.

— Слава богу. Умирам от притеснение.

— Спокойно, скъпи. Чака ни дълга нощ.

Поръчваме питиета на келнера — мартини за мен, диетична кола за нея. Много са нещата, които не искам да обсъждам, например внезапното си излизане от затвора и Програмата за защита на свидетелите. Брат ѝ, когото тя посещаваше, също е излязъл, но вече

пак се е озовал зад решетките, така че не обсъждаме и него. Питам за децата ѝ: дъщеря ѝ е на двайсет и учи в колеж, синът ѝ е на осемнайсет и не прави нищо.

Докато говоря, тя ме спира и отбелязва:

— Дори звучиш различно.

— Добре. Нова дикция, която упражнявам от месеци. Говоря побавно и по-гърлено. Естествено ли звучи?

— Да, струва ми се. Получава се.

Пита ме къде живея и аз ѝ обяснявам, че още не съм си намерил жилище. Местя се, за да не ме следят федералните и други хора, спя в евтини мотели. Не съм беглец, но не съм и съвсем на чисто. Поднасят ни вечерята, но ние почти не забелязваме.

— Изглеждаш много по-млад — отбелязва тя. — Може би трябва да отида при пластичния ти хирург.

— Моля те, не променяй нищо.

Разказвам ѝ за промените — предимно очите, носа и брадичката. Забавлявам я, като описвам срещите с екипа от хирурзи и усилията ни да създадем новото лице. Освен това съм отслабнал с десет килограма и тя смята, че трябва малко да понапълнея. Когато нервността отминава и се поуспокояваме, заговаряме като стари приятели. Келнерът пита дали храната ни харесва, понеже не сме я докоснали. Приказваме си за най-различни неща, но всъщност и двамата мислим за едно. Най-накрая предлагам:

— Хайде да се махаме от тук.

Едва изговарям думите, и тя посяга към чантата си. Плащам в брой за вечерята и излизаме на паркинга. Не ми се иска да отидем в апартамента ѝ и Ванеса се съгласява. Обяснява, че е доста мъничък и гол. Вземаме си стая в хотел, който съм забелязал по-надолу по улицата, и поръчваме бутилка шампанско. Две хлапета в първата си брачна нощ не биха могли да вложат повече енергия от нас двамата. Толкова много неща имаме да правим, толкова много имаме да наваксваме.

Докато Ванеса е на работа, свършвам някои неща в Ричмънд. В един магазин давам седемдесет долара за евтин предплатен мобилен телефон със сто минути за разговор, в друг купувам същия телефон и абонаментен план за шейсет и осем долара. Ще дам единия телефон на Ванеса и ще задържа другия. В някаква дрогерия се зареждам с предплатени кредитни карти. Имам среща със собственика на магазин за камери, който се нарича „видеограф“, но иска твърде много пари. Ако ми провърви и получа от Кули съгласие за интервю, ще ми трябват двама човека — оператор и момче за всичко. Този тип ми заявява, че работи с пълен екип или изобщо не се хваща.

С Ванеса хапваме по един сандвич в деликатесен магазин, недалече от службата ѝ. Вечерта отиваме в някакво бистро в „Керитаун“. Заниманията ни след вечеря са забележително и прелестно сходни с тези от предишната нощ и са в същата хотелска стая. Може да ни стане навик. Плановете ни за третата нощ обаче се провалят от обаждане на сина ѝ. Минавал през града и имал нужда да отседне някъде. Тя допуска, че той ще има нужда и от пари.

Тъкмо приключваме с вечерята, когато мобилният в джоба ми започва да вибрира. На дисплея пише „Неизвестен“, но пък за този телефон всички обаждания са такива. Очаквам важни новини, затова се извинявам на Ванеса и ставам от масата. Във фойето на ресторанта вдигам.

Смътно познат глас казва:

— Господин Рийд Болдуин, обажда се Нейтън Кули. Получих писмото ви.

Нареждам си да говоря бавно и гърлено.

— Да, господин Кули, благодаря за обаждането. — Разбира се, че е получил писмото ми, иначе откъде ще има телефонния ми номер?

— Кога искате да поговорим? — пита.

— По всяко време. В момента съм във Вашингтон, днес приключихме със снимките. Очаквам кратко затишие, така че в

момента е идеално. А при вас?

— Никъде няма да ходя. Как ме намерихте?

— Чрез интернет. В наше време трудно можеш да се скриеш.

— Да, сигурно. Обикновено спя до късно, после работя в бара докъм два след полунощ.

— Какво ще кажете да обядваме утре? — питам го май прекалено нетърпеливо. — Само ние двамата, никакви камери, никакви диктофони, нищо такова. Аз черпя.

Мълчание. Притаявам дъх.

— Ами добре. Къде?

— Това е ваша територия, господин Кули. Вие изберете времето и мястото. Аз ще дойда.

— Добре, на изхода за Радфорд от магистрала Осемдесет и едно има ресторантче, казва се „Спънкис“. Ще ви чакам утре в дванайсет.

— Ще дойда.

— Как ще ви позная? — пита той и аз едва не изпускам телефона.

Проблемът с разпознаването е много по-сериозен, отколкото си дава сметка Кули. Подложил съм се на операция, която изцяло е променила лицето ми. Бръсна главата си през ден, а брадата — веднъж седмично. Отслабнал съм с десет килограма. Нося очила с червени рогови рамки, черни фланелки, имитации на спортни сака на „Армани“ и платнени обувки, каквито ще намериш само в Маями или в Лос Анджелис. Имам различно име, различен глас и дикция.

Цялата тази шарада е старателно сглобена не за да подвежда хората, които искат да ме следят или да ме убият, а за да скрия истинската си самоличност от вас, господин Нейтън Кули.

— Висок съм метър и осемдесет, чернокож, слаб, с гола глава и ще нося бяла панамена шапка — отговарям му.

— Чернокож ли сте? — изломотва той.

— Да. Проблем ли е?

— Не. Ще се видим утре.

Връщам се на масата, където Ванеса ме чака притеснено.

— Беше Кули — казвам. — Ще се срещнем утре.

— Давай — усмихва се тя.

Довършваме вечерята си и неохотно се сбогуваме. Целуваме се пред ресторанта и се държим като тийнейджъри. Мисля си за нея през

целия път до Роуаноук.

Пристигам петнайсет минути по-рано и паркирам така, че да наблюдавам колите, които завиват към „Спънкис“. Най-напред ще видя колата или пикапа му и от това ще разбере много. Допреди шест месеца е бил в затвора, където е лежал малко повече от пет години. Няма баща, майка му е алкохоличка и е завършил само десети клас, така че ще ми е интересно каква кола си е избрал. Възнамерявам, докато разговаряме, да наблюдавам всякакви неща — облекло, бижута, часовник, мобилен телефон.

Движението става по-натоварено с приближаването на обед. В дванайсет и три минути пристига лъскав и чисто нов шевролет силвърадо. Сериозен пикап. Подозирам, че това е Нейтън Кули. Наистина е той и спира от другата страна на паркинга. Озърта се неспокойно, докато върви към входа.

Не съм го виждал от четири години и, изглежда, почти не се е променил. Същото тегло, същата чорлава руса коса, макар че веднъж в затвора си обръсна главата. Поглежда два пъти номерата на колата ми от Флорида, после влиза в ресторанта. Поемам си дълбоко въздух, нахлупвам шапката и тръгвам към вратата. Спокойно, идиот такъв, промърморвам си, понеже вътрешностите ми се преобръщат. Нужни са спокойна ръка и стоманени нерви за онова, което предстои.

Срещаме се във фоайето и си разменяме любезности. Свалям шапката, докато салонната управителка ни води към сепаре в дъното. Сядаме един срещу друг и подемаме разговор за времето. За миг направо съм във възторг от хитростта си. Нейтън разговаря с непознат, а аз разговарям с хлапе, което някога познавах доста добре. Изобщо не подозира: не се взира в очите или в носа ми, не примижава, не повдига вежди, не ми мята озадачени погледи, докато слуша гласа ми. И за щастие не казва: „Напомняте ми за един човек, когото познавах преди време“. Засега нищо.

Казвам на келнерката, че адски ми се пие бира, голяма наливна, а Нейтън се поколебава, преди да каже:

— И за мен същото.

Успехът на тази доста несигурна мисия би могъл да зависи от алкохола. Нейтън е отраснал сред пияници и хора, които се друсат с

метамфетамини. След това е прекарал пет години в затвора — чист и трезвен. Подозирам, че сега, когато е навън, се е върнал към старите си навици. Фактът, че има собствен бар, е показателен.

Изглежда добре за селяк, когото никой не е учил как да се облича. Избелени джинси, фланелка с якичка и логото на „Корс Лайт“, оставена от някой търговец в бара му, военни ботуши. Не носи бижута и часовник, но има невероятно грозна затворническа татуировка от вътрешната страна на лявата си ръка. С две думи, Нейтън не се перчи с пари чрез външността си.

Носят ни бирата и ние се чукваме.

— Разкажете ми за филма — подканя ме той.

По навик кимвам, правя пауза и си нареждам да говоря бавно, ясно и възможно най-гърлено.

— Правя документални филми вече десет години, а това е най-вълнуващият ми проект.

— Господин Болдуин, какво точно е документален филм? Така де, гледал съм филми, ама май не съм гледал много документални.

— Разбирам. Обикновено са кратки независими продукции, които не се прожектират в големите кина. Не са касови. Това са филми за истински личности, истински проблеми, истински събития, без участието на големи звезди и такива неща. Наистина сериозни филми. Най-добрите печелят награди на разни фестивали и привличат известно внимание, но никога не носят много пари. Моята компания специализира във филми, които се занимават със злоупотребата с власт, най-вече от страна на федералното правителство, но също и от страна на големите корпорации. — Отпивам от бирата и си напомням да карам бавно. — Повечето са дълги около час. Конкретно този може да стане около деветдесет минути, но това ще решим по-късно.

Келнерката се връща. Поръчвам си сандвич с пилешко, а Нейтън иска голяма порция пилешки крилца.

— Как започнахте с бара? — питам го.

Той отпива, усмихва се и отговаря:

— Заради един приятел. Собственикът затъваше. Не заради бара, с някакви други имоти. Сигурно заради рецесията. Затова се опитваше да се отърве от „Бомбай“. Търсеше някой глупак, който да го купи и да поеме дълговете, и аз си казах: какво пък. Само на трийсет съм, нямам

работа, нямам перспективи, защо да не рискувам? Засега обаче печеля. Забавно е. Навъртат се много колежанки.

— Женен ли сте?

— Не. Не знам какво ви е известно за мен, господин Банистър, обаче аз лежах в затвора пет години и току-що излязох. Заради федералното правителство не съм имал много срещи напоследък, сега се връщам в играта, ако ме разбирате.

— Естествено. Присъдата ви се дължи на същия инцидент, при който загина брат ви, нали?

— Точно така. Признах се за виновен и ме затвориха за пет години. Братовчед ми още е в затвора. „Биг Санди“ в Кентъки, гадно място. Повечето ми братовчеди или са зад решетките, или са мъртви. Това е една от причините да се преместя в Радфорд, господин Болдуин — за да се измъкна от търговията с наркотици.

— Разбирам. Моля те, наричай ме Рийд. Баща ми е господин Болдуин.

— Добре. Аз съм Нейтън. Или Нейт.

Отново се чуваме с чашите, като че ли най-неочаквано сме си станали много близки. В затвора му викахме Нати.

— Разкажете ми за филмовата си компания — подканя ме той.

Очаквах въпроса, но почвата е несигурна. Отпивам от бирата и бавно преглъщам.

— „Скелтър“ е нова компания със седалище в Маями, в нея съм само аз с двама партньори, плюс служителите. Години наред работих за по-голяма продуцентска фирма в Ел Ей. Казваше се „Коув Крийк Филмс“, може да си я чувал. — Не е. Просто поглежда към задника на една добре сложена млада келнерка. — Както и да е, „Коув Крийк“ спечели една камара награди и правеше добри пари в бизнеса, но миналата година всичко се разпадна. Скараха се жестоко за актьори, пари и над кой проект да работят. Все още водим неприятни дела, които сигурно ще се влачат с години. Федералният съд в Ел Ей дори издаде съдебна заповед, с която ми забранява да говоря за „Коув Крик“ или за делото. Шантава работа, а?

За мое облекчение Нейтън бързо губи интерес към филмовата ми компания и нейните проблеми.

— Защо седалището ти е в Маями?

— Заминах там преди три години, за да работя над филм за фалшиви военни доставки за правителството, и се влюбих в това място. Живея в Саут Бийч. Ходил ли си там?

— Не.

Освен пътуванията, които са му уреждали щатските шерифи, Нейтън не се е отдалечавал на повече от триста километра от Уилоу Гап.

— Мястото е вълнуващо. Красиви плажове, прекрасни момичета, бурен нощен живот. Преди четири години се разведох и сега отново ергенувам. Прекарвам там половината година. Другата половина съм на път и снимам.

— Как се прави документален филм? — пита Нейт и отпива голяма глътка бира.

— Много по-различно е от игрален филм. Обикновено сме само аз и операторът, може би и един-двама техници. Сценарият е важната част, не пейзажът или лицето на изпълнителя на ролята.

— И искаш да снимаш мен?

— Категорично. Теб, може би майка ти или други членове на семейството. Искам да отида на мястото, където е бил убит брат ти. Целта ми е да открия истината, Нейтън. Заел съм се с нещо, което може да се окаже наистина голямо. Ако успея да докажа, че Агенцията за борба с наркотиците системно избива наркодильри, че най-хладнокръвно ги убиват, тогава може и да успеем да спипаме тези кучи синове. Племенникът ми сериозно затъна, замеси се в търговията с крек, но не беше закоравял дилър. Да, беше глупав, но безобиден. Беше на седемнайсет, не носеше оръжие, а го простреляха три пъти от упор. На местопрестъплението оставиха откраднат пистолет и от Агенцията твърдят, че е негов. Банда лъжци.

Лицето на Нейтън бавно се разкривява от гняв и сякаш му се иска да се изплюе. Продължавам:

— Филмът ще разказва историята на три, може би четири такива убийства. Не съм сигурен дали ще включа племенника си, понеже все пак аз съм авторът. Приемам смъртта му твърде лично. Вече съм заснел историята на Хосе Алварес от Амарило, Тексас, деветнайсетгодишен работник, прострелян четиринайсет пъти от агентите на АБН. Проблемът е, че никой от семейството му не говори английски, а хората не съчувстват особено на незаконните имигранти.

Заснех историята на Тайлър Маршак, колежанин от Калифорния, който търгувал с марихуана. От Агенцията нахлули в стаята му като гестаповци и го застреляли в леглото му. Сигурно си чел за случая.

Не е. Нейтън Кули, когото познавах, часове наред играеше видеоигри и не отваряше вестник или списание. Нито пък притежаваше природното любопитство да провери „Скелтър Филмс“ или „Коув Крийк“.

— Както и да е, имам прекрасен материал от стаята му, от аутопсията и изявления на близките му, но в момента те водят дело срещу Агенцията. Може би няма да ми позволят да използвам този материал.

Поднасят ни обяда и ние си поръчваме още бира. Нейтън къса пилешкото от костите и трие устата си със салфетка.

— Защо толкова се интересуваш от случая на брат ми?

— Да кажем, че съм любопитен. Още не знам всички факти. Бих желал да чуя твоята версия за случилото се и да ми опишеш ареста на място. Адвокатите ми са се позовали на Закона за достъп до информацията и са поискали документацията от Агенцията, а също и съдебното досие. Ще прегледаме внимателно документите, но най-вероятно агентите ще са покрили всичко. Обикновено така правят. Постепенно ще навържем нещата, но през това време ще видим как ти и близките ти стоите пред камера. Тя не харесва всички, Нейтън.

— Съмнявам се, че камерата ще хареса майка ми — отбелязва той.

— Ще видим.

— Не съм сигурен. Тя вероятно няма да се съгласи. Само някой да спомене за смъртта на Джийн, и тя рухва.

Нейтън облизва пръстите си и си взема още едно крилце.

— Идеално. Точно това искам да уловя във филма.

— За колко време става въпрос? Какво се очаква?

Отхапвам от сандвича си и дъвча известно време, докато размишлявам.

— Може би една година. Искам да приключа със заснемането на целия материал през следващите шест месеца, после ми трябва още толкова време за монтаж и евентуално за преснемане на част от кадрите. Цяла вечност можеш да се мотаеш с тези неща и трудно слагаш точка. Що се отнася до теб, искам да заснемем първоначален

материал, може би три-четири часа, и да го изпратим на продуцентите и редакторите ми в Маями. Да те видят, да те чуят, да добият впечатление от историята ти и от способността ти да я разкажеш. Ако всички го харесаме, ще продължим да снимаме.

— Аз какво ще спечеля?

— Нищо друго, освен истината и това, че ще разобличиш хората, убили брат ти. Помисли си, Нейтън. Няма ли да ти е приятно да видиш тези копелета обвинени в убийство и тикнати зад решетките?

— Адски ще ми е приятно.

Разгорещено го притискам, очите ми горят.

— Тогава го направи, Нейтън. Разкажи ми историята си. Нямах нищо за губене, а ще спечелиш много. Разкажи ми за търговията с наркотици, как е съсипала семейството ти, как Джийн се е забъркал в нея, как по тези места това е просто начин на живот, защото щората нямат работа. Не е нужно да споменаваш имена — не искам да навличам неприятности на никого. — Допивам втората си бира. — Къде видя Джийн за последен път?

— Лежеше проснат на земята, с ръце зад гърба, докато му слагаха белезниците. Никой не беше стрелял. Сделката беше провалена, бяха ги арестували. На мен също ми сложиха белезници и ме отведоха и едва тогава чух изстрели. Казват, че Джийн спянал някакъв агент и хукнал към гората. Глупости. Убили са го най-хладнокръвно.

— Трябва да ми разкажеш тази история, Нейтън. Трябва да ме заведеш на местопрестъплението и да я възстановим. Светът трябва да узнае как правителството води борбата срещу наркотиците. То не вкарва хората в затвора, а ги изстребва.

Нейтън си поема дълбоко въздух и оставя мига да отmine. Говоря твърде бързо, твърде много, затова отделям няколко минути на сандвича си. Келнерката пита дали искаме по още една бира.

— За мен, да, ако обичате — казвам и Нейтън бързо следва примера ми.

Дояжда едно крилце, облизва пръстите си и казва:

— В момента семейството ми създава проблеми. Затова се преместих в Радфорд.

Свивам рамене, за да покажа, че проблемът е негов, не мой, но не съм изненадан.

— Ако ми сътрудничиш, а другите ти близки откажат, това ще ти създаде ли още проблеми? — питам го.

— Проблемите са нещо обикновено при семейство Кули — смее се Нейтън. — Ние сме прочути с караниците си.

— Да направим така. Да подпишем споразумение от една страница, което адвокатите ми вече са подготвили и е на толкова простичък език, че не се налага ти да си наемаш адвокати, освен ако не ти е приятно да харчиш пари. В споразумението се казва, че ти, Нейтън Кули, ще ни сътрудничиш изцяло за изработването на този документален филм. Срещу това ще получиш хонорар от осем хиляди долара, минималното, което се полага за актьор в такива проекти. От време на време или когато искаш, можеш да преглеждаш готовия материал и ако — обърни внимание — заснетото не ти харесва, можеш да се откажеш, а аз няма да имам правото да използвам кадрите с теб. Сделката е съвсем справедлива, Нейтън.

Той кимва, докато мислено търси капанчета, но Нейтън не е човек, на когото се удава бързо да анализира нещата. Освен това алкохолът го прави нетърпелив. Подозирам, че са му потекли лигите от думата „актьор“.

— Осем хиляди долара? — повтаря той.

— Да, както ти казах, това са нискобюджетни филми. Никой няма да спечели много пари.

Интересното в случая е, че споменах парите преди него. Правя сделката още по-примамлива, като добавям:

— Освен това ще ти пусна още нещичко.

Ще ти пусна още нещичко. Нейтън сигурно си представя нещо различно.

— Искам да кажа, че ще ти дам още малко пари, ако филмът привлече някакви зрители, но не се надявай — казвам. — Не го правиш заради парите, Нейтън. Правиш го заради брат си.

Чинията пред него е пълна с кости. Келнерката ни носи третата бира и раздига остатъците. Важно е да го накарам да продължи да говори, защото не искам да мисли.

— Какъв човек беше Джийн? — питам.

Той клати глава и като че ли ей сега ще ревне.

— По-големият ми брат. Баща ни изчезна, когато бяхме съвсем малки. Бяхме само двамата с Джийн.

Разказва ми няколко случки от детството си, забавни случки за две хлапета, които се мъчат да оцелеят. Допиваме третата си бира и си поръчваме четвърта, но си обещаваме да е последната.

В десет часа на следващата сутрин с Нейтън се срещаме в кафене в Радфорд. Той преглежда договора, задава няколко въпроса и го подписва. Аз се подписвам като вицепрезидент на „Скелтър Филмс“ и му подавам чек за осем хиляди долара. От банковата сметка на компанията в Маями.

— Кога започваме? — пита той.

— Нейтън, аз съм тук и няма да заминавам. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Какво ще кажеш за утре сутрин?

— Дадено. Къде?

— Мислих по този въпрос. Намираме се в Югозападна Вирджиния, където планината е много важно нещо. Всъщност местният пейзаж е тясно свързан с историята. Откъснатостта на планините и така нататък. Мисля, че поне отначало бих искал да сме на открито. Винаги можем да се преместим. В провинцията ли живееш или в града?

— В момента съм под наем съвсем близо до града. От задния ми двор има хубава гледка към няколко възвишения.

— Да отидем да погледнем. Ще дойда в десет сутринта с малък снимачен екип и ще проверим светлината.

— Добре. Говорих с майка ми и тя категорично отказа.

— Може ли аз да поговоря с нея?

— Можеш да опиташ, обаче тя е много корава. Не ѝ допада, че ти или който и да било ще снима филм за Джийн и за семейството ни. Смята, че ще ни представиш като невежи селяци.

— Обясни ли ѝ, че имате право да следите заснетия материал в процеса на работата?

— Опитах се, но тя пиеше.

— Съжалявам.

— Ще се видим сутринта.

Нейтън живее в малка къща от червени тухли на тесен път, няколко километра западно от град Радфорд. Най-близкият му съсед обитава голяма каравана на по-малко от километър до щатската магистрала. Предната му морава е окосена, покрай тясната веранда има няколко храста. Когато пристигаме и паркираме зад лъскавия му нов пикап, го заварваме навън да играе с жълтия си лабрадор.

Първокласният ми екип се състои от новата ми асистентка Ванеса, която за целите на този проект ще наричаме Гуен, и двама свободно практикуващи от Роуаноук — впечатляващия Слейд и неговия асистент Коуди. Слейд се представя като видеограф и работи от гаража си. Притежава камера и оборудване и изглежда точно както се полага: вързана на опашка дълга коса, джинси с дупки на коленете, две златни верижки на врата. Коуди е по-млад и достатъчно мърляв. Хонорарът им е хиляда долара на ден плюс разходите. Част от уговорката е да правят каквото се иска от тях и да не говорят много-много. Обещавам да им платя в брой, без да споменавам „Скелтър Филмс“ или каквото и да било. Може да е документален филм, може да е всичко друго. От тях се иска да правят каквото им кажа и да не разкриват никакви подробности пред Нейтън Кули.

Ванеса пристигна в Радфорд снощи и двамата се затворихме в хубав хотел, където се регистрирахме на нейно име и използвахме предплатена кредитна карта. Тя каза на шефа си, че е пипнала грип и не бива да излиза от къщи няколко дни. Нищо не разбира от филмопроизводство, ама и аз не разбирам.

След неловко запознанство на алеята оглеждаме мястото. Задният двор на Нейтън е голямо открито пространство, което пълзи нагоре по склона. Стадо белоопашати елени прескачат оградата, когато ни виждат. Питам Нейтън колко време му отнема да коси тревата и той отговаря: три часа. Посочва ми един навес за трактори, където виждам модерна косачка „Джон Диър“. Изглежда нова. Той обяснява, че е момче от провинцията и предпочита да живее на открито, да ходи на

лов или за риба и да пикае от задната веранда. Освен това понякога още си мислел за живота в затвора, където хиляди мъже били сгъчкани на прекалено тясно място. Не, той обичал простора. Докато се разхождаме и си говорим, Слейд и Коуди се мотаят безцелно и си говорят нещо, гледат слънцето и потриват брадички.

— Тук ми харесва — отбелязвам и поемам нещата в свои ръце, сочейки: — Искам онези възвишения в кадър.

Слейд явно не е съгласен, но Коуди въпреки това започва да пренася оборудването от колата. Цяла вечност подготвят снимачната площадка и за да проявя артистичния си темперамент, започвам да им се карам, че се туткат. Гуен е донесла малък набор гримове и Нейтън неохотно се съгласява да му сложи малко пудра и руж. Сигурен съм, че му е за пръв път, но трябва да се чувства като актьор. Гуен носи къса пола и блуза, която е доста разкопчана, а част от ролята ѝ е да провери колко лесно ще успее да възбуди момчето. Преструвам се, че преглеждам бележките си, но всъщност наблюдавам Нейтън, който оглежда Гуен. Вниманието ѝ и закачките са му приятни.

Когато камерата, прожекторите, мониторът и звукът са почти готови, дръпвам Нейтън настрани — само двамата, режисьор и звезда, — за да му обясня как виждам нещата.

— Добре, Нейтън, искам да бъдеш много сериозен. Мисли за Джийн, за това как федералните са го убили. Искам да бъдеш мрачен, никакви усмивки, никакво забавление, ясно?

— Ясно.

— Говори бавно, измъчено. Аз ще ти задавам въпросите, а ти само гледай в камерата и говори. Дръж се естествено. Ти си хубав мъж и според мен камерата ще те хареса, но е важно да бъдеш себе си.

— Ще се постарая — отговаря той и явно наистина чака с нетърпение да влезе в роля.

— И последно, може би трябваше да го спомена вчера. Ако филмът постигне желаната цел и разбули истинското лице на Агенцията, тогава ще има възмездие, ще има отплата. Нямам им капчица доверие — те са шайка негодници, способни на всичко. Затова е важно ти да си, как да го кажа, извън играта.

— Чист съм, човече — уверява ме той.

— Нали не търгуваш?

— Не, мамка му. Не искам да се връщам пак в затвора, Рийд. Това е една от причините да се преместя тук, далече от семейството си. Те още правят метамфетамини и ги продават, но аз не.

— Добре. Просто мисли за Джийн.

Коуди му поставя микрофона. Ние сядаме на съгъваеми столове, заобиколени от прожектори и кабели. Камерата е над рамото ми и за миг наистина се чувствам като безкомпромисен разследващ журналист. Поглеждам към Гуен и казвам:

— Забрави ли за снимките? Хайде, Гуен!

Тя скоква, когато я скастриям, и грабва един фотоапарат.

— Само няколко снимки, Нейтън, за да знаем как сме разположили осветлението. — Той отначало се цупи, но после се усмихва, докато Гуен го щрака.

Накрая, след като сме тук повече от час, започваме истинската работа. Държа химикалка в лявата си ръка и драскам нещо в бележник.

Малкъм Банистър беше десничар — просто в случай че Нейтън заподозре нещо. Но той не е такъв човек.

За да му помогна да се поотпусне, започвам от най-основното: име, възраст, професия, образование, криминално досие, деца, семейно положение и така нататък. Няколко пъти го уверявам да бъде спокоен, карам го да повтори нещо — просто си говорим. Детството му в различни домове, училища, животът му с по-големия му брат Джийн, без баща, трудните взаимоотношения с майка му. В този момент той казва:

— Виж, Рийд, няма да говоря лоши работи за майка ми, ясно?

— Не, разбира се, Нейтън. Изобщо не целях това.

И бързо сменям темата. Говорим за метамфетаминовия период в младостта му. След известно колебание той най-сетне се отваря и обрисова потискаща картина на трудното си юношество, изпълнено с наркотици, алкохол, секс и насилие. Петнайсетгодишен вече знаел как се приготвя наркотикът. Двама от братовчедите му изгорели живи, когато избухнала лаборатория, намираща се в каравана. Шестнайсетгодишен за пръв път се озовал в затворническа килия. Напуснал училище и животът му станал още по-безумен. Поне четирима от братовчедите му лежали в затвора за търговия с наркотици, двама още били зад решетките. Колкото и неприятно да било в затвора, там поне се откъснал от дрогата и алкохола. Останал

трезвен през петте години и сега смятал да не докосва метамфетамини. Бирата била друго нещо.

На обед прекъсваме. Слънцето е точно над главите ни и Слейд се притеснява, че много ще блести. Двамата с Коуди обхождат двора и търсят друго място.

— Колко можеш да останеш днес, Нейтън? — питам.

— Аз съм шефът — самодоволно отговаря той, — мога да остана колкото си искам.

— Чудесно. Още един-два часа?

— Защо не? Как се справям?

— Страхотно. Трябваха ти няколко минути да се отпуснеш, но сега говориш много гладко, много искрено.

— Ти си страхотен разказвач, Нейтън — добавя Гуен.

Това му допада. Тя се е върнала с гримовеите, попива потта от челото му, докосва го, четка го, флиртува. Той жадува за внимание.

Донесли сме си сандвичи и безалкохолно и се храним в сянката на дъба до работилницата му. Мястото допада на Слейд и решаваме да се преместим тук. Гуен пита шепнешком Нейтън може ли да отиде до тоалетната. На него му става неловко, но просто не може да откъсне очи от краката ѝ. Аз се отдалечавам и се преструвам, че говоря по мобилния си, уж с важни клечки от Лос Анджелис.

Гуен влиза през задната врата. По-късно ще ми докладва, че къщата има две спални, но само едната е мебелирана, че в хола има само канапе, стол и огромен плазмен телевизор, една баня, която се нуждае от здраво търкане, кухня с препълнена с мръсни съдове мивка и натъпкан с бира и полуфабрикати хладилник. Има таванско помещение със сгъваема стълба. Подовете са покрити с евтини килими. Три врати — предна, задна и към гаража, — и трите с големи резета, явно поставени наскоро. Изглежда, няма алармена система, не се виждат сензори над вратите и прозорците или панели. В килера до спалнята му има две ловджийски пушки и две винтовки. В този до другата спалня няма нищо освен чифт кални ловджийски ботуши.

Докато Гуен е вътре, продължавам престорения си телефонен разговор, а всъщност наблюдавам Нейтън иззад очилата си. Той не откъсва очи от задната врата на къщата, неспокоен, понеже тя е вътре самичка. Слейд и Коуди подготвят новата снимачна площадка. Когато Гуен се връща, Нейтън си откъхне се извинява за немарливото си

домакинство. Тя гука и сресва косата му. Когато всичко е готово, започваме следобедните снимки.

Той споменава инцидент с мотоциклет, когато бил четиринайсетгодишен, и аз половин час анализирам случилото се. Разчепкваме разпокъсаната му професионална кариера — шефове, колеги, задължения, надници, уволнения. Връщаме се на темата за търговията с наркотици и на подробностите около приготвянето на метамфетамини, кой го е научил, основните съставки и така нататък. Връзки, гаджета? Той твърди, че някаква братовчедка забременяла от него, когато бил двайсетгодишен, но нямал представа какво е станало с майката и с детето. Имал сериозна приятелка, преди да влезе в затвора, но тя го зарязала. Ако съдя по начина, по който зяпа Гуен, момчето явно е доста възбудено.

На трийсет години е и най-забележителните събития в живота му са смъртта на брат му и затворническата му присъда. След като три часа го разпитвам, не успявам да изтръгна нищо интересно, ама нищичко. Заявява, че трябва да ходи на работа.

— Трябва да отидем на мястото, където е убит Джийн — казвам, докато Слейд изключва камерата и всички си отдъхват.

— До Блуфийлд е, на около час път от тук — отговаря той.

— Блуфийлд, Западна Вирджиния?

— Точно така.

— А ти защо беше там?

— Правехме доставка и купувачът се оказа информатор.

— Трябва да го видя, Нейтън, да го обиколим стъпка по стъпка, да уловим сцената, насилието, мига, мястото, където е бил прострелян и убит Джийн. Случило се е през нощта, нали?

— Да, много след полунощ.

Гуен потупва лицето му с кърпичка, отстранява грима.

— Наистина чудесно стоиш пред камерата — тихо казва тя и се усмихва.

— Кога можем да отидем? — питам.

— По всяко време — вдига рамене той. — Утре, ако искате.

Идеално. Решаваме да се срещнем в къщата му в девет и заедно да потеглим през планината към Западна Вирджиния, към далечната изоставена мина, където братята Кули попаднали в капан.

Денят ни с Нейтън мина добре. Двамата се разбирахме добре като автор на филми и актьор, а на моменти той и Гуен изглеждаха готови да си хвърлят дрехите и да се нагрябят. Късно следобед двамата с нея се запътваме към „Бомбай“ на главната улица в Радфорд, в съседство с кампуса на колежа, и сядаме до дъската за дартс. Твърде рано е за колегите, на бара има само няколко хулиганчета, които се възползват от намалението в този час. Моля сервитьорката да съобщи на Нейтън Кули, че сме тук да пийнем по нещо, и след секунди той цъфва с огромна усмивка. Каним го да седне, той се възползва от поканата и започваме да се наливаме с бири. Гуен ближе чаша вино, докато ние с Нейтън пресушаваме по няколко халби. Колегите нахълтват и мястото става по-шумно. Питам за специалитетите и виждам, че на черната дъска с тебешир пише сандвич със стриди. Поръчваме си два, Нейтън се отдалечава и се провиква нещо към готвача. Вечеряме и оставаме до късно. Не само сме единствените чернокожи в бара, но сме и единствените клиенти на повече от двайсет и две години. Нейтън се отбива при нас от време на време, но той е зает човек.

В девет часа следващата сутрин се връщаме в къщата на Нейтън и отново го заварваме да играе с кучето си в предния двор и да ни чака. Допускам, че ни посреща отвън, понеже не иска да влизаме вътре. Обяснявам, че малкото ми ауди страшно се нуждае от поправка, затова ще е по-добре да пътуваме с пикапа му. По един час в двете посоки ще ни осигури два часа насаме с Нейтън без никакво разсейване. Той свива рамене и се съгласява. Потегляме, а Слейд и Коуди ни следват с микробуса си. Аз съм на предната седалка, Гуен се е сгушила отзад. Днес е с джинси, понеже вчера Нейтън не откъсваше очи от краката ѝ. Сега поведението ѝ ще е малко по-резервирано, за да го държи в напрежение.

Пътуваме на запад към планините, а аз се възхищавам на вътрешността на пикапа и обяснявам, че рядко съм се возил в такава чудо. Седалките са кожени, има модерен джипиес и така нататък. Нейтън искрено се гордее с автомобила си и не спира да дърдори за него.

За да сменя темата, отново споменавам майка му и заявявам, че много ми се иска да се срещна с нея.

— Виж, Рийд — отговаря Нейтън, — опитай, щом настояваш, но на нея не ѝ харесва какво правим. Снощи пак говорихме. Обясних ѝ целия проект, колко е важен и колко много се нуждаеш от нея, но не постигнах нищо.

— Може ли поне да поговорим, да ѝ се представя?

За малко да се обърна и да се усмихна на Гуен, понеже току-що сме разбрали, че Нейтън смята проекта за „важен“.

— Съмнявам се. Тя е корава жена, Рийд. Пие много, има ужасен характер. В момента не сме в добри отношения.

Понеже съм напорист разследващ журналист, решавам да задълбая в деликатни въпроси.

— Затова ли си изкарваш прехраната с бара? Понеже си се откъснал от семейния бизнес?

— Що за личен въпрос е това? — скастрия ме Гуен от задната седалка.

Нейтън си поема дълбоко дъх и поглежда през страничния прозорец. Стисва волана с две ръце и казва:

— Дълга история, но мама обвинява мен за смъртта на Джийн, което си е чиста лудост. Той беше по-големият ми брат, водачът на бандата, шефът на лабораторията, освен това беше пристрастен. Аз не бях. Понякога вземах, но не се пристрастих. Джийн не се владееше. Веднъж седмично ходеше на мястото, където отиваме сега. Понякога го следвах. Не трябваше да съм там в нощта, когато го спипаха. Той имаше един човек, няма да споменавам имена, който въртеше една наша лаборатория, западно от Блуфийлд. Не знаехме, но го арестуваха, той се уплашил и издал на ченгетата времето и мястото. Бяха ни устроили капан, къдна се, че не можех да направя нищо, за да помогна на Джийн. Както ви казах, предадохме се и те ни арестуваха. После чух изстрели и Джийн беше мъртъв. Обясних го на майка ми стотици пъти, но не иска да чуе. Джийн беше любимецът ѝ и тя обвинява мен за смъртта му.

— Ужасно — промърморвам.

— Тя посещаваше ли те в затвора? — невинно пита Гуен от задната седалка.

Поредната продължителна пауза.

— Два пъти.

Още три километра не продумваме. Вече сме на междуцатската, пътуваме на югозапад и слушахме Кени Чесни. Нейтън кашля и казва:

— Честно казано, опитвам се да се откъсна от семейството си. От майка ми, от братовчедите, от племенниците. Вече се е разчуло, че имам хубав бар и се справям добре, така че скоро тия смешници ще започнат да ме молят за пари. Трябва да се махна от тук.

— Къде ще отидеш? — питам го състрадателно.

— Недалече. Обичам планината, да ходя пеша, да ходя за риба. Аз съм планинец, Рийд, и това никога няма да се промени. Буун в Северна Каролина е хубаво място. Нещо такова. Някъде, където няма нито един Кули в телефонния указател — казва той през смях, тъжен смях. Няколко минути по-късно ни разтърсва със следното: — Знаеш ли, в затвора имах едно приятелче, което малко ми напомня на теб. Казваше се Малкълм Банистър, страхотен тип от Уинчестър,

Вирджиния. Чернокож. Адвокат, който все повтаряше, че федералните са го прибрали без никаква причина.

Слушам и кимам, като че ли това няма абсолютно никакво значение. Усещам как Гуен настръхва на задната седалка.

— Какво стана с него? — успявам да попитам. Не помня устата ми да е била толкова суха.

— Мисля, че Мал още е в затвора. Май му остават няколко години. Изгубих им бройката. Има нещо, може би в гласа, в жестовете, нещо... не мога точно да го определя, но ми напомняш за Мал.

— Светът е голям, Нейтън — казвам по-гърлено и напълно безгрижно. — Не забравяй, че на белите ние винаги им изглеждаме еднакви.

Той се засмива и Гуен също успява да изхихика пискливо.

Докато се възстановявах във Форт Карсън, работех със специалист — часове наред ме снимаше с видеокамера и изготви списък на навиците и жестовете, които трябва да променя. Упражнявах се дълго, но след като се озовах във Флорида, престанах. Трудно можеш да се отърсиш от естествените си навици. Съзнанието ми е застинало и не мога да измисля как да продължа.

Гуен ми се притичва на помощ.

— Нейтън, преди малко спомена свои племенници. Колко ще продължи това според теб? Искам да кажа... бизнесът с метамфетамини се предава от поколение на поколение в много семейства.

Нейтън се свъсва и се замисля над думите й.

— Струва ми се доста безнадеждно. Няма работа, освен в мините, а много млади хора вече не искат да работят там. Освен това започват да се друсат на петнайсет, на шестнайсет вече са пристрастени. Момичетата забременяват на шестнайсет, деца раждат деца, бебета, които никой не иска. Започнеш ли да се дъниш, не спираш. Не виждам голямо бъдеще тук, не и за хора като мен.

Слушам, но не чувам. Вие ми се свят, питам се какво знае Нейтън. Доколко подозира? С какво съм се издал? Все още не ме е разкрил — сигурен съм, — обаче какво ли си мисли?

Блуфийлд в Западна Вирджиния е град с население единайсет хиляди души, разположен в южния край на щата, недалече от границата му. Заобикаляме го по шосе 52 и скоро поемаме по живописните пътища, които лъкатушат нагоре и надолу. Нейтън познава района добре, макар да не е идвал от години. Завиваме и навлизаме още по-навътре в някаква долина. Асфалтът свършва и ние започваме да се движим на зигзаг по чакълести и черни пътища, докато най-накрая спираме на брега на някаква рекичка. Над главите ни са надвиснали клоните на старите бели дъбове и закриват слънцето. Плевелите са високи до коленете ни.

— Пристигнахме — обявява Нейтън и изключва двигателя.

Слизаме и аз нареждам на Слейд и на Коуди да извадят оборудването. Няма да използваме прожектори, искам само малка камера. Двата се суеят наоколо и изваждат екипировката.

Нейтън се приближава до рекичката и се усмихва на бълбукащата вода.

— Колко често идваш тук? — питам го.

— Немного. Имахме няколко места за доставка край Блуфийлд, но това беше главното. Джийн продаваше стока тук десет години, но аз не. Истината е, че не участвах в бизнеса толкова активно, колкото му се искаше. Надушвах неприятностите. Опитах се да си намеря друга работа, нали разбирате. Исках да се измъкна. А Джийн искаше да ме набърка още повече.

— Къде бяхте паркирали?

Той се обръща и ми показва, а аз решавам да преместим пикапа му и микробуса на Слейд, за да са извън кадър. Опирайки се на мащабния си режисьорски опит, решавам да заснема екшън материал, в който Нейтън се приближава към мястото на действието пеша, а камерата го следва по петите. Репетираме няколко минути, после започваме да снимаме. Нейтън разказва.

— По-силно, Нейтън. Трябва да говориш по-силно — крещя аз.

Нейтън крачи към мястото на действието и говори:

— Пристигнахме тук към два часа след полунощ, двамата с Джийн. Бяхме с неговия пикап, аз карах. Спряхме точно тук и видяхме другата кола ей там, между дърветата, където би трябвало да бъде. — Продължава да се движи и да сочи. — Всичко изглеждаше нормално. Паркирахме наблизко и нашият човек, да го наречем Джо, излезе и ни

поздрави. Отговорихме на поздрава и тръгнахме към каросерията. В една заключена кутия за инструменти имаше около четири и половина килограма метамфетамини, добра стока, повечето приготвена лично от Джийн, а под лист шперплат бяхме скрили малка хладилна чанта с още четири килограма и половина. Общо към девет килограма, а цената му на едро беше около двеста хиляди. Извадихме стоката и я пренесохме в багажника на Джо, но щом го затворихме, настана истински ад. Заобиколиха ни най-малко десетима агенти. Не знам откъде се взеха, но бяха бързи. Джо изчезна и повече не го видяхме. Ченгетата замъкнаха Джийн до пикапа. Той проклинаше Джо и ръсеше всякакви заплахи. Бях толкова уплашен, че едва дишах. Бяха ни спипали на местопрестъплението и аз знаех, че отивам право в затвора. Щракнаха ми белезниците, преровиха портфейла и джобовете ми и ме помъкнаха по пътеката. Докато се отдалечавах, погледнах през рамо и видях Джийн на земята, с ръце, извити зад гърба. Беше ядосан и не спираше да ругае. След секунди чух изстрелите и Джийн изкрещя, когато го улучиха.

— Стоп — провиквам се и обикалям известно време в кръг. — Да го повторим — казвам и се връщаме на старта.

На третия дубъл оставам доволен и се вкопчвам в следващата идея. Моля Нейтън да застане на мястото, където е лежал Джийн, когато го е видял за последен път. Слагаме там един сгъваем стол и Нейтън сядва. Когато камерата вече работи, го питам:

— А сега, Нейтън, каква беше първоначалната ти реакция, когато чу стрелбата?

— Не можах да повярвам. Събориха Джийн на земята и най-малко четирима агенти се надвесиха над него. Ръцете му бяха извити зад гърба, но без белезници. Не беше въоръжен. В пикапа имаше пушка и два деветмилиметрови пистолета, ама не ги бяхме извадили. Пет пари не давам какво твърдяха агентите после. Джийн не беше въоръжен.

— Но кога чу изстрелите?

— Заковах се на място и извиках нещо от сорта на: „Какво е това? Какво става?“. Извиках Джийн, но агентите ме изблъскаха напред по пътеката. Не виждах какво става отзад — бях твърде далече. Казах им: „Искам да видя брат си“, а те се изсмяха и продължиха да ме бутат в мрака. Най-накрая стигнахме до един микробус и ме натъпкаха

вътре. Откараха ме в ареста в Блуфийлд, а аз непрекъснато питах: „Какво става с брат ми? Къде е Джийн? Какво сте направили с Джийн?“.

— Да прекъснем за минутка — казвам на Слейд. Поглеждам Нейтън. — Няма да е зле да покажеш изблик на чувства, Нейтън. Помисли за хората, които ще гледат филма. Какво искаш да почувстват, докато слушат тази зловеща история? Гняв? Горчивина? Печал? От теб зависи да предадеш тези чувства, така че нека опитаме отново, но този път по-емоционално. Можеш ли да го направиш?

— Ще опитам.

— Давай, Слейд. Нейтън, кога научи, че брат ти е мъртъв?

— На следващата сутрин в ареста дойде един полицаи, за да подпише някакви документи. Попитах го за Джийн и той отговори: „Брат ти е мъртъв. Опитал се да избяга и агентите го застреляли“. Просто ей така. Без никакво съчувствие, никаква загриженост, нищичко. — Нейтън млъква и преглъща мъчително. Устните му потреперват, очите му се навлажняват. Зад камерата му правя знак с вирнати палци. Той продължава: — Не знаех какво да кажа. Бях шокиран. Джийн не се е опитвал да избяга. Джийн беше убит. — Изтрива сълза с опакото на ръката си. — Съжалявам — прошепва тихо и наистина страда. Не се преструва, емоцията е неподправена.

— Стоп — провиквам се и правим почивка.

Гуен се спуска с кърпичка и четка.

— Прекрасно, прекрасно — казва тя.

Нейтън става и се отправя към рекичката, потънал в мисли. Казвам на Слейд да пусне камерата отново.

Прекарваме на мястото три часа, снимаме и преснимаме сцените, които създавам в движение, и към един следобед вече сме гладни и изморени. Намираме си заведение за бързо хранене до Блуфийлд и се тъпчем с бургери и пържени картопки. На връщане към Радфорд и тримата мълчим, докато не казвам на Гуен да се обади на Тад Карлслоф, един от партньорите ми в Маями. Името на Карлслоф е споменала и секретарката на КРУ, когато Нейтън е набрал номера на офиса ни два дни по-рано.

Гуен се преструва, че води истински разговор.

— Здравей, Тад, Гуен се обажда. Страхотно. А ти? Връщаме се в Радфорд с Нейтън. Сутринта снимахме на мястото, където е убит брат

му — много силен материал. Нейтън е страхотен разказвач. Не му трябва сценарий, удава му се естествено.

Крадешком поглеждам към Нейтън зад волана — той не може да овладее една тъничка самодоволна усмивка.

Гуен продължава монолога си:

— Майка му ли? — Пауза. — Още не се е съгласила. Нейтън казва, че не искала да участва във филма и не одобрявала. Рийд иска да опита отново утре. — Пауза. — Смята да отиде в родния им град да снима гроба, да поговори със стари приятели, може би с някои от хората, с които е работил, такива неща, знаеш... — Пауза, докато тя уж слуша съсредоточено. — Да, тук всичко е наред. Рийд е много доволен от първите два дни, а с Нейтън се работи просто чудесно. Много силен материал. Рийд иска да ти предам, че ще ти звънне днес следобед. Чао.

Пътуваме мълчаливо известно време, докато Нейтън асимилира похвалите. Накрая той се обажда:

— Значи утре ще ходим в Уилоу Гап?

— Да, но не е нужно да идваш, ако не искаш — отговарям. — Сигурно след два дни вече ти е дошло до гуша.

— Значи приключихте с мен, така ли? — тъжно пита той.

— О, не. След утрешния ден ще се върна в Маями и няколко дни ще гледам материала. Ще започнем да монтираме, ще се опитаме да произгладим нещата. А после, след няколко седмици, когато можеш да поработиш с нас, ще се върнем и ще снимаме още.

— Каза ли на Нейтън за идеята на Тад? — пита Гуен от задната седалка.

— Не, още не.

— Според мен е блестяща — казва тя.

— Каква е? — пита Нейтън.

— Тад е най-добрият монтажист в компанията и с него си сътрудничим за всичко. Понеже във филма участват три-четири отделни семейства и става дума за различни убийства, той предложи да ви съберем на едно място по едно и също време и просто да оставим камерите да работят. Ще ви настаним в едно помещение, на много удобно място, и ще оставим разговорът да потръгне. Без сценарий, без режисура, само фактите в цялата им жестокост. Както ти казах, ние сме проучили пет-шест случая и всички удивително си приличат. Ще изберем най-добрите три-четири...

— Твоят определено е най-интересният — вметва Гуен.

— И ще оставим вас, жертвите, да сравните историите си. Тад смята, че това ще е адски въздействащо.

— Има право — припява Гуен. — Много бих искала да го видя.

— Склонен съм да се съглася — казвам.

— Къде ще се срещнем? — пита Нейтън, на практика вече съгласен.

— Още не сме се уточнили чак дотам, но вероятно в Маями.

— Ходил ли си в Саут Бийч, Нейтън? — пита Гуен.

— Не.

— О, човече! Трийсетгодишен, ерген, няма да ти се тръгва от там. Купонът е нонстоп, а момичетата са... Ти как би ги описал, Рийд?

— Не съм обърнал внимание — отговарям по сценарий.

— Добре. Да кажем просто, че са красиви и секси.

— Не отиваме на купон — скастриям асистентката си. — Можем да го направим и във Вашингтон, където сигурно ще е по-удобно за семействата.

Нейтън не казва нищо, но знам, че мислено гласува за Саут Бийч.

С Ванеса прекарваме следобеда в хотелска стая в Пуласки, Вирджиния, на половин час път от Радфорд. Преглеждаме бележките ми от Форт Карсън и се опитваме да открием какво е предизвикало подозренията на Нейтън. Доста смразяващо беше, че той изрече името на Малкълм Банистър. Сега трябва да разберем защо. Малкълм се щипеше за носа, когато размишляваше. Потупваше върховете на пръстите на двете си ръце, докато слушаше. Леко накланяше глава надясно, когато беше развеселен. Прибираше брадичката си към шията, когато беше скептичен. Забучваше десния си показалец в дясното слепоочие, когато разговорът го отегчаваше.

— Не движи ръцете си и ги дръпни от лицето си — съветва ме Ванеса. — И говори по-тихо.

— Силно ли говорех?

— Когато говориш дълго, дикцията ти става като преди. Бъди по-кратък. Не с толкова много думи.

Спорим относно това колко сериозно е подозрението. Ванеса е убедена, че Нейтън е навит и с нетърпение очаква пътуването до

Маями. Сигурна е, че никой от миналото ми вече не може да ме познае. Склонен съм да се съглася, но все още съм стреснат от факта, че Нейтън изрече старото ми име. Почти съм убеден, че забелязах искра в очите му, когато го направи. Като че искаше да каже: „Знам кой си и защо си тук“.

Нейтън настоява да дойде с нас в родния си Уилоу Гап, затова втора сутрин се катерим в планината. Той шофира, а Гуен се превъзнася за отзивите от Маями. Осведомява Нейтън, че Тад Карлслоф и други важни клечки в офиса ни снощи са гледали заснетия материал и са направо възхитени. Обожавали поведението на Нейтън пред камера и били убедени, че той е повратната точка в продукцията ни. И което е още по-важно, един от главните ни инвеститори бил на посещение в Маями и гледал записа от Вирджиния. Толкова се впечатлил от Нейтън и от всичко заснето досега, че смятал да удвои инвестицията си. Гуен обяснява, че този човек има доста пари и по негово мнение филмът трябва да е най-малко деветдесет минути. В резултат на него разни хора от АБН щели да бъдат изправени на съд. Можело да избухне скандал, какъвто Вашингтон никога не е виждал.

Докато слушам този разговор, уж говоря по телефона с офиса ни, но всъщност отсреща няма никого. От време на време изсумтявам и казвам нещо адски мъдро, но предимно слушам, размишлявам и се държа така, като че ли творческият процес е адски натоварващ. Понякога поглеждам към Нейтън. Момчето е вътре с двата крака.

На закуска Гуен бе подчертала, че трябва да говоря колкото се може по-малко, гърлено и бавно и да държа ръцете си далече от лицето. С удоволствие я оставям тя да дърдори — оказа се, че много я бива.

Джийн Кули е погребан зад изоставена църква в малко буренясало гробище с около сто гроба. Казвам на Слейд и Коуди, че искам няколко кадъра на гроба и околността, после се отдръпвам назад за поредния важен телефонен разговор.

Нейтън, вече опитен и харесван актьор, предлага да коленичи до гроба, докато камерата работи, и идеята страшно допада на Гуен. Кимвам от разстояние, притиснал мобилния към челюстта си. Нейтън дори успява да изцеди още няколко сълзи, а Слейд го заснема в много близък план.

За протокола: Уилоу Гап има петстотин жители, но никога няма да ги намерите. Истинският център представлява обрасла с бурени уличка с четири порутени сгради и магазин с пристроена към него поща. Навън се мотаят няколко човека и Нейтън се напруга. Познава тези хора и не иска да го виждат със снимачен екип. Обяснява, че повечето жители, включително неговите близки и приятели, живеят извън града, встрани от тесните междуселски пътища и навътре в долините. Били подозрителни по природа и вече разбирам защо той настоя да ни придружи.

Няма училище, в което да са ходили с Джийн — децата от Уилоу Гап били извозвани с автобуси до съседно градче на един час път.

— Беше лесно да напуснеш — обяснява Нейтън почти на себе си.

Неохотно ни показва малка и празна четиристайна къща, където с Джийн прекарвали някога около година.

— Тук за последно съм живял с баща си — казва той. — Бях на около шест, така че Джийн трябва да е бил на десет.

Убеждавам го да седне на разбитите предни стълби и да разкаже пред камерата за всички места, където е живял Джийн. За миг той забравя за блясъка на актьорското изпълнение и се намръщва. Питам го за баща му, но Нейтън не иска да го включва в разговора. Ядосва се и ми повишава тон, после изведнъж отново започва да играе. Няколко минути по-късно Гуен, която е минала на негова страна и го пази от мен, го уверява, че е страхотен.

Крача пред бараката, уж потънал в дълбок творчески размисъл. Най-накрая питам къде живее майка му сега. Той посочва и казва:

— На десетина минути по този път, но няма да ходим там, ясно?

Неохотно се съгласявам и се отдръпвам, за да говоря отново по телефона.

След като два часа се въртим в и около Уилоу Гап, решаваме, че сме видели достатъчно. Давам да се разбере, че не съм много доволен от заснетия материал, и ставам раздражителен. Гуен прошепва на Нейтън:

— Ще му мине.

— Къде е лабораторията за метамфетамини на Джийн? — питам.

— Няма я — отговаря той. — Изгоря малко след смъртта му.

— Направо страхотно — промърморвам.

Накрая натоварваме всичко и си тръгваме. За втори пореден ден обядваме бургери и картопки близо до изхода за магистралата. Когато отново сме на път, провеждам поредния измислен разговор и пъхвам телефона в джоба си. Обръщам се към Гуен, очевидно със страхотни новини.

— Добре, ето как стоят нещата. Тад е в непрекъснати разговори със семейство Алварес в Тексас и със семейство Маршак в Калифорния. Споменах ти тези два случая, ако си спомняш, Нейтън. Момчето на Алварес е простреляно четиринайсет пъти. Синът на Маршак спял в стаята си в общежитието, когато агентите нахлули и го застреляли още преди да се е събудил. Помниш ли?

Нейтън кимва и шофира.

— Някакъв братовчед на семейство Алварес знаел сносен английски и е склонен да говори. Господин Маршак съди Агенцията и адвокатите са го предупредили да си мълчи, обаче той е адски ядосан и иска публичност. И двамата могат да бъдат в Маями през уикенда, на наши разноски, разбира се. И двамата обаче работят, затова трябва да снимаме в събота. Имам два въпроса към теб, Нейтън: първо, искаш ли да го направиш? И второ, можеш ли толкова скоро?

— Каза ли му за досиетата на Агенцията? — пита Гуен, преди той да отговори.

— Още не. Научих едва днес сутринта.

— За какво става дума? — пита Нейтън.

— Нали ти споменах, че адвокатите ни са подали нужните документи, за да получат копия от досиетата по няколко случая, включително този на Джийн. Вчера федерален съдия от Вашингтон отсъдил в наша полза... донякъде. Можем да видим досиетата, но не можем да ги притежаваме. Така че вашингтонският клон ще ги изпрати до клона си в Маями и ще имаме достъп до материалите.

— Кога? — пита Гуен.

— Най-рано в понеделник.

— Искаш ли да видиш досието на Джийн, Нейтън? — пита Гуен предпазливо, закрилнически.

Той не бърза да отговори, затова се намесвам аз:

— Няма да ни покажат всичко, но ще има много снимки — улики от местопрестъплението, показанията на всички агенти, вероятно показания от информатора, който ви е устроил капана. Ще има

балистични доклади, доклад от аутопсията, снимки на тези неща. Много интересно.

Нейтън стисва зъби и казва:

— Искам да го видя.

— Значи, ще дойдеш? — питам.

— Какво имам за губене? — пита той и въпросът му предизвиква сериозен размисъл през следващите няколко минути.

Най-накрая отговарям:

— За губене ли? Ако все още продаваш стока, Агенцията ще те погне с цялата си отмъстителност. Вече сме го обсъждали.

— Не търгувам, казах ви.

— Тогава нямаш нищо за губене. Правиш го за Джийн и за всички жертви на правителството. Правиш го в името на справедливостта.

— Освен това Саут Бийч страшно ще ти хареса — добавя Гуен.

Приключвам уговорката с думите:

— Можем да тръгнем утре сутрин от Роуаноук, да летим директно до Маями, да направим снимките в събота, да се позабавляваме в неделя, да видим досиетата в понеделник сутринта и вечерта ще си обратно у дома.

— Мислех, че джетът на Ники е във Ванкувър — обажда се Гуен.

— Така е, но ще бъде тук утре следобед — казвам.

— Джет ли имате? — пита Нейтън и ме поглежда искрено смаян.

С Гуен се забавляваме.

— Не е мой, но компанията ни е наела един — отговарям през смях. — Пътуваме страшно много и понякога само така успяваме да си свършим работата.

— Аз не мога да тръгна утре — казва Гуен и преглежда графика си на своя айфон. — Ще бъда във Вашингтон, обаче ще летя на юг в събота. Няма да пропусна трите семейства в една стая по едно и също време. Ще бъде невероятно.

— Ами барът ти? — питам Нейтън.

— Аз съм собственикът — самодоволно пояснява той. — И имам много добър управител. Освен това ми се иска да изляза извън града за няколко дни. Работя по десет-дванайсет часа шест дни в седмицата.

— А надзорникът ти?

— Имам право да пътувам. Трябва само да го уведомя и толкова.

— Много ще е вълнуващо! — възкликва Гуен и почти замърква от удоволствие.

Нейтън се усмихва като дете на Коледа. Аз както обикновено съм самата деловитост.

— Виж, Нейтън, трябва още сега да уточня всичко. Ако ще ходим, кажи, за да знам. Трябва да се обадя на Ники да приготви джета, а после и на Тад, за да уреди полетите за другите семейства. Да или не?

— Да, отиваме — отговаря Нейтън без капка колебание.

— Страхотно.

— Кой хотел ще хареса на Нейтън, Рийд? — пита Гуен.

— Не знам. Всички са добри. Ти избери. — Натискам копчетата на телефона си и започвам поредния едностранен разговор.

— На първа линия ли предпочиташ, Нейтън, или малко по-навътре?

— Къде са момичетата? — пита той и се смее на невероятното си чувство за хумор.

— Добре, тогава на първа линия.

Когато пристигаме в Радфорд, Нейтън Кули е убеден, че има резервация за най-готиния хотел на света на един от най-страхотните плажове, където ще пристигне с частен самолет, както се полага на сериозен актьор като него.

Ванеса се втурва презглава към Рестън, Вирджиния. Това е предградие на Вашингтон на около четири часа път от Радфорд. Първата ѝ цел е безименна организация, която е наела помещение в западнал търговски център. Това е работилницата на група талантиви фалшификатори, способни да направят на място буквално всякакъв документ. Занимават се предимно с фалшиви паспорти, но срещу съответната сума могат да изработят диплома от колеж, акт за раждане, брачно свидетелство, съдебна заповед, документ за собственост на автомобил, уведомление за отнемане на имущество, шофьорска книжка, кредитна история — продукцията им е наистина богата. Някои от нещата, които правят, са незаконни, други не са. Дръзко се рекламират по интернет заедно със смайващ брой свои конкуренти, но твърдят, че внимават с кого работят.

Намерих ги преди няколко седмици след подробно проучване и за да проверя благонадеждността им, им изпратих чек за петстотин долара на името на „Скелтър Филмс“ за фалшив паспорт. Паспортът пристигна във Флорида след седмица и аз се смаях от автентичния му вид. Според човека по телефона, истински експерт, шансът паспортът да мине, ако реша да напусна страната, бил осемдесет на двайсет. Шансът да вляза, в която и да е държава от Карибите бил деветдесет процента. Щели да възникнат проблеми обаче, ако се опитам отново да вляза в Съединените щати. Уверих го, че това няма да се случи, не и с новия ми фалшив паспорт. Той ми обясни, че в днешната епоха на тероризъм американските гранични служби се занимават много повече с хората от забранения списък, отколкото да ровичкат за подправени документи.

Понеже поръчката е бърза, Ванеса им занася хиляда долара в брой и те се залавят за работа. Нейният човек е нервен особняк със странно име, което неохотно съобщава. И той като колегите си работи в тясна кабинка съвсем сам. Сякаш всички там очакват ей сега да нахлуят спецчастите. Не обичат доставки на място. Предпочитат защитата на интернет, та никой да не вижда съмнителното им предприятие.

Ванеса подава памет картата от фотоапарата си и на двайсетинчовия монитор разглеждат снимките на усмихнатия Нейтън Кули. Избират една за паспорт и шофьорска книжка и уточняват данните му — адрес, дата на раждане и така нататък. Ванеса поръчва новите документи на името на Натаниъл Коули, не Кули. Както кажеш, съгласява се особнякът. Пет пари не дава. И тутакси се залавя за работа. След един час е готов с американски паспорт и шофьорска книжка от Вирджиния, които могат да заблудят всеки. Синята винилова корица на паспорта е достатъчно износена, а нашето момче Нейтън, което никога не е пътувало, изведнъж се оказва обиколило цяла Европа и по-голяма част от Азия.

Ванеса отскача до Вашингтон, откъдето взема два комплекта за оказване на първа помощ, пистолет и малко хапчета. В осем и половина сменя посоката и поема на юг към Роуаноук.

Самолетът е Чалънджър 604, един от най-хубавите частни джетове за чартърни полети. В кабината удобно могат да се настанят осем човека, а ако са по-ниски от метър и осемдесет, се движат, без да опират тавана. Според сведенията и техническите характеристики онлайн като нов такъв самолет струва около трийсет милиона, но аз не искам да го купувам. Трябва ми само бързо да го наема за пет хиляди долара на час. Чартърната услуга е от град Роли и е заплатена изцяло с чек на името на „Скелтър Филмс“, издаден от банка в Маями. Уговаряме заминаване в пет следобед в петък от Роуаноук само с двама пътници — Нейтън и аз. По-голяма част от петък сутринта прекарвам в опит да убедя чартърната компания, че ще им изпратя по имейл копия на паспортите ни веднага щом намеря своя. Пред тях твърдя, че съм го забутал някъде и в момента обръщам апартамента си с главата надолу.

За пътувания извън страната всяка частна чартърна компания трябва да представи имената на пътниците и копия от паспортите им няколко часа преди заминаването. Американските гранични власти сверяват информацията със списъка на хората, на които е забранено да летят. Сигурен съм, че нито Малкълм Банистър, нито Макс Болдуин фигурира в този списък, обаче не знам какво може да се случи, когато властите получат копие от фалшивия паспорт на Натаниъл Коули. Затова протакам с надеждата, че колкото по-малко време властите разполагат с двата паспорта, толкова по-голям е шансът да ми провърви. Накрая осведомявам чартърната компания, че съм намерил паспорта си, и се мотая още половин час, преди да изпратя по имейла него и паспорта на Натаниъл в офиса им в Роли. Нямам представа какво ще направят, когато получат копие от моя паспорт. Твърде е възможно името ми да предизвика тревога и ФБР да бъде уведомено. Ако се случи, това ще бъде първата следа от мен — доколкото ми е известно, — откакто напуснах Флорида преди шестнайсет дни. Казвам си, че не е голяма работа, защото не съм нито заподозрян, нито беглец.

Аз съм свободен човек, който може да пътува навсякъде без ограничения, нали така?

Защо тогава този сценарий ме притеснява? Защото нямам вяра на ФБР.

Откарвам Ванеса на летището в Роуаноук, откъдето тя взема полет за Маями през Атланта. След като я оставям, се въртя известно време, преди да намеря малкия терминал за частни самолети. Трябва да убия два часа, така че намирам паркинга и скривам малкото си ауди между два големи пикапа. Обаждам се на Нейтън в бара и му съобщавам лошата новина, че полетът ни е отложен за по-късно. Според „пилотите ни“ нещо не било наред със сигнализиращите светлини. Нищо сериозно, но „техниците ни“ вече действали, така че се очаква да излетим около седем вечерта.

Чартърната компания ми изпрати по имейл копие от маршрута ни и самолетът по график трябва да бъде „репозициониран“ в Роуаноук в три следобед. Той каца на минутата и се придвижва към терминала. Предстоящото приключение едновременно ме вълнува и напруга. Изчаквам половин час, преди да звънна на чартърната фирма в Роли и да обясня, че ще се забавя докъм седем часа.

Часовете се точат и аз се боря със скуката. В шест влизам в терминала, разпитвам и се срещам с един от пилотите, Девън. Пускам в действие чара си и с Девън разговаряме като стари приятели. Обяснявам, че спътникът ми Нейтън е герой на един от филмите ми и че заминаваме да се позабавляваме на плажа няколко дни. Не познавам хлапето много добре. Девън иска паспорта ми и аз му го давам. Той дискретно сравнява снимката и лицето ми — всичко е наред. Моля го да разгледам самолета.

Другият пилот, Уил, е в кабината и чете вестник, когато аз за пръв път през живота си се качвам на частен самолет. Ръкувам се с него като политик и коментирам смайващия брой екранчета, превключватели, уреди, циферблати и така нататък. Девън ме развежда. Зад пилотската кабина има малка кухня, обзаведена с микровълнова, мивка със студена и топла вода, зареден бар, чекмеджета със съдове и голям хладилен шкаф, където ни очаква бирата. Специално поръчах два вида — алкохолна и безалкохолна. Зад едната врата има различни закуски, ако огладнеем. Няма да ни сервираат вечеря, понеже не исках на борда да има стюардеса. От

чартърната компания настояха, че собственикът на самолета държи на присъствието на стюардеса, но аз ги заплаших, че ще откажа поръчката. Те отстъпиха, така че на това пътуване на юг ще сме само двамата с Нейтън.

Кабината е обзаведена с шест големи кожени кресла и малко канапе. Интериорът е в меки землисти тонове и много изискан. Плюшеният килим е безупречно чист. Има най-малко три екрана за филми и както гордо изтъква Девън, съраунд система. От кабината отиваме в тоалетната, после — в багажното. Пътувам само с един сак и Девън го поема. Поколебавам се, като че ли съм забравил нещо.

— Имам в чантата няколко дивидита, които може да ми потрябват — обяснявам му. — Може ли да ги взема по време на полета?

— Разбира се, няма проблем. Багажното също е херметизирано, така че ще имате достъп.

— Чудесно.

Разглеждам самолета още половин час, после започвам да си поглеждам часовника, все едно се дразня на мудността на Нейтън.

— Хлапето е от планините — обяснявам на Девън, докато седим в кабината. — Съмнявам се, че изобщо някога се е качвал на самолет. Малко е простоват.

— Какъв филм снимате? — пита Девън.

— Документален. За производството на метамфетамини в Апалачите.

Двамата с Девън се връщаме на терминала и продължаваме да чакаме. Забравил съм нещо в колата си и излизам от сградата. След броени минути виждам новия пикап на Нейтън да влиза в паркинга. Паркира бързо и изскача нетърпеливо навън. Носи отрязани джинси, бели маратонки „Найки“ на босо, шофьорско кепе с козирка и, най-прелестното от всичко, хавайска риза в оранжево и розово с разкопчани най-малко две горни копчета. Изважда от багажника натъпкан сак „Адидас“ и се втурва към терминала. Пресрещам го и се ръкуваме. Държа документи.

— Съжалявам за забавянето — казвам, — но самолетът вече е тук и сме готови да отлетим.

— Няма проблем. — Очите му са мътни и долавям лек бирен дъх. Чудесно!

Въвеждам го вътре и се запътваме към рецепцията, където Девън флиртува със служителката. Водя Нейтън до прозорците и му посочвам самолета.

— Този е нашият — казвам гордо. — Поне за уикенда.

Той се заплесва по самолета, докато Девън се приближава към нас. Бързо му пъхвам фалшивия паспорт на Нейтън. Поглежда снимката, поглежда Нейтън, който в този момент се обръща към нас. Представям го на Девън, който ми връща паспорта и ни приветства:

— Добре дошли на борда.

— Готови ли сме да потегляме? — питам.

— Последвайте ме — казва Девън и на излизане от терминала аз възкликвам:

— Напред към плажа!

На борда на самолета Девън взема сака „Адидас“ и го оставя в багажното. Нейтън се отпуска в едно от кожените кресла и се възхищава на интериора. Аз съм в кухничката и наливам първите бири — истинска за Нейтън и безалкохолна за мен. Като са в леденостудени халби, разликата не личи. Закачам се с Девън, докато той ни обяснява какво да правим при спешен случай, понеже се притеснявам да не би да спомене накъде летим. Той не споменава и когато се оттегля в кабината и си закопчава колана, аз си отдъхвам. Двамата с Уил ни правят знак с вирнати палци и включват двигателите.

— Наздраве — казвам на Нейтън, чукваме чашите си и отпиваме. Отварям махагоновата масичка помежду ни.

Когато самолетът се плъзва по пистата, питам:

— Обичаш ли текила?

— Да, мамка му! — отговаря той, вече в купонджийско настроение.

Аз ставам, отивам в кухничката, вземам една бутилка от седемстотин и петдесет милилитра „Куерво Голд“ и две чашки и ги стоварвам върху масата. Сипвам два шота и ги изпиваме, после се наливаме с още бира. Главата ми се замотава още преди да излетим. След като лампичката за коланите угасва, нося по още една бира и обръщаме по още един шот. Шотове и бира, шотове и бира. Запълвам празнините в разговора с дрънканици за филма и колко въодушевени са засега финансовите ни партньори. Нейтън скоро се отегчава, затова му съобщавам, че имаме уговорена късна вечеря и че една от младите

дами там е приятелка на моя приятелка и е най-страхотното парче в Саут Бийч. Гледала е част от заснетия материал и иска да се запознае с Нейтън.

— Носиш ли си дълги панталони? — питам го.

Допускам, че сакът „Адидас“ е пълен със също толкова изискано облекло, колкото това, което виждам.

— О, да, нося си всякакви неща — отговаря той, а езикът му набъбва с всяка изминала минута.

По средата на бутилката с текила поглеждам навигационната карта на дисплея и оповестявам:

— Остава ни само час до Маями. Наздраве!

Гаврътваме по още един шот, после аз пресушавам халба безалкохолна бира. Тежа поне петнайсет килограма повече от Нейтън, половината ми питиета са безалкохолни, но зрението ми вече е замъглено, докато минаваме на единайсет хиляди и петстотин метра над Савана. А той направо се отрязва.

Продължавам да наливам, а Нейтън не дава никакви признаци за намаляване на темпото. Докато прелитаме над предишното ми свърталище в Нептюн Бийч, приготвям последните питиета. В халбата с бира на Нейтън пускам две таблетки хлоралхидрат по петстотин милиграма всяка.

— Да им видим сметката! — стоварвам халбите върху масичката и двамата ги надигаме.

Аз не бързам и Нейтън печели състезанието. Трийсет минути по-късно той е мъртъв за света.

Следя къде се намираме на екранчето до кухнята. Сега сме на дванайсет хиляди метра височина. Маями се вижда, но не се спускаме. Вдигам Нейтън от креслото му и го замъквам на канапето, където го слагам да легне и проверявам пулса му. Наливам си чаша кафе и наблюдавам как Маями потъва в далечината под нас.

Не след дълго подминаваме и Куба, а в долната част на екрана се появява Ямайка. Двигателите заглъхват леко, започваме дълго спускане. Изгълтвам кафето в отчаян опит да си проясня главата. Следващите двайсет минути ще са от огромно значение и много хаотични. Имам план, но много подробности са извън моя контрол.

Нейтън диша тежко и бавно. Разтърсвам го, но той е в безсъзнание. От десния джоб на възтесните му джинси изваждам

ключодържателя му. Освен ключа за пикапа има още шест с най-различна форма. Сигурен съм, че няколко са за резетата и вратите в къщата му. Може би има и два за бара. В левия му джоб откривам стегната пачка — около петстотин долара — и пакетче дъвки. Вадя портфейла му от задния ляв джоб — евтин, от изкуствена материя, закопчава се с лепка и се сгъва на три. И е доста обемист. Разглеждам го и установявам причината. Нашият млад купонджия се е заредил с осем кондома, приготвил ги е да са му под ръка. Има и десет чисто нови стодоларови банкноти, валидна шофьорска книжка от Вирджиния, две членски карти за бар „Бомбай“, визитката на надзорника му и една на търговец на бира. Нейтън няма кредитни карти вероятно заради петгодишната си присъда и понеже официално няма работа. Оставям парите, не докосвам презервативите и изваждам всичко останало. На мястото на истинската шофьорска книжка слагам фалшивата и връщам портфейла на Натаниъл Коули. После внимателно слагам подправения паспорт в задния му десен джоб. Той изобщо не помръдва, нищо не усеща.

Отивам в тоалетната и заключвам вратата. Отварям отделението с багажа, дръпвам ципа на ръчната си чанта и изваждам две пликчета с едър надпис „Първа помощ“. Натъпквам ги на дъното на сака на Нейтън и отново затварям ципа. Отивам в пилотската кабина, отмествам черната завеса и се навеждам напред, за да привлека вниманието на Девън. Той бързо сваля слушалките си.

— Виж, онзи тип се напи до припадък — казвам му. — Не мога да го събудя и пулсът му е слаб. Може би ще има нужда от лекар веднага щом кацнем.

Уил чува думите ми дори със слушалки и за част от секундата двамата с Девън се споглеждат. Ако не се спускахме, сигурно един от тях щеше да дойде в салона да види как е Нейтън.

— Добре — казва Девън най-накрая и аз се връщам в салона.

Нейтън прилича на мъртвец, но все пак има пулс. Пет минути по-късно се връщам в пилотската кабина и докладвам, че той диша, но не мога да го събудя.

— Идиотът изпи почти цяло шише текила за по-малко от два часа — казвам и двамата клатят глави.

Кацаме в Монтего Бей и минаваме покрай самолетите на пътнически авиокомпаниии на изходите към главната зала. На юг

виждам още три джета, спрели на частния терминал. Има и линейки с червени светлини, които очакват Нейтън. Нуждая се от хаоса, за да изчезна лесно. Изобщо не съм трезвен, но адреналинът ми се е вдигнал и съм в състояние да разсъждавам ясно.

Когато двигателите спират, Девън скача и отваря вратата. Приготвил съм куфарчето и пътната си чанта върху креслото, за да са ми под ръка при първа възможност, но освен това се суея и край Нейтън.

— Изчакай имиграционните — казва Девън.

— Разбира се.

В салона се появяват двама намръщени служители от ямайските имиграционни служби, които ме измерват с гневни погледи.

— Паспортът, ако обичате — казва единият и аз му подавам паспорта си. Той го проверява и казва: — Моля, напуснете самолета.

Бързо слизам по стълбичката, където друг служител ми нарежда да почакам. На борда се качват двама медици, вероятно за да се погрижат за Нейтън. Линейка се приближава на заден до стълбичката, пристига и полицейска кола с включени светлини, но без сирена. Правя крачка назад, после още една. Възниква спор как да свалят пациента от самолета и всички — медиците, имиграционните, полицията, — изглежда, са на различно мнение. Най-накрая решават да не използват носилка, така че на практика издърпват Нейтън навън и го помъкват по стълбичката. Тялото му е отпуснато и безжизнено и ако тежеше повече от седемдесет килограма, спасителната операция щеше да е затруднена. Докато го вкарват в линейката, на вратата се появява сакът му и служителят от имиграционните служби разпитва Девън за него. Пилотът обяснява на служителя, че сакът „Адидас“ е на пътника, който е в безсъзнание, и багажът накрая се озовава в линейката при Нейтън.

— Трябва да тръгвам — казвам на най-близкия полицаи и той ми посочва входа на частния терминал.

Влизам точно когато откарват Нейтън. Поставят печат в паспорта ми, куфарчето и чантата минават на скенер. Служителят ми казва да изчакам отпред във фоайето и докато го правя, виждам Уил и Девън да водят напрегнат разговор с ямайските власти. Сигурно им се иска да ми зададат някои трудни въпроси, затова предпочитам да ги избегна. Едно такси минава през изхода и спира под терасата пред главния вход. Задният прозорец се смъква и аз виждам скъпата Ванеса да маха

неистово. Когато край мен няма хора, излизам от терминала, скачам в таксито и отпрашваме.

Взела е стая в евтин хотел на пет минути път. От балкона на третия етаж виждаме летището и самолетите, които излитат и кацат. Чуваме ги, легнали в леглото. Изтощени сме и едва се държим, но за сън и дума не може да става.

Виктор Уестлейк се опитваше да спи до късно в събота сутринта, но след второто обаждане стана и си направи кафе. Тъкмо обмисляше да дремне на канапето, когато трето позвъняване го стресна и напълно го разбуди. Беше заместникът му Фокс, който в момента следеше случая „Банистър/Болдуин“ и очакваше някакво развитие. Повече от две седмици нямаше нищо.

— Ето и последната информация — съобщи му Фокс. — Болдуин е напуснал Роуаноук вчера следобед с частен джет и е отлетял за Ямайка.

— Частен джет ли? — повтори Уестлейк, като си мислеше за парите от наградата и за колко ли време щяха да му стигнат, ако Болдуин продължаваше да ги пилее така.

— Да, сър, Чалънджър шестстотин и четири, нает от компания в Роли.

Уестлейк се замисли.

— Какво е търсел в Роуаноук? Странно.

— Да, сър.

— Той не беше ли в Ямайка преди няколко седмици? По време на първото си излизане от страната?

— Да, сър. Летя от Маями до Монтего Бей, прекара там няколко дни и после замина за Антигуа.

— Явно обича островите — заключи Уестлейк и се пресегна за кафето си. — Сам ли е?

— Не, сър. Пътува с мъж на име Натаниъл Коули, поне така е по паспорт. Изглежда, Коули пътува с фалшиви документи.

Уестлейк остави недокоснатото кафе на плота и закрачи из кухнята.

— Този тип е минал границата с фалшив паспорт?

— Да, сър. Но не забравяйте, че става дума за частен самолет и че властите всъщност не са проверили паспорта. Разполагали са само с

копие, изпратено от компанията за чартъри, и са го сверили със забранения списък. Напълно рутинно.

— Напомни ми да променим тази рутина.

— Добре, сър.

— Въпросът е какво си е наумил Болдуин, нали така, Фокс? Защо наема частен самолет и защо пътува с човек с фалшив паспорт? Можеш ли скоро да намериш отговори на тези въпроси?

— Ако ми заповядате, сър. Сигурен съм, че не се налага да ви напомням колко обидчиви са ямайците.

— Не, не се налага.

Не всички битки от войната с наркотиците се водеха между ченгетата и трафикантите. Ямайците, подобно на много други полицейски служби на Карибите, отдавна роптаеха срещу натиска от страна на американските власти.

— Заемам се — каза Фокс. — Обаче и тук, и там е събота.

— Рано сутринта в понеделник очаквам да се появиш с нещо.

— Слушам, сър.

Нейтън Кули се събуди в тясна стая без прозорци, в която единствената светлина идваше от червеникавото сияние на дигиталния монитор на масичката близо до него. Оказа се, че лежи на болнично легло — тясно и с преграда. Вдигна поглед и видя торбичка с течност, после проследи маркучето надолу до лявата си ръка, където то се губеше под бяла марля. Добре, в болница съм.

Устата му беше пресъхнала и главата му забуча, когато се помъчи да мисли. Погледна надолу и видя, че белите маратонки са все още на краката му. Те — които и да бяха тези хора — не си бяха направили труда да го покрият или да го облекат като пациент с пижама. Отново затвори очи и мъглата бавно започна да се вдига. Спомни си шотовете текила, безбройните халби бира, шегите на Рийд Болдуин, докато се наливаха. Помнеше, че гаврътна няколко питиета в бара си в петък следобед, докато чакаше да стане време да потегли за летището, а после за Маями. Беше изпил сигурно десет бири и десет шота. Какъв идиот! Пак се беше натряскал, а сега му бяха включили и система. Искеше да стане и да се раздвижи, но главата му бучеше, а очите му сълзяха. Не мърдай, нареди си той.

Откъм вратата се разнесе шум. Светна лампа. Висока тъмнокожа медицинска сестра с безукорно чиста бяла престилка влезе в стаята.

— И така, господин Коули, време е да тръгвате. Някакви господа искат да срещнат с вас. — Говореше на английски, но със странен акцент.

Нейтън тъкмо щеше да попита къде се намира, когато в стаята влязоха трима униформени с вид на хора, които ей сега ще го пребият. И тримата бяха черни, с много тъмна кожа.

— Какво, по дяволите...? — успя да попита Нейтън, докато се надигаше.

Медицинската сестра свали системата и излезе, затръшвайки вратата след себе си. По-възрастният полицаи пристъпи напред и размаха значка.

— Капитан Фримонт, ямайска полиция — представи се той като по телевизията.

— Къде съм? — попита Нейтън.

Фримонт и другите двама полицаи плътно зад него се усмигнаха.

— Не знаете ли къде сте?

— Къде съм?

— В Ямайка. Монтего Бей. В момента сте в болницата, но скоро ще ви отведем в градския арест.

— Как съм се озовал в Ямайка? — попита Нейтън.

— С частен самолет, при това доста хубав.

— Но аз трябваше да съм в Маями, в Саут Бийч. Станала е грешка, не разбирате ли? Това някаква шега ли е?

— На шегаджии ли ви приличаме, господин Коули?

Нейтън забеляза колко странно произнасят фамилното му име тези хора.

— Защо сте влезли в Ямайка с фалшив паспорт, господин Коули?

Нейтън се пресегна към задния си джоб и установи, че портфейла му го няма.

— Къде ми е портфейлът? — попита той.

— При нас заедно с другите ви вещи.

Нейтън разтри слепоочията си и се постара да преодолее гаденето.

— В Ямайка ли? Какво търся в Ямайка, по дяволите?

— И ние бихме искали да ви зададем този въпрос, господин Коули.

— Паспорт ли? Какъв паспорт? Никога не съм имал паспорт.

— После ще ви го покажа. Влизането в страната с фалшив паспорт е закононарушение, господин Коули. При тези обстоятелства обаче вие имате много по-сериозни проблеми.

— Къде е Рийд?

— Моля?

— Рийд Болдуин. Човекът, който ме доведе. Намерете Рийд и той ще ви обясни всичко.

— Не съм виждал въпросния Рийд Болдуин.

— Ама трябва да го намерите, ясно? Той е чернокож като вас... Рийд ще ви обясни всичко. Излетяхме от Роуаноук вчера към седем. Май сме прекалили с пиенето. Пътувахме за Маями, Саут Бийч, където трябваше да работим по документалния му филм. За брат ми Джийн, нали разбирате? Както и да е... станала е огромна грешка. Би трябвало да сме в Маями.

Фримонт бавно се извърна и погледна двамата си колеги. Погледите, които си размениха, не оставяха почти никакво съмнение, че според тях си имат работа с объркан, дрънкащ глупости кретен.

— В ареста ли? Арест ли казахте?

— Следващата ви спирка, приятелю.

Нейтън се хвана за корема и устата му се напълни с жлъчка. Фримонт бързо му подаде едно кошче с найлонов плик вътре и се отдръпна, за да не се опръска. Нейтън повърна. Гърдите му се издигаха и спускаха, той задъхано руга няколко минути, докато тримата полицаи гледаха в обувките си или съзерцаваха тавана. Когато, за щастие, гаденето премина, Нейтън се изправи и остави кошчето на пода. Избърса устата си със салфетка и пийна глътка вода.

— Моля ви, обяснете ми какво става — изрече хрипливо той.

— Арестуван сте, господин Коули — отговори Фримонт. — Нарушаване на митническите закони, внос на забранени вещества и притежание на оръжие. Защо си въобразявахте, че можете да влезете в Ямайка с четири килограма чист кокаин и пистолет?

Нейтън зяпна, но от устата му излезе само топъл въздух. Примижа, намръщи се, отправи им умолителен поглед и се помъчи отново да продума. Нищичко. Накрая успя да измърмори немощно:

— Моля?

— Не се правете на глупак, господин Коули. За къде бяхте тръгнали? В някой от известните ни курорти за една седмица секс и наркотици? Всичко за лична консумация ли беше, или смятахте да продадете малко на богати американци?

— Това е някаква шега, нали? Къде е Рийд? Забавлението свърши. Ха-ха. А сега ме изведете от тук.

Фримонт се пресегна към широкия си колан и свали чифт белезници.

— Обърнете се, господине. Ръцете зад гърба.

Внезапно Нейтън кресна:

— Рийд! Знам, че си навън! Престани да се хилиш, задник такъв, и кажи на тези палячовци да престанат!

— Обърнете се, господине — повтори Фримонт, но Нейтън не се подчини.

Вместо това закрещя още по-силно:

— Рийд! Ще ти дам да се разбереш за този номер! Хубава шега! Чувам те как се смееш отвън!

Другите двама полицаи пристъпиха напред и го хванаха за ръцете. Нейтън мъдро проумя, че няма смисъл да се съпротивлява. Щракнаха му белезниците и го изведоха от стаята в коридора. Той се въртеше като обезумял, озъртайки се за Рийд или за някой друг, който да се намеси и да сложи край на цялото безумие. Минаха покрай стаи с отворени врати, малки стаи с две и три легла, почти долепени едно до друго. Минаха покрай пациенти в кома върху носилки покрай стените, покрай медицински сестри, които попълваха картони, и санитарии, които гледаха телевизия. Нейтън забеляза, че всички са чернокожи. Наистина се намираще в Ямайка. Затътриха го надолу по стълбите и после през изхода. Когато се озова под яркото слънце и напред плътния въздух, Нейтън осъзна, че е на чужда почва и на неприятелска територия.

Такси откарва Ванеса до летището, където тя ще се качи на полета до Атланта в 9:40 ч. Трябва да пристигне в Роуаноук в 6:50 ч. вечерта. Ще отиде с кола до Радфорд и ще се настани в мотел. След няколко дни ще се присъединя към нея.

Вземам друго такси до центъра на Монтего Бей. За разлика от столицата Кингстън, която е на триста години, Монтего Бей е нов град, развил се, когато курортите, хотелите, вилите и търговските зони се разпрострели навътре, далече от океана, и накрая се слели с жилищните квартали. Няма главна улица, няма централен площад или внушителна съдебна сграда. Правителствените пострройки са пръснати на голяма територия, както и повечето бизнес сгради. Шофьорът ми намира кантората на господин Рашфорд Уотли. Плащам му и бързо се качвам по стълбите до площадката на етаж, където няколко адвокати държат отделни малки офиси. Господин Уотли ми обясни по телефона, че рядко работи в събота, но за мен ще направи изключение. Рекламата му в справочника „Жълти страници“ изтъква трийсетгодишен опит в наказателните дела. Докато се ръкуваме, усещам, че той е приятно изненадан от факта, че и аз съм чернокож. Вероятно ме е мислел за поредния американски турист.

Сядаме в скромния му кабинет и след размяната на обичайните любезности минавам на въпроса. Почти. Той предлага да прескочим формалностите и да си говорим на малко име. Така че си говорим на Рийд и Рашфорд. Бързо му представям биографията си като автор на филми, запознавам го с настоящия си проект, в който участва човек, наречен Нейтън Коули, и така нататък, но не след дълго се отклонявам от темата. Съобщавам на Рашфорд, че двамата с Нейтън сме пристигнали в Ямайка да се позабавляваме. Той се е напил и е припаднал в самолета, поради което пристигането ни е било свързано със спешен случай. Не съм сигурен, но подозирам, че Нейтън се е опитал да пренесе тайно наркотици и е имал пистолет. Успял съм да се измъкна в бъркотията миналата вечер. Затова искам да наема Рашфорд по две причини: първата и по-важната е да представлява мен и да ме измъкне от кашата, в която току-виж съм се оказал замесен; втората — да звънне тук-там, да използва връзките си и да се осведоми за Нейтън и за обвиненията срещу него. Искам Рашфорд да го посети в затвора и да го увери, че правя всичко възможно да уредя освобождаването му.

Рашфорд ме уверява, че няма проблем. Уговаряме хонорара му и аз плащам в брой. Той веднага вдига телефона и се свързва със свои хора в митницата и в полицията. Не знам дали не ми устройва представление, но този човек май познава доста хора. След един час се извинявам и излизам навън да си взема нещо безалкохолно. Когато се

връщам в кантората му, Рашфорд още говори по телефона и пише нещо в един бележник.

Чета списание във фоайето под шумен вентилатор на тавана, когато Рашфорд излиза и сядна на бюрото на секретарката си. Положението явно е сериозно и той клати глава.

— Приятелят ви здраво е загазил — осведомява ме той. — Първо, опитал се е да влезе в страната с фалшив паспорт.

Сериозно ли, Раш! Слушам го внимателно.

— Вие знаехте ли? — пита ме той.

— Не, разбира се — отговарям.

Допускам, че Рашфорд никога не е наемал частен самолет и няма представа какви документи са необходими.

— Но има и още по-лошо — продължава той. — Опитал се е да вкара незаконно пистолет и четири килограма кокаин.

— Четири килограма кокаин — повтарям с възможно най-шокирано изражение.

— Намерили праха в два найлонови комплекта за първа помощ в сака му заедно с малък пистолет. Какъв глупак!

Клатя невярващо глава.

— Спомена, че смята да си купува наркотици, когато пристигнем тук, но не каза нищо за контрабанда.

— Колко добре познавате този господин? — пита Рашфорд.

— Запознахме се преди няколко седмици. Не сме близки. Знам, че има проблеми, свързани с наркотиците, в Щатите, обаче не подозирах, че е идиот.

— Е, такъв е. И вероятно ще прекара следващите двайсет години в някой от нашите прекрасни затвори.

— Двайсет!?

— Пет за кокаина и петнайсет за пистолета.

— Това е възмутително! Трябва да направите нещо, Рашфорд!

— Възможностите ни са ограничени, но ще видим какво може да се направи.

— Ами аз? С мен как стоят нещата? Митничарите провериха багажа и всичко си беше наред. Не съм съучастник или виновен за нещо, нали?

— За момента не сте, но ви съветвам да си заминете възможно най-бързо.

— Не мога да тръгна, преди да видя Нейтън. Трябва да помогна на този човек, нали разбирате?

— Не можете да направите много, Рийд. Намерили са кокаин и пистолет в багажа му.

Започвам да крача из стаята, умислен и разтревожен донемайкъде. Рашфорд ме наблюдава известно време и казва:

— Вероятно ще ми позволят да се срещна с господин Коули. Познавам момчетата в затвора, постоянно се виждаме. Наели сте подходящия адвокат, Рийд, но пак ви повтарям, не знам какво може да се направи.

— Колко често се случва... да арестуват американски туристи за наркотици тук?

Той се замисля и отговаря:

— Непрекъснато, но не така. Залавят американците на излизане, а не докато вкарват стоката. Много е необичайно, но обвиненията, свързани с дрогата, не са толкова сериозни. Тук сме либерални към наркотиците, но строги към оръжията. Законите ни са много сурови, особено за пистолетите. Какво си е въобразявало това момче?

— Не знам.

— Позволете да отида да го видя и да осъществим контакт.

— И аз трябва да го видя, Рашфорд. На всяка цена го уредете. Свържете се с приятелите си в затвора и ги помолете.

— Може да потрябват малко пари.

— Колко?

— Немного — свива рамене той. — Двайсетина долара.

— Дадено.

— Да видим какво мога да направя.

Пилотите звънят на мобилния ми телефон, но аз не вдигам. Девън ми оставя четири обезумели съобщения на гласовата поща все в един дух: полицията е задържала самолета и на пилотите е казано, че не могат да напуснат острова. Настанени са в „Хилтън“, но никак не им е забавно. От централата им в Роли вдигат врява и всички настояват за отговори. Пилотите ще операт пешкира, задето са представили фалшив паспорт, и вероятно ще си изгубят работата. Собственикът на самолета заплашвал и така нататък, и така нататък.

Нямам време да се притеснявам за тези хора. Сигурен съм, че човек, който притежава самолет за трийсет милиона долара, ще измисли начин да си го получи обратно.

В два часа следобед с Рашфорд излизаме от кантората и той шофира десет минути до полицейския участък. До него е градският арест. Паркира на препълнения паркинг и кимва към ниска сграда с плосък покрив, тесни като цепки прозорци и украса от бодлива тел. Тръгваме по тротоара и Рашфорд любезно поздравява пазачите и надзирателите.

Приближава се до една врата и си шушука с надзирател, когото явно познава. Наблюдавам, без да се набивам на очи, но не виждам да си предават пари. На някакво бюро разписваме лист хартия върху клипборд.

— Казах им, че си адвокат, който работи с мен — прошепва ми той, докато пиша имената си. — Просто се дръж като адвокат.

Само да знаеше.

Рашфорд чака в тясна и дълга стая, в която адвокатите се срещат с арестантите, ако полицията не я използва за нещо друго. Няма климатик и вътре е като в сауна. След няколко минути вратата се

отваря и на прага се появява Нейтън Коули. Той измерва Рашфорд с обезумял поглед, после се обръща към надзирателя, който излиза и затваря вратата. Нейтън бавно сядна на металния стол и се вторачва с недоумение в Рашфорд, който плъзва към него визитката си и се представя:

— Аз съм Рашфорд Уотли, адвокат. Вашият приятел Рийд Болдуин ме нае да се справим с положението.

Нейтън взема визитката и се приближава мъничко. Лявото му око на практика е затворено, челюстта му е подута отляво. В ъгълчетата на устните му има засъхнала кръв.

— Къде е Рийд? — пита.

— Тук е. Много е разтревожен и иска да ви види. Добре ли сте, господин Коули? Защо челюстта ви е подута?

Нейтън се вира в едрото кръгло черно лице и се мъчи да проумее думите. Да, английски е, но със странен акцент. Искане му се да поправи този мъж и да му обясни, че се казва Кули, а не Коули, но може би той точно това се опитва да произнесе, само дето в Ямайка звучи различно.

— Добре ли сте, господин Коули? — повтаря адвокатът.

— За последните два часа се бих два пъти. И двата пъти ме победиха. Трябва да ме измъкнете от тук, господин... — Той поглежда към визитката, но не може да види ясно думите.

— Уотли. Господин Уотли.

— Добре, господин Уотли. Това е огромно недоразумение. Не знам какво се случи, какво се обърка, но нищо не съм направил. Не съм използвал фалшив паспорт и със сигурност не съм се опитвал да вкарам незаконно оръжие и наркотици. Някой е пхнал тези неща в сака ми, разбирате ли? Това е истината, кълна се в колкото искате библии. Не вземам наркотици, не ги продавам и със сигурност не ги вкарвам незаконно. Искане да говоря с Рийд. — Той сякаш изплюва думите през стиснатите си устни и разтрива челюстта си, докато говори.

— Челюстта ви счупена ли е? — пита Рашфорд.

— Не съм лекар.

— Ще се постарая да доведе доктор и да уредя да ви преместят в друга килия.

— Всички килии са еднакви — горещи, претъпкани и мръсни. Трябва да направите нещо, господин Уотли. При това бързо. Няма да оцелея тук.

— Струва ми се, че не за пръв път сте в затвора.

— Бях няколко години във федерален, но това тук е несравнимо. А си мислех, че там е зле. Тук е ад! В килията ми има петнайсет човека, до един черни, освен мен, леглата са само две, а в ъгъла има дупка, в която да пикаем. Няма климатик, няма храна. Моля ви, господин Уотли, направете нещо. — Нейтън клюмва и въздиша тежко. — Няма да издържа и седмица.

— Сигурен съм, че ще ви издействам по-лека присъда, но въпреки това ще лежите дълго. При това не в градски арест като този. Ще ви изпратят в някой от областните затвори, където условията невинаги са толкова приятни.

— Тогава кажете какво да правим. Обяснете на съдията или на когото трябва, че е станала грешка. Аз не съм виновен, разбирате ли? Трябва да ги убедите.

— Ще се опитам, господин Коули, но се налага да се придържаме към процедурата, а за жалост нещата тук, в Ямайка, стават доста бавно. Съдът ще насрочи дата за първото ви явяване след няколко дни, когато официално ще ви бъдат отправени обвиненията.

— Ами освобождаване под гаранция? Може ли да внесе гаранция и да изляза от тук?

— Работя по въпроса с една агенция, но не съм оптимист. Съдът вероятно ще сметне, че има опасност да избягате. С колко пари разполагате?

Нейтън сумти и клати глава.

— Не знам. Имах хиляда долара в портфейла си, където и да е той сега. Сигурен съм, че парите вече ги няма. Носех и петстотин долара в джоба си, но са изчезнали. Обрали са ме до шушка. Имам някои неща у дома, но нищо ликвидно. Не съм богат, господин Уотли. Аз съм трийсетгодишен бивш затворник, който допреди шест месеца е бил в затвора. Семейството ми не притежава нищо.

— Е, съдът ще си помисли друго, съдейки по количеството кокаин и частния самолет.

— Кокаинът не е мой. Не съм го виждал, не съм го докосвал. Подхвърлили са ми го, разбирате ли, господин Уотли? Пистолетът

също.

— Вярвам ви, господин Коули, обаче съдът сигурно ще е по-скептичен. Наслушал се е на такива истории.

Нейтън бавно отваря уста и разочвърква засъхналата кръв в ъгълчето. Очевидно го боли и е в шок.

Рашфорд се изправя и казва:

— Не тръгвайте. Рийд е тук. Ако някой ви попита, кажете, че е един от адвокатите ви.

Насиненото лице на Нейтън светва, когато влизам. Сядам на стола си на няма и метър от него. Иде му да кресне, но знае, че някой ни слуша.

— Какво става тук, по дяволите, Рийд? Говори!

В момента играя ролята на уплашен човек, който не знае какво го очаква утре.

— Не знам, Нейтън — отговарям притеснено. — Не съм арестуван, но нямам право да напускам острова. Днес сутринта намерих Рашфорд Уотли и се мъчим да разплетем историята. Помня само, че с теб се наквасихме здраво много бързо. Пълна глупост. Това е ясно. Ти се отнесе на дивана, аз едва останах в съзнание. По едно време единият от пилотите ме повика в кабината и ми обясни, че трафикът около Маями бил прекъснат заради времето. Имало предупреждения за торнадо, тропическа буря, кофти работа. Международното летище на Маями било затворено. Бурята се придвижвала на север, затова закръжихме на юг и ни отклониха към Карибите. Обикаляхме много дълго и наистина не помня всичко. Опитах се да те събудя, но ти здравата хъркаше.

— Не помня кога съм припаднал — отбелязва той, разтривайки натъртената си челюст.

— Кой пиян човек помни, че е припаднал? Никой. Беше се отрязал жестоко. Пил си още преди да излетим. Както и да е, по едно време започна да ни свършва горивото и се наложи да кацнем. Според пилотите ни насочили насам, към Монтего Бей, да заредим, после трябвало да отлетим за Маями, където времето се оправило. Изпих литри кафе, затова помня доста. Когато кацнахме, капитанът ни поръча да останем в самолета — щяло да отнеме само двайсет минути. После

съобщи, че имиграционните и митничарите искали да погледнат. Наредиха ни да слезем, обаче ти все едно беше в кома и не помръдваше. Почти нямаше пулс. Повикаха линейка и всичко се обърка.

— Каква е тази простотия за фалшивия паспорт?

— Моя грешка. Много често летим до международното летище на Маями и много пъти искат паспорт дори за вътрешните полети, особено с частен самолет. Мисля, че е заради нарковойните през осемдесетте години, когато с частни самолети летели наркобароните и техните хора. Сега, с войната срещу тероризма, също искат паспорт. Не е задължително да имаш, но помага. Намерих един тип във Вашингтон, който срещу сто долара изработва фалшив паспорт за една нощ, и го помолих да ти направи, в случай че ти потрябва. Изобщо не подозирах, че ще стане проблем.

Клетият Нейтън не знае на какво да вярва. Имам предимството на няколкомесечната подготовка. Проблемите го връхлитат с бясна скорост и той е напълно зашеметен.

— Повярвай ми, Нейтън, фалшивият паспорт е най-малкият ти проблем.

— А откъде се взеха коката и пистолетът? — пита той.

— Полицията — подмятам небрежно, но уверено. — Не си бил ти, не съм бил и аз, това стеснява кръга на заподозрените. Според Рашфорд не е необичайно за острова. Частен джет от Америка пристига с двама богаташи на борда — няма как да не са богати, иначе щяха ли да бръмчат на хубав самолет! Един от богатите толкова се е гипсирал, че не знае и задникът му къде е. Пиян до козирката. Смъкват трезвия от самолета и разсейват пилотите с бумащина, а в подходящия момент подхвърлят наркотика. Прах в пликче, проста работа. Няколко часа по-късно ямайското правителство официално задържа самолета, а трафикантът е арестуван. Всичко е за пари, пари в брой.

Нейтън поглъща информацията, забол поглед в босите си стъпала. По розово-оранжевата му хавайка има петна от кръв. Дланите и ръцете му са издрани.

— Може ли да ми намериш нещо за ядене, Рийд? Умирам от глад. Преди един час ни дадоха обяда — не можеш да си представиш каква гадост, обаче преди да хапна и залък, един от съкилийниците ми реши, че на него му е нужен повече, отколкото на мен.

— Съжалявам, Нейтън, ще видя дали Рашфорд няма да може да подкупи някой надзирател.

— Моля те — изломотва той.

— Искаш ли да се обадя на някого у дома? — питам.

Той клати глава.

— На кого? Единственият човек, на когото имам някакво доверие, е управителят на бара ми. Но подозирам, че краде. Откъснал съм се от семейството си, пък и те надали щяха да помогнат. Не могат. Дори не знаят къде е Ямайка. Не съм сигурен, че аз самият ще я намеря на картата.

— Рашфорд допуска, че може да ме обвинят като съучастник, така че току-виж съм дошъл да ти правя компания.

— Може би ще оцелееш, защото си черен и си в добра форма — клати глава Нейтън. — Кльоцав бял няма никакъв шанс. Щом влязох в килията, някакъв едър мъжага заяви, че много харесва маратонките ми. И вече ги няма. Друг иска да му дам пари назаем, а когато обяснявам, че нямам, ме кара да му обещаая, че скоро ще намеря. Така се стигна до първия бой, когато поне трима от тези боклуци направо ме премазаха. Помня, че чух надзирателят да се смее и да подмята, че белият не може да се бие. Мястото ми на пода е точно до тоалетната, а тя е просто дупка, все едно клозет в двора. Гърлото ми се стяга и ми се повдига от вонята. Помръдна ли няколко сантиметра, навлизам в нечия територия и се започва бой. Няма климатик и е като в пещ. Петнайсет мъже на тясно, всичките гладни, жадни и потни, никой не може да мигне. Не мога да си представя какво ще е довечера. Моля те, Рийд, измъкни ме оттук.

— Ще се опитам, Нейтън, но има вероятност тези типове да тикнат и мен зад решетките.

— Просто направи нещо, моля те.

— Виж, Нейтън, вината е изцяло моя. Това са само празни думи, но откъде можех да допусна, че ще попаднем на буря? Глупавите пилоти трябваше да ни кажат какво е времето, преди да отлетим, или да кацнат някъде в Америка, или да са заредили повече гориво. Ще съдим копелетата, когато се приберем у дома, нали?

— Както кажеш.

— Нейтън, ще направя всичко възможно да те измъкна от тук, но и на мен ми е пламнала главата. Ще се стигне до пари. Това е чисто и

просто изнудване — няколко ченгета, които познават играта, искат да припечелят малко мангизи. Те са писали правилата. Според Рашфорд ще изцедят собственика на самолета и ще приберат солиден подкуп. И нас ще ни подмамат, за да видят колко пари ще успеем да съберем. Вече знаят, че имаме адвокат, и съвсем скоро ще се свържат с него. Предпочитат да въртят номерата си, преди случаите да стигнат до съда, понеже там съдията държи всичко под око. Нали разбираш, Нейтън?

— Май да. Просто не мога да повярвам, Рийд. По това време вчера си бях в бара, пиех си бира с готина мацка и се фуках, че заминавам за Маями за уикенда. А виж ме сега — тикнат в мръсен пандиз с шайка ямайци, които само чакат да ми разгонят фамилията. Прав си, Рийд, ти си виновен. Ти и тъпият ти филм. Изобщо не биваше да ти се връзвам.

— Съжалявам, Нейтън, повярвай ми, съжалявам.

— Има защо. Просто направи нещо, Рийд, и то бързо. Няма да издържа дълго тук.

Рашфорд ме откарва до хотела ми и в последния момент любезно ме кани на вечеря. Жена му готвела страхотно и те много щели да се радват да им гостува толкова изтъкнат автор на филми като мен. Изкушавам се да приема, най-вече защото няма какво да правя през следващите осемнайсет часа, но се измъквам с плоското извинение, че не ми е добре и имам нужда от сън. Живея в лъжа и последното, от което имам нужда, е дълъг разговор за живота ми, за работата и за миналото ми. Подозирам, че сериозни хора ще тръгнат по следите ми и щедушат, затова, ако изпусна някоя грешна дума, току-виж ми се върнало тъпкано.

Юли е, туристическият сезон е приключил и хотелът не е пълен. Има малък басейн с бар на сянка и аз прекарвам следобед под чадъра, чета романа на Уолтър Мозли и пия „Ред Страйп“. Чудна бира!

Ванеса каца в Роуаноук в седем в събота вечерта. Изтощена е, но за почивка не може да става и дума. През последните четирийсет и осем часа е шофирала от Радфорд до Вашингтон и Роуаноук, летяла е от Роуаноук до Ямайка и обратно през Шарлът, Атланта и Маями. С изключение на спокойните три часа почивка в леглото в Монтего Бей и няколко кратки дремвания в самолета изобщо не е спала.

Напуска терминала с малкия си сак и без да бърза, намира колата си. Както винаги, забелязва всичко и всеки наоколо. Надали някой я следи, но на този етап от проекта проверяваме всичко. Поема по магистралата от летището и си взема стая в „Холидей Ин“. Поръчва си вечеря в стаята и я изяжда на прозореца, докато слънцето залязва. В десет часа ми се обаждат — разговаряме кратко и кодирано. Използваме третия или четвъртия си предплатен мобилен телефон и вероятността някой да ни подслушва е нищожна, но и в този случай не рискуваме. Завършвам с лаконичното:

— Продължаваме по план.

Ванеса се връща на летището и паркира до пикапа на Нейтън. Късно в събота вечерта е, няма частни полети и никакво движение по празния паркинг. Тя слага тънки кожени ръкавици, отваря вратата с ключовете на Нейтън и потегля. Ванеса за пръв път шофира такава кола и много внимава. Малко по-надолу по пътя спира на паркинга на ресторант за бързо хранене и наглася седалката и огледалата. През последните пет години кара малка японска кола, затова промяната е голяма и притеснителна. Изобщо не можем да си позволим хлътнал калник или преследване от кола с примигващи сини светлини. Накрая Ванеса стига до междущатска магистрала 81 и поема на юг, към Радфорд, Вирджиния.

Почти полунощ е, когато слиза от магистралата и завива по междуселския път към къщата на Нейтън. Подминава дългата каравана на съседа му с двайсетина километра в час, почти безшумно. Идвала е със собствената си кола десетина пъти и познава терена. Пътят се вие покрай къщата на Нейтън и прекосява някакви пасища, после минава покрай друга къща на почти три километра навътре. След това асфалтът става чакъл, а накрая пътят е черен. Няма движение, понеже местността е рядко населена. Странно е, че трийсетгодишен ерген е избрал да живее на толкова уединено място.

Ванеса паркира на алеята пред къщата и се ослушва. Жълтият лабрадор на Нейтън лае някъде в задния двор — голямо оградено място, където може да си тича и да се подслони в симпатична колибка. Чува се само кучето, нищо друго. Жълтеникавата крушка на верандата леко разпръсква мрака. Ванеса е пъхнала в джоба си деветмилиметров глок и смята, че знае как да го използва. Обикаля къщата, като внимава къде стъпва, и се ослушва. Кучето лае още по-силно, но никой освен Ванеса не го чува. Тя започва да пробва ключовете на задната врата. Първите три не пасват нито в бравата, нито в резето, но четвъртият и петият вършат работа. Тя си поема въздух и отваря вратата. Няма сирени, няма неистов вой на аларма. Влизала е през същата врата само преди пет дни, по време на първите снимки, и е забелязала резетата и липсата на аларма.

Вътре Ванеса сваля кожените си ръкавици и надява чифт гумени. Ще претърси всеки сантиметър от къщата и не бива да оставя отпечатъци. Движи се бързо, светва лампите, смъква щорите и надува климатика. Това е евтина къща под наем, обитавана от простоват ерген,

прекарал последните пет години в затвора, така че обзавеждането е оскъдно. Има малко мебели, задължителният огромен телевизор и чаршафи на някои от прозорците. А също купчина съдове в мивката в кухнята и мръсни дрехи на пода в банята. Стаята за гости се използва като склад за всякакви боклуци. Две мъртви мишки лежат напълно неподвижно с пречупени вратове в два капана.

Ванеса започва от спалнята на Нейтън, където претърсва малък скрин. Нищо. Надниква под леглото и между матрака и пружината. Преглежда всеки сантиметър от разхвърляния му килер. Къщата има обичайното разположение, няма бетонна плоча, а дъсченият под поддава леко при всяка стъпка. Ванеса почуква по пода, ослушвайки се за по-глух звук, признак за скривалище.

Подозирам, че Нейтън е скрил плячката някъде в къщата, но вероятно не в основните стаи. Въпреки това трябва да претърсим навсякъде. Ако е умен, което е малко пресилено, би трябвало да е разделил всичко на части и да използва няколко скривалища.

След спалнята му Ванеса оглежда стаята за гости, като заобикаля отдалече мъртвите мишки. В дванайсет и половина започва да гаси лампите, все едно Нейтън си ляга. Проверява стая след стая, оглежда всеки ъгъл, всяка дъска, всяка ниша. Нищо не остава недокоснато, непроверено. Може да е в стените, в подовете, в зида над таваните, да е заровено в задния двор или пъхнато в сейф в бар „Бомбай“.

Тясното мазе има нисък таван, няма климатик и небоядисаните му стени са от тухли от газобетон. Ванеса прекарва там цял час и накрая е вир-вода и твърде изморена да продължи. В два през нощта ляга на канапето в хола и заспива с ръка върху кобура на пистолета.

Рашфорд не обича да работи в събота, а в неделя става направо нетърпим, но аз не му оставям почти никакъв избор. Умолявам го да ме придружи до затвора и да използва същите връзки като предишния ден. Давам му банкнота от сто долара, която да улесни преговорите.

Пристигаме в затвора малко преди девет сутринта и петнайсет минути по-късно отново съм насаме с Нейтън в същата стаичка като вчера. Шокиран съм от вида му. Пострадал е видимо и сериозно и се питам докога надзирателите ще търпят това насилие. Лицето му е цялото в дълбоки отворени рани и засъхнала кръв. Горната му устна е

подута и стърчи гротескно. Лявото му око е напълно затворено, а дясното е зачервено и подуто. Един от предните му зъби го няма. Няма ги и отрязаните джинси и хавайската риза — заменени са с мръсен бял гащеризон, осеян с петна засъхнала кръв.

И двамата се навеждаме напред, лицата ни са на сантиметри едно от друго.

— Помогни ми — успява да прошепне той почти разплакан.

— Ето какви са последните новини, Нейтън — подемам. — Мошениците искат един милион от собственика на самолета и той се е съгласил да плати, така че боклуците ще си получат парите. Няма обвинения към мен, това стана ясно сутринта. За теб искат половин милион долара. Накарах Рашфорд да им набие в главите, че нито един от двама ни няма толкова пари. Обяснихме, че сме само пътници в чужд самолет, че не сме богати и така нататък. Ямайците обаче не вярват. Ето така стоят нещата в момента.

Нейтън се мръщи, все едно му е трудно дори да диша. Съдейки по ужасния вид на лицето му, не искам да си представям какво е станало с тялото му. Допускам най-лошото, затова не питам какво се е случило.

— Можеш ли да ни върнеш обратно в Щатите, Рийд? — изсумтява Нейтън. Говори немощно и дрезгаво, дори гласът му е пострадал.

— Да, струва ми се. Рашфорд смята така. Но нямам много пари, Нейтън.

Той се навъсва и отново простенва, все едно или ще припадне, или ще се разреве.

— Чуй ме, Рийд. Аз имам малко пари. Всъщност доста пари.

Гледам го право в очите — или поне в дясното око, понеже лявото е затворено. Това е съдбовният миг, заради който сме направили всичко. Без него целият проект щеше да е огромна катастрофа, страховита и отвратителна спекулация.

— Колко? — питам в паузата.

Той не иска да продължи, но няма избор.

— Достатъчно, за да се измъкна.

— Половин милион долара ли, Нейтън?

— И повече. Трябва да станем партньори, Рийд. Аз ще ти кажа къде са парите, ти ще ги вземеш, ще ме измъкнеш от тук и ще станем

партньори. Но трябва да ти имам доверие, ясно?

— Чакай малко, Нейтън — дръпвам се назад и вдигам ръце. — Искаш да замина, да се върна вкъщи и после пак да дойда с една торба пари, за да подкупя ямайската полиция? Сериозно ли говориш?

— Моля те, Рийд, няма кой друг. Не мога да се обадя на никого вкъщи. Никой не разбира какво се случва тук, само ти. Трябва да го направиш, Рийд. Животът ми зависи от това. Няма да оцелея тук. Погледни ме. Моля те, Рийд! Ако изпълниш молбата ми и ме измъкнеш навън, ще станеш богат човек.

Отдръпвам се още по-назад, все едно е болен от заразна болест.

— Хайде, Рийд, ти ме забърка в тази каша, сега трябва да ме измъкнеш — моли ме Нейтън.

— Няма да е зле да ми обясниш как си спечелил парите.

— Не съм ги спечелил, откраднах ги.

Нищо чудно.

— От наркотици ли са? — питам, но знам отговора.

— Не, не, не. Партньори ли сме, Рийд?

— Не знам, Нейтън, не съм сигурен, че искам да подкупвам ямайската полиция. Ами ако ме арестуват? Ще свърша като теб.

— Тогава не се връщай. Изпрати парите на Рашфорд и нека той да им ги даде. Ще измислиш нещо, Рийд, ти си умен човек.

Кимвам, все едно одобрявам предложението му.

— Къде са парите, Нейтън?

— Партньори ли сме, Рийд? Ще делим наполовина, само ние двамата, човече.

— Добре, добре, но няма да рискувам да попадна в затвора заради това, ясно?

— Ясно.

Млъкваме и се гледаме изпитателно. Той диша трудно и изрича мъчително всяка дума. Бавно протяга дясната си ръка — подута и издрана.

— Партньори ли сме, Рийд? — пита умолително.

Бавно разклащам ръката му и той се смръщва. Сигурно е счупена.

— Къде са парите? — питам.

— В къщата — казва той бавно и неохотно издава най-скъпоценната тайна в живота си. — Ходил си там. В задния двор има

барака с всякакви боклуци. Има дървен под, а отдясно, под стара развалена косачка има тайна вратичка. Не се вижда, ако не преместиш косачката и част от боклуците. Внимавай, има две кралски змии, които си живеят там. Отвори тайната вратичка и ще видиш бронзов ковчег.

Задъхва се и е плувнал в пот. Физическата болка е очевидна, но освен това се измъчва и от огромното разкритие, което прави.

— Ковчег ли? — питам невярващо.

— Да, детски. Запечатан, херметически затворен и непромокаем. От тясната страна, откъм краката има тайно резе — като го вдигнеш, ключалките се освобождават и можеш да отвориш ковчег.

— Какво има вътре?

— Кутии от пури, залепени с тиксо. Мисля, че са осемнайсет.

— Скрил си пари в кутии от пури?

— Не са пари, Рийд — отговаря Нейтън и се навежда по-наблизо. — Злато е.

Преструвам се на толкова шашнат, че не мога да обеля и дума, а той продължава почти шепнешком:

— Малки кюлчета, всяко по десет унции, чисто злато. Колкото голямо блокче за домино. Красота, Рийд, истинска прелест.

Взира се в него дълго и невярващо и казвам:

— Добре, колкото и да ми е трудно, няма да задам очевидните въпроси. Трябва да се върна у вас, да прогоня змиите, да взема златото от ковчег, да намеря на кого да продам кюлчетата и после да измисля как да вкарам половин милион в Ямайка и да го дам на продажните митничари и ченгета, които да те освободят. Горедолу за това става дума, нали, Нейтън?

— Да. И побързай.

— Мисля, че си луд.

— Вече се ръкувахме, вече сме партньори, Рийд. Измисли как да го направиш и ще забогатееш.

— За колко блокчета домино става дума?

— Между петстотин и шестстотин.

— Колко струва златото сега?

— Преди два дни се продаваше за хиляда и петстотин долара на унция.

Пресмятам и казвам:

— Това прави между седем и половина и осем милиона долара.

Нейтън кимва. Прави тези сметки всеки ден от живота си, като следи колебанията в цената.

Разнася се силно почукване. На вратата зад мен се появява един от надзирателите.

— Времето свърши, човече — съобщава ни той и изчезва.

— Това сигурно е едно от най-глупавите неща, които ще направя през живота си — казвам.

— Или едно от най-умните — отговаря Нейтън. — Моля те, побързай, Рийд, няма да издържа дълго.

Ръкуваме се и се сбогуваме. Когато виждам Нейтън за последен път, той е едно съсипано дребно човече, което с болка се мъчи да се изправи на крака. С Рашфорд бързо се изнасяме. Той ме оставя в хотела, аз тичам в стаята си и се обаждам на Ванеса.

Тя е на тавана, където е петдесет градуса, и претърсва стари кашони и счупени мебели.

— Не са там — съобщавам й. — Навън са, в бараката.

— Чакай малко — казва тя и слиза по сгъваемата стълба. — Той ли ти каза? — пита задъхано.

— Да.

— Някой дойде — прошепва тя и по телефона чувам звънеца на входната врата. Ванеса прикляка ниско в коридора и се пресяга към пистолета. — После ще ти звънна. — Тя затваря.

Неделя сутрин е. Пикапът на Нейтън е на алеята. Ако приятелите му знаят, че той ще отсъства през уикенда, появата на пикапа ще предизвика въпроси. Звънецът отново дрънва и някой започва да блъска по входната врата. После се провиква:

— Нейтън, тук ли си? Отвори.

Ванеса е коленичила и не помръдва. Думкането продължава, после някой започва да блъска и по задната врата и да вика. Посетителите са поне двама, гласовете са на млади мъже, сигурно приятели на Нейтън, които са се отбили по някаква причина. И явно нямат намерение да си тръгват. Единият чука на прозореца на

спалнята, но не може да надникне вътре. Ванеса се промъква тихо в банята и избърсва лицето си. Диша тежко и цялата трепери от страх.

Двамата блъскат и крещят и скоро ще стигнат до извода, че нещо не е наред с Нейтън. Ще разбият вратата. Ванеса инстинктивно се съблича по бикини, попива потта от тялото си, оставя пистолета до мивката в банята и тръгва към предната врата. Отваря я рязко и младият мъж на прага получава неочаквано пиршество за сетивата си. Кафявите ѝ гърди са големи и стегнати, тялото ѝ е атлетично. Погледът му се спуска от гърдите към бикините ѝ, които показват възможно най-много плът, после той се овладява. Ванеса му се усмихва и казва:

— Може би Нейтън е малко зает в момента.

— О! Извинявай.

Гледат се през мрежестата врата, и двамата не бързат да се отдръпнат. Мъжът подмята през рамо:

— Ей, Томи, ела насам.

Томи бързо цъфва до предната врата и не може да повярва на очите си.

— Хайде, момчета, оставете ни малко насаме, става ли? Нейтън е под душа, а и не сме си довършили работата. За кого да му предам?

В този момент тя разбира, че в бързината е забравила да свали гумените ръкавици. Червени бикини и яркосини ръкавици.

Двамата не могат да откъснат очи от гърдите ѝ.

— Ами... Грег и Томи... Ние просто наминахме... — отговаря единият.

И двамата са омагьосани от голотата ѝ и озадачени от ръкавиците. Какви ги върши това маце с приятелчето им?

— С удоволствие ще му предам — обещава тя със сладка усмивка и бавно затваря вратата.

През прозореца ги наблюдава как бавно отстъпват, все още зяпнали от изненада и объркани. Най-накрая стигат до пикапа си, качват се и избухват в смях, докато потеглят от алеята.

След като си тръгват, Ванеса си налива чаша ледена вода и сядна на масата в кухнята. Адски е уплашена и всеки момент ще рухне, но не може да си го позволи. До гуша ѝ е дошло от тази къща и сериозно се съмнява в целия проект, но трябва да продължи.

На задната седалка на таксито съм и пътувам към летището, когато виждам, че тя ме търси. През последните петнайсет минути съм си представял най-различни сблъсъци и сцени в къщата на Нейтън. Всичките — с лош край.

— Добре ли си? — питам.

— Двама тъпаци, които търсеха Нейтън. Разкарах ги.

— Как?

— После ще ти кажа.

— Видяха ли те?

— О, да. Всичко е наред. Няма страшно. Къде е?

— В бараката отзад. Ще чакам на телефона.

— Добре.

Ванеса отново оглежда алеята, за да се увери, че няма други посетители, после бързо излиза отзад и тръгва към бараката. Кучето лае като обезумяло. Чувам го ясно в Ямайка.

Не мога да се накарам да я предупредя за змиите, затова безмълвно се моля просто да не се натъкне на тях. Достатъчно неприятно е, че ще ровичка из мръсната барака, а ако ѝ кажа за змиите, може да се изплаши и да избяга. Тя влиза в бараката и ми описва вътрешността. Било като в пещ. Предавам ѝ указанията на Нейтън и затваряме. Ще се нуждае и от двете си ръце.

Тя премества две празни кутии от боя, изритва един платнен чувал, избутва косачката колкото се може по-надалече, вдига парче шперплат и отдолу се показва въжена дръжка. Капакът е зайл, затова тя дърпа силно няколко пъти, докато най-сетне го повдига. Няма панти, така че цялата тайна вратичка се отделя от пода и се удря в стената. Под нея, на земята, както се очаква, има мръсен бронзов ковчег, дълъг не повече от метър и двайсет. Ванеса зяпва ужасено, като че ли се е натъкнала на местопрестъпление и е намерила трупа на някое клето дете. Няма време обаче за страхове и съмнения, няма време да се запита: какво търся тук, по дяволите?

Опитва се да повдигне ковчега, но е твърде тежък. Намира резето, завърта и капакът се отваря. За щастие вътре няма труп. Ни най-малко. Ванеса се вира в малките дървени кутии от пури, залепени със сребристо тиксо и подредени в редици. От челото ѝ капе пот и тя се опитва да я избърше с ръка. Внимателно изважда една от кутиите и излиза навън на сянка под дъба. Оглежда се, не вижда никого — само

кучето, което ръмжи и лае, после разлепва тиксото, отваря кутията и бавно повдига пласт вестници.

Кюлчета. Като тухлички. Блокчета от домино. Целият ковчег е пълен с тях. С милиони, много милиони.

Изважда едното и го разглежда. Идеален правоъгълник с дебелина малко повече от сантиметър и с ръбче, което улеснява прецизната подредба и съхранение. Отпред има печат „10 унции“, а под него: „99,9%“. И нищо повече — нито име на банка, нито сведения откъде са или кой е отлял кюлчетата. Нито регистрационен номер.

С предплатена кредитна карта плащам триста долара за полет на „Еър Джамейка“ до Сан Хуан в Пуерто Рико. Той е след час, затова намирам пейка близо до изхода си и убивам времето, като се вирам в телефона си. Не след дълго той светва и започва да вибрира.

— Не лъже — осведомява ме Ванеса.

— Казвай.

— С удоволствие, скъпи. Притежаваме осемнайсет кутии от пури, пълни с прекрасни малки кюлчета, които още не съм преброила, но трябва да са към петстотин.

Поемам си дълбоко въздух и ми се доплаква. Подготвяме операцията от две години и нещо и през повечето време шансовете за сполучлив изход бяха поне едно на хиляда. Трябваше поредица от произволно свързани събития да се напаснат идеално. Още не сме на финала, но приближаваме. Надушвам го.

— Между петстотин и шестстотин според нашето момче — й съобщавам.

— Заслужил си е правото да му вярваме. Къде си?

— На летището. Купих си билет, минах граничен контрол и след час се качвам. Засега няма проблеми. А ти къде си?

— Тръгвам си от тази дупка. Натоварила съм каквото трябва и съм върнала всичко останало по местата. Къщата е заключена.

— Не се грижи за къщата. Той никога повече няма да я види.

— Знам. Оставих малко храна на кучето му. Може би някой ще мине да го нагледа.

— Махай се от там.

— Тръгвам.

— Действуй по план и аз ще ти се обадя, когато мога.

Почти единайсет часът е, неделя сутринта, двајсет и четвърти юли, топъл ясен ден с ненатоварено движение около Радфорд. Ванеса иска да избегне нова среща с някой, който познава пикапа на Нейтън и може да стане подозрителен. Поема на север по магистралата, подминава Роуаноук и навлиза в сърцето на долината Шенандоа, като кара възможно най-внимателно. Заковала е на сто и десет километра в час и чинно пуска мигач при всяко престрояване. Поглежда в огледалото за обратно виждане, вече ѝ е натрапчив навик, и наблюдава всички останали превозни средства, за да избегне евентуален сблъсък. На пода пред седалката до нея и върху самата седалка има буквално цяло състояние във вид на немаркирани и непроследими златни кюлчета, задигнати от един крадец, който ги е откъмнал от един мошеник, който ги е прибрал от банда престъпници. Как би могла да го обясни на някой любопитен пътен полицај? Никак, затова шофира безупречно, докато от лявата ѝ страна профучават огромни камиони.

Слиза от магистралата до някакво градче и обикаля, докато намери евтин магазин. Плакатът на витрината рекламира разнообразни училищни стоки. Ванеса паркира близо до входа и покрива кутиите за пури с мръсно одеяло, което е взела от къщата на Нейтън. Пъхва пистолета под единия ъгъл на одеялото откъм своята страна и оглежда паркинга. На практика е празен. Неделя сутрин е. Накрая си поема дълбоко въздух, заключва пикала и забързано влиза вътре. След помалко от десет минути Ванеса купува десет детски ранички, всичките с камуфлажен мотив от операция „Пустинна буря“. Плаща в брой и не отговаря, когато касиерката избъбря:

— Явно имате доста деца, които започват училище.

Пъхва покупките си в кабината на пикапа и се отправя към магистралата. Час по-късно намира паркинг за камиони близо до Стонтън, Вирджиния, и спира до колонките за гориво. След като се уверява, че никой не гледа, започва бързо да пъха кутиите от пури в раничките. Две остават неизползвани.

Зарежда гориво, хапва нещо от гишето за коли на заведението за бързо хранене и убива време, като обикаля по междущатска магистрала 81 на север до Мериланд и на юг до Роуаноук. Часовете се влачат мъчително бавно. Не може да паркира и да остави джакпота. Трябва непрекъснато да го държи под око, затова се носи с потока на движението, докато изчаква да мръкне.

Крача във влажното и претъпкано крило на летището на Сан Хуан и чакам полета на „Делта“ до Атланта. Билетът ми е купен на името на Малкълм Банистър и старият му паспорт ми свърши чудесна работа. Изтича след шест месеца. За последен път го използвах, когато двамата с Дион отидохме на евтин круиз на Бахамите. В един друг живот.

Два пъти се обаждам на Ванеса. Говорим си кодирано. Стоката била при нея. Пакетирана добре. Тя обикаляла според плана. Ако ни слуша някой, сигурно се чеше неразбиращо по главата.

В три и половина най-сетне се качваме на борда и после седим един час в горещия салон, докато бурята връхлита летището. Пилотите мълчат. Зад мен врещят поне две бебета. Духовете се разбунват, а аз затварям очи и се опитвам да дремна, но толкова отдавна не съм спал, че съм неспособен да се унеса. Вместо това се замислям за Нейтън Кули и безнадеждното му положение, макар и без особено съчувствие. Мисля си за Ванеса и се усмихвам. Колко е силна, когато е под напрежение. Съвсем близо сме до финала, но все още има много възможности да се провалим. Имаме златото, но можем ли да го задържим?

Събуждам се, когато се люшваме напред и поемаме по пистата. Два часа по-късно се приземяваме в Атланта. На паспортния контрол успявам да избегна гишетата с чернокожи служители и си избирам пълен бял младеж, който ми се струва отегчен и равнодушен. Той взема паспорта ми, поглежда снимката отпреди девет години на Малкълм Банистър, бързо я сравнява с промененото лице на Макс Болдуин и не забелязва нищо необичайно. Ние всички му изглеждаме еднакво.

Допускам, че граничните власти вече са осведомили ФБР, че съм напуснал страната преди два дни с частен самолет за Ямайка. Не знам

обаче дали ФБР все още следи евентуалните движения на Малкълм Банистър. Готов съм да се обзаложа, че не, и ми се иска ФБР да смята, че още съм някъде из островите и си прекарвам супер. Все пак действам бързо. Понеже Малкълм вече няма валидна шофьорска книжка, Макс наема кола от бюро на „Авис“. Четирийсет и пет минути след кацането в Атланта аз бързо напускам града. Близо до Розуел, Джорджия, спирам в един „Уол-март“ и плащам в брой за два предплатени мобилни телефона. На излизане от магазина хвърлям предишните два в кофата.

Когато мръква, Ванеса паркира пикапа за последен път. Шофирала е почти дванайсет часа и няма търпение да се отърве от него. Спряла е до своята хонда акорд и сега наблюдава как един пътнически самолет се придвижва до терминала в Роуаноук. Малко след девет в неделя вечерта е и няма движение. Паркингът е почти празен. Тя отново си поема дълбоко въздух и излиза. Действа бързо, не спира да се оглежда и прехвърля раниците в багажника на колата си. Осем са, всяка ѝ се струва по-тежка от предишната, но тя няма нищо против.

Заклучва пикапа и напуска паркинга. Ако всичко върви по план, пикапът на Нейтън няма да бъде забелязан няколко дни. Когато приятелите му разберат, че е изчезнал, в крайна сметка ще съобщят в полицията, която ще открие пикапа и ще започне да сглобява историята. Нейтън със сигурност се е похвалил пред някого, че заминава за Маями с частен самолет, така че за известно време ченгетата ще бъдат изпратени за зелен хайвер.

Няма откъде да знам дали властите могат да свържат изчезналия Кули с клоуна Натаниъл Коули, неотдавна напуснал града с фалшив паспорт, четири килограма кокаин и пистолет. Надали. Може би няма да го открият, докато някой в Ямайка най-после не му позволи да се обади по телефона. Представа нямам на кого ще звънне и какво ще му каже. Най-вероятно ще брои дните и часовете, докато аз се върна с една камара пари и започна да раздавам подкупи наляво и надясно. След седмици, може би след месеци, ще разбере, че старият му приятел Рийд го е изпързлял, отмъкнал е парите и е избягал.

Почти ми дожалява за него.

В един часа след полунощ приближавам Ашвил в Северна Каролина и виждам табела за мотел на един разклон. Зад мотела, скрита от поглед, е паркирана малка синя хонда акорд, а скъпата ми Ванеса седи зад волана, с пистолет до себе си. Паркирам до нейната кола и двамата влизаме в стая на първия етаж. Целуваме се и се прегръщаме, но сме твърде изморени за любов. Безмълвно разтоварваме багажа ѝ и нахвърляме раниците върху едното легло. Заклучвам вратата, слагам верижката и пъхвам стол под бравата. Дръпвам плътно завесите, после окачвам хавлиите да затулят пролуките. Никой не трябва да вижда нищо в малкия ни трезор. През това време Ванеса си взема душ и излиза от банята само по късо хавлиено халатче, под което се показват километри от най-страхотните крака, които съм виждал. Дори не си го помисляй, предупреждава ме тя. Изтощена е. Може би утре.

Изпразваме раниците, слагаме гумени ръкавици и подреждаме осемнайсет кутии за пури, всяка старателно залепена с две ленти сребристо тиксо. Забелязваме, че две явно са били отваряни, понеже тиксотото е срязано в горната част, и ги оставяме настрана. С малко джобно ножче разрязвам тиксотото на една неотваряна кутия. Изваждаме малките кюлчета и ги преброяваме — трийсет, — после ги връщаме обратно вътре и отново залепваме капака. Ванеса записва количеството и двамата отваряме втора кутия. Има трийсет и две кюлчета, лъскави, напълно еднакви и сякаш недокоснати от човешка ръка.

— Красота, просто красота! — повтаря тя. — Ще стигне за векове.

— Завинаги — казвам, потривайки едно кюлче. — Не ти ли се иска да знаеш от коя част на света е?

Тя се смее. Никога няма да узнаем.

Отваряме всичките шестнайсет запечатани кутии, после преглеждаме и двете, които вече са били отваряни. В тях има приблизително два пъти по-малко кюлчета, отколкото в другите. Имаме общо петстотин и седемдесет кюлчета. При положение че цената на златото е около хиляда и петстотин долара на унция, джакпотът ни е на стойност към осем и половина милиона.

Лежим на леглото, натрупали златото помежду си, и не можем да сдържим усмивките си. Имаме нужда от бутилка шампанско, но в два часа през нощта в понеделник в евтин мотел в Северна Каролина няма такова чудо като шампанско. Толкова много неща има за проумяване тук, в този момент, но една от най-прекрасните страни на проекта ни е, че никой не търси нашето съкровище. Само Нейтън Кули знае за съществуването му. Отмъкнали сме го от крадец, който не е оставил следа.

Докато се любуваме, докосваме и броим състоянието си, усещаме прилив на енергия. Аз смъквам халата ѝ и двамата се пъхваме под завивките на другото легло. Колкото и да се опитваме, не можем да се любим, без да поглеждаме към златото. Когато приключваме, рухваме изтощени и заспиваме като мъртви.

В шест и половина в понеделник сутринта агент Фокс влезе в просторния кабинет на Виктор Уестлейк и съобщи:

— Ямайците се моткат както винаги. Няма почти нищо ново. Болдуин е пристигнал в петък през нощта с частен самолет, нает от чартърна компания в Роли, който в момента е задържан в Ямайка и не може да се върне у дома. От Болдуин няма и следа. Приятелят му Натаниъл Коули се опитал да влезе с фалшив паспорт и в момента е задържан.

— В ареста ли е? — попита Уестлейк, дъвчейки нокътя на палеца си.

— Да, сър. Това е всичко, което успях да измъкна засега. Не знам кога ще го пуснат. Опитвам се да накарам полицията да провери хотелите за Болдуин, но те се колебаят. Той не е беглец, не искат да дразнят туристите, бяха почивни дни и така нататък.

— Намери Болдуин.

— Опитвам се, сър.

— Какво е намислил?

Фокс поклати глава.

— Няма логика. Защо ще прахосва толкова пари за частен самолет? Защо ще пътува с човек с фалшив паспорт? Кой е Натаниъл Коули, по дяволите? Претърсихме цяла Вирджиния и не се натъкнахме на нищо. Може би Коули е негов добър приятел, който не може да си извади паспорт, и двамата са се опитали да надхитрят ямайците и да се позабавляват на слънце няколко дни.

— Само предположения.

— Разбрах ви, сър.

— Продължете да ровите и ми докладвайте по имейла.

— Слушам, сър.

— Предполагам, че е оставил колата си на летището в Роуаноук.

— Да, на паркинга. Със същите номера от Флорида. Намерихме я в събота сутринта и сега я наблюдаваме.

- Добре. Просто го намерете, ясно?
- И като го намерим?
- Проследете го и проверете какво прави.

На кафе и злато планираме деня си, но не се мотаем. В девет часа Ванеса връща ключа на рецепцията и напуска мотела. Целуваме се за довиждане и аз карам след нея на излизане от паркинга, като се старая да не ударя задния калник на хондата ѝ. В нея, скрито навътре в багажника, е половината злато. Другата половина е в багажника на наетия от мен шевролет импала. Разделяме се на разклона: тя потегля на север, аз — на юг. Махва ми в огледалото за обратно виждане и аз се питам дали ще я видя отново.

Докато се приготвям за дългото шофиране с голяма чаша кафе в ръка, си напомням, че трябва да прекарам времето умно. Никакви глупави мечти, никакви отнесени мисли, никакви фантазии какво да правя с всичките тези пари. Толкова много проблеми се съревновават за палмата на първенството. Кога полицията ще открие пикапа на Нейтън? Кога да се обадя на Рашфорд Уотли и да го инструктирам да предаде на Нейтън съобщението, че нещата се развиват по план? Колко от тези кутии за пури ще се съберат в банковите сейфове, които съм наел преди месец? Каква част от златото да се опитам да продам поевтино, за да разполагам с пари в брой? Как да привлека вниманието на Виктор Уестлейк и на Стенли Мъмфри, прокурора от Роуаноук? И най-важното, как ще изнесем златото от страната и колко време ще ни отнеме?

Вместо това се замислям за баща си, стария Хенри, който повече от четири месеца няма връзка с по-малкия си син. Сигурен съм, че е възмутен, задето съм допуснал да ме изгонят от „Фростбърг“ и да ме изпратят във Форт Уейн. Сигурен съм също, че е озадачен от липсата на кореспонденция. Вероятно звъни на брат ми Маркърс във Вашингтон и на сестра ми Руби в Калифорния, за да провери дали те имат вести. Дали Хенри вече е станал працядо благодарение на малоумния син на Маркърс и четиринайсетгодишната му приятелка. Може пък тя да е направила аборт.

Като се замисля обаче, май семейството не ми липсва толкова, колкото ми се струва понякога. Приятно ще ми е да се срещна с баща

ми все пак, макар да подозирам, че няма да одобри променената ми външност. Истината е, че най-вероятно никога повече няма да видя, когото и да било от близките си. В зависимост от прищевките и машинациите на федералното правителство мога да остана на свобода или да прекарам остатъка от живота си като беглец. Въпреки това ще притежавам златото.

Навъртам километри, старая се да спазвам ограниченията на скоростта и гледам да не ме удари някой огромен камион, а мислите ми неизбежно се насочват към Бо. Вече четири месеца съм извън затвора и всеки ден се боря с желанието да мисля за сина си. Твърде болезнено е да се примиря, че може повече да не го видя, но след седмици започнах да приемам тази вероятност като съвсем реална. Възстановяването на връзката с него под някаква форма би било първата огромна крачка към нормализиране на нещата, но оттук нататък животът ми изобщо няма да бъде нормален. Не бихме могли отново да живеем под един покрив като баща и син, затова не виждам полза Бо най-неочаквано да разбере, че аз съм наблизко и двамата можем да се черпим със сладолед два пъти месечно. Сигурен съм, че той ме помни, но споменът несъмнено избледнява. Дион е умна и прекрасна жена и двамата с новия ѝ съпруг със сигурност ще осигурят щастлив живот на Бо. Защо аз, на практика непознат и с непозната външност, да се появявам изневиделица в техния свят и да ги разстройвам? След като успея да убедя Бо, че съм истинският му баща, как ще възродя взаимоотношение, умряло преди повече от пет години?

За да прекратя това мъчение, се опитвам да се съсредоточа над следващите няколко часа, после над следващите няколко дни. Предстоят изключително важни стъпки, а един гаф ще ми струва цяло състояние и най-вероятно ще ме изпрати обратно в затвора.

Спирам да заредя бензин и да си взема сандвич от един автомат близо до Савана и два часа и половина по-късно съм в Нептюн Бийч — моето предишно временно убежище. В един магазин за канцеларски материали си купувам солидно дебело куфарче, после потеглям към паркинга на плажа. Няма охранителни камери, няма пешеходци, затова бързо отварям багажника, изваждам две кутии от пури и ги пъхвам в куфарчето. Става почти двайсет килограма и докато заобикалям колата, си давам сметка, че е твърде тежко. Вадя едната кутия и я връщам в багажника.

Четири пресечки по-надолу паркирам пред „Фърст Коустал Тръст“ и небрежно поемам към входа. Дигиталният термометър на въртящия се билборд на банката показва трийсет и пет градуса. Куфарчето ми натежава все повече с всяка крачка и аз се старая да се преструвам, че вътре има само важни документи. Десет килограма не е бог знае какво, но е прекалено за едно куфарче. Сега всяка моя стъпка се заснема и хич не ми се иска да ме щракнат как влизам в банката, залитайки под тежестта му. Тревожа се за Ванеса и за това как тя ще отиде до сейфа си в Ричмънд с такъв товар на рамо.

Независимо от това не мога да сдържа усмивката си. Колко само тежи чистото злато!

Вътре чакам търпеливо служителката да приключи с друг клиент. Когато идва моят ред, подавам шофьорската си книжка от Флорида и се подписвам. Жената проверява лицето и почерка ми, одобрява и ме придружава до трезора в задната част на банката. Пъхва ключа на банката в ключалката на сейфа ми, а аз пъхвам своя. Двата щракват в идеално съзвучие, кутията е извадена и аз я отнасям до тясна уединена кабинка и затварям вратата. Служителката чака навън, в средата на трезора.

Кутията на сейфа е широка петнайсет сантиметра, висока петнайсет и дълга четирийсет и шест — най-голямата, която можах да намеря преди месец, когато наех сейфа за една година срещу триста долара. Поставям вътре кутията от пури. С Ванеса сме написали върху всяка точния брой на кюлчетата. В тази има трийсет и три, тоест триста и трийсет унции, приблизително петстотин хиляди долара. Затварям кутията, люблювам ѝ се, изчаквам няколко минути, после отварям вратата и повиквам служителката. Част от работата ѝ е да остане равнодушна, без да проявява никакво подозрение, и тя го прави добре. Сигурно е виждала какво ли не.

Двайсет минути по-късно съм в трезора на клон на Джаксънвил Сейвингс Банк. Подземието е по-голямо, сейфовете — по-малки, служителите — по-подозрителни, но иначе всичко си е същото. Зад заключената врата внимателно поставям друга порция златни кюлчета в кутията. Трийсет и две прелестни кюлчета на стойност още половин милион долара.

В третата и последна банка, на няма и осемстотин метра от първата, правя последния депозит за деня, после около един час търся

мотел, където мога да паркирам пред стаята си.

В един мол в западния край на Ричмънд Ванеса обикаля скъпарски магазин, търсейки щанда за дамски аксесоари. Опитва се да изглежда спокойна, но се притеснява, защото хондата ѝ е без надзор на паркинга и току-виж някой я откраднал или разбил багажника. Избира си елегантна червена кожена чанта, достатъчно голяма да послужи за сак. Марката е популярна и сигурно ще бъде забелязана от банковите служителки. Плаща в брой и бързо се връща в колата си.

Две седмици преди това Макс — когото тя открай време познава като Малкълм, но харесва повече новото му име — я е инструктирал да наеме три сейфа. Тя старателно е подбрала банките край Ричмънд, подала е заявления, минала е през проверките и е платила таксите. След това съгласно указанията му е посетила всеки от сейфовете два пъти и е оставила вътре непотребни документи и други подобни неща. Служителките в трезора вече я познават, имат ѝ доверие и изобщо не проявяват подозрения, когато госпожа Ванеса Йънг се появява с убийствена нова чанта и иска достъп до трезора.

За по-малко от деветдесет минути Ванеса прибира на сигурно място почти милион и половина долара в златни кюлчета.

Връща се в апартамента си за пръв път след повече от седмица и паркира на място, което вижда от прозореца си на втория етаж. Комплексът е в хубав квартал на града, близо до Ричмъндския университет, и е относително сигурен. Живее тук от две години и не помни да е имало откраднат автомобил или обир на жилище. Въпреки това не иска да рискува. Преглежда вратите и прозорците, за да провери, да не би да е влизал някой, но не установява нищо подобно. Взема си душ, преоблича се и излиза.

Връща се четири часа по-късно и в тъмното бавно и методично пренася съкровището в апартамента си и го скрива под леглото. Спи над него, пистолетът е върху нощното ѝ шкафче, всички врати са заключени, залостени и подпрени със столове.

Ту се унася, ту се събужда и на зазоряване вече пие кафе на канапето в хола и гледа прогнозата за времето по местния канал. Часовникът като че ли е спръл. Исква ѝ се да поспи още малко, но умът не позволява на тялото да се отпусне. Апетитът ѝ също се е изпарил,

макар да се опитва да преглътне малко прясно бяло сирене. През десетина минути отива до прозореца и поглежда към паркинга. Хората потеглят за работа на групи — в седем и половина, в осем без петнайсет и в осем. Банката ще отвори чак в девет. Ванеса си взема дълъг душ, облича се, все едно отива в съда, приготвя си една чанта с багаж и я отнася в колата. През следващите дваайсет минути изважда три кутии от пури изпод леглото и ги пренася в колата. Ще ги занесе в трите сейфа, които е посетила предишния ден.

Големият въпрос в съзнанието ѝ е дали останалите три кутии ще са на по-сигурно място в багажника на колата ѝ или в апартамента под леглото ѝ. Решава да разиграе и двата варианта и оставя две кутии у дома, а една взема със себе си.

Ванеса ми се обажда с новината, че е направила третата и последна доставка за сутринта и тръгва за Роуаноук да се срещне с адвоката. Аз я водя с една-две стъпки. Посетил съм трите си банки малко по-рано, занесъл съм каквото трябва и сега шофирам към Маями. Прибрали сме на сигурно място триста и осемдесет от петстотин и седемдесетте кюлчета злато. Усещането е приятно, но напрежението остава. Федералните могат и сигурно ще конфискуват всичките ни авоари при подходящи обстоятелства, а дори и при неподходящи, затова не можем да рискуваме. Трябва да извадя златото от страната.

Вероятно федералните не знаят, че с Ванеса действаме заедно. Освен това допускам, че тепърва ще трябва да свържат Нейтън Кули с мен. Толкова много предположения — и няма как да разбера дали са верни.

Близо до Форт Лодърдейл попадам в задръстване заради някакъв ремонт и намирам номера на мобилния телефон на господин Рашфорд Уотли в Монтего Бей. Той се радва на обаждането ми, все едно сме приятели от десетилетия. Обяснявам му, че съм се прибрал благополучно в Щатите и че животът е прекрасен. Преди четирийсет и осем часа напуснах Ямайка, след като се бях сбогувал с Нейтън и с Рашфорд, ужасен, че мъже с униформи току-виж ме спрели, преди да се кача на самолета за Пуерто Рико. Смаян съм колко бързо се развиват събитията. Непрекъснато си повтарям да не се разсейвам и да мисля за следващия си ход.

Рашфорд не е ходил в затвора след неделя. Обяснявам му, че Натаниъл е измислил план да започне да подкупва разни хора и си представя налудничаво, че аз се връщам там с една камара пари. Звъннал съм тук-там и се оказва, че момчето отдавна се е забъркало с кокаина. Още не мога да повярвам, че глупакът се е опитал да внесе четири килограма. А пистолетът направо не ми се побира в главата. Малоумник.

Рашфорд се съгласява и казва, че предишния ден, в понеделник, е говорил с прокурора. Ако успее да направи чудо, нашето момче го очакват „около“ двайсет години в ямайски затвор. Рашфорд споделя откровените си съмнения, че Натаниъл надали ще оцелее дълго там. Ако се съди по побоя, който са му нанасяли през първите две нощи, щял да има късмет, ако оцелее цяла седмица.

Договаряме се Рашфорд да посети затвора днес следобед и да види как е Натаниъл. Моля го да му предаде, че съм се заел с всички сили да уредя освобождаването му, че посещениято в дома му е минало по план и че правя всичко, както сме се договорили.

— Както искате — съгласява се Рашфорд.

Платил съм му хонорара, така че формално още работи за мен.

Надявам се това да е последният ни разговор.

Ванеса отново шофира три часа и половина от Ричмънд до Роуаноук и пристига точно в два следобед за срещата с Дъсти Шивър, адвокат на Куин Ракър. Когато се обажда, за да си уговори среща, обещава, че ще донесе важно доказателство във връзка със случая. Дъсти е заинтригуван и започва да я разпитва по телефона, но тя настоява за среща колкото се може по-скоро.

Облечена е с достатъчно къса пола, за да привлече вниманието, и носи елегантно кожено куфарче. Дъсти скача на крака, когато тя влиза в кантората му, и ѝ предлага стол. Секретарка поднася кафе и двамата разговорят напрегнато, преди вратата да се затвори.

— Ще мина направо на въпроса, господин Шивър — казва Ванеса. — Куин Ракър ми е брат и аз мога да докажа невинността му.

Дъсти обмисля думите ѝ и ги оставя да отзвучат в стаята. Знае, че Куин има двама братя — Ди Рей и Дългия — и сестра Лусинда. И тримата се занимават активно със семейния бизнес. Сега си спомня, че има и още една сестра, която не е замесена и никога не е споменавана.

— Куин ви е брат — смотолевя той.

— Да. Напуснах Вашингтон преди няколко години и оттогава не поддържахме връзка.

— Добре. Слушам ви. Да видим какво ще ми кажете.

Ванеса кръстосва крака и Дъсти не откъсва поглед от нея.

— Около седмица след като Куин избяга от „Фростбърг“, той едва не умря от свръхдоза кокаин във Вашингтон. Ние, семейството му, знаехме, че все някога ще се убие с тази гадост — Куин открай време се дрогира много, — затова се намесихме. Брат ми Ди Рей и аз го закарахме в клиника близо до Акрон, Охайо. Специално място за сериозно пристрастени. Без съдебна заповед не можеха да го заключат, но в основни линии точно това се прави в тези места. Куин беше там вече двацет и един дни, когато телата на съдия Фосет и на секретарката му са били намерени на седми февруари. — Ванеса вади папка от куфарчето си и я оставя върху бюрото на Дъсти. — Всички документи са тук. Заради бягството му от затвора в клиниката го приеха под фиктивно име — господин Джеймс Уилямс. Платихме депозит от двацет хиляди долара в брой, така че от клиниката бяха доволни. Не задавах много въпроси. Направиха му пълен физически

преглед и кръвни изследвания, затова има ДНК доказателство, че Куин е бил там по време на убийствата.

— Откога знаете?

— Не мога да отговаря на всичките ви въпроси, господин Шивър. В семейството ни има много тайни, но няма много отговори.

Дъсти се вира в нея и тя спокойно отвърща на погледа му. Той съзнава, че няма да узнае всичко, а и в този момент не е толкова важно. Току-що е спечелил огромна победа над правителството и вече вътрешно се смее.

— Защо е признал?

— Защо човек изобщо признава престъпление, което не е извършил? Не знам. Куин има силно биполярно разстройство и други проблеми. ФБР са го тормозили десет часа и са използвали всякакви мръсни номера от арсенала си. Доколкото познавам Куин, играл си е игрички. Сигурно им е дал, каквото са искали, за да го оставят на мира. Може дори да си е измислил някаква история, за да се въртят в омагьосан кръг, докато се мъчат да я докажат. Не знам. Помните ли бебето на Линдбърг — най-прочутото отвлечане в историята?

— Разбира се, чел съм за него.

— Е, поне сто и петдесет човека са признали, че са извършили това престъпление. Не е логично, но понякога Куин откача.

Дъсти отваря папката. Там има доклад за всеки ден от престоя на Куин в клиниката за рехабилитация — от 17 януари до 7 февруари, понеделник, когато са намерени телата на съдия Фосет и Наоми Клеъри.

— Тук пише, че е напуснал клиниката следобед на седми февруари — чете Дъсти.

— Точно така. Тръгнал си е или е избягал и отишъл в Роуаноук.

— И защо, ако мога да попитам, е отишъл в Роуаноук?

— Господин Шивър, напомням ви, че не мога да отговоря на всичките ви въпроси.

— Значи, той се появява в Роуаноук в деня след намирането на телата, отива в бар, напива се, набърква се в сбиване, арестуват го и се оказва, че джобовите му са пълни с пари. В историята има много празнини, госпожице...

— Да, има, и с течение на времето ще бъдат запълнени. В момента обаче това не е важно, нали? Важното е, че вие имате

недвусмислено доказателство за невинността му. Правителството не разполага с друго, освен с фалшивите самопризнания на брат ми, нали?

— Точно така. Нямаг веществени доказателства, само много подозрително поведение. Например какво е търсел в Роуаноук? Как е стигнал там? Откъде е взел толкова пари в брой? Откъде е купил откраднатите пистолети? Много въпроси, госпожице, но допускам, че вие не разполагате с отговорите, нали?

— Прав сте.

Дъсти склучва ръцете си на тила и се взира в тавана. След дълга пауза казва:

— Ще се наложи да проверя това, нали разбирате? Ще трябва да отида в клиниката, да поговоря с хората там, да взема клетвени показания. Федералните няма да се откажат, докато папката ни не стане много по-дебела и не ги ударим по главата с нея. Ще ми трябват още двайсет и пет хиляди долара.

— Ще го обсъдя с Ди Рей — отговаря тя без колебание.

— Предварителното изслушване е след две седмици, така че трябва да действаме бързо. Ще внесе искане за снемане на обвиненията преди това.

— Вие сте адвокатът.

Отново настъпва мълчание, докато Дъсти се привежда напред и поглежда Ванеса.

— Познавах добре съдия Фосет. Не бяхме приятели, но бяхме добри познати. Ако Куин не го е убил, имате ли представа кой го е направил?

Тя клати глава. Не.

Полицията намерила пикапа на Нейтън късно във вторник сутринта на паркинга на регионалното летище в Роуаноук. Както можеше да се очаква, служителите в бара му се притеснили в понеделник, когато той не се появил на работа, и късно следобед вече звънели по телефона. Най-накрая се свързали с полицаите и те претърсили летището. Нейтън се хвалел, че ще лети до Маями с частен самолет, затова претърсването не било трудно, поне не и за пикапа. Намирането му не говорело автоматично за мръсна игра, а и полицията

не се втурнала веднага да започне издирване на изчезнал човек. Бърза проверка на името разкрила криминално досие, което не предизвикало симпатия. Няколко сълзи и вопли за изгубеното дете от семейството.

След компютърна проверка и няколко телефонни обаждания установили, че Нейтън си е купил чисто нов шевролет силвъррадо два месеца по-рано от търговец в Лексингтън, Вирджиния, на един час път от Роуаноук по междущатска магистрала 81. Продажната цена била четирийсет и една хиляди долара и Нейтън платил в брой. За такава сума обикновено се пише чек, но той платил в брой. С внушителна пачка стодоларови банкноти.

Без търговецът на автомобили, полицията или който и да било да подозира, Нейтън си бил намерил търговец на злато.

Най-накрая и аз намирам.

След като три пъти ходя до „Палмето Тръст“ в южната част на Централен Маями, все още имам в багажника на наетия си шевролет точно четирийсет и едно от безценните кюлчета на стойност около шестстотин хиляди долара. Трябва да превърна една част от тях в пари в брой, а за да го направя, съм принуден да проникна в сивия свят на търговията със злато, където правилата са разтегливи, променят се в движение, а всички участници имат шавливи очи и говорят двусмислено.

Първите двама търговци, които намирам в „Жълти страници“, подозират, че съм някакъв агент, и веднага ми затварят. Третият говори с акцент — което бързо научавам, че не е необичайно за занаята — и иска да разбере как съм се сдобил с кюлче чисто злато с тегло десет унции. „Дълга история“, отговарям и затварям. Четвъртият е дребосък, който привидно държи заложна къща с различни уреди, а отзад изкупува бижута. Петият ми се струва по-обещаващ, но, разбира се, иска да види какво имам. Обяснявам му, че не искам да влизам в магазина, понеже не желая да ме заснема камерата. Той млъква и вероятно си представя как го обират пред дулото на пистолет. Накрая се уговаряме да се срещнем в една сладоледена къща на две пресечки от магазина му, в търговския център в хубава част на града. Той ще бъде с черно кепе на „Марлинс“.

Трийсет минути по-късно седя с двоен сладолед с шамфъстък. Хасан, едър сириец с прошарена брада, е срещу мен и омита троен шоколадов фъч. На пет-шест метра от нас седи мускулест мъжага, който чете вестник, яде замразено кисело мляко и вероятно е готов да ме застреля, ако покажа и най-малък признак, че ще създам проблем.

Неуспешно се опитваме да си побъбрим учтиво, така че побутвам към него смачкан плик. Вътре има едно-единствено кюлче. Хасан се озърта, но единствените клиенти са млади майки с петгодишните им деца и другият сириец. Хваща кюлчето в месестата си длан, стиска го, усмихва се, почуква го лекичко по ъгъла на масата и промърморва: „Уау!“. Съвсем по американски.

Не мога да повярвам колко успокоително може да въздейства това възклицание. Никога не съм допускарал, че златото е фалшиво, но преценката на един професионалист изведнъж ми въздейства освежаващо.

— Харесваш, а? — питам глупаво, колкото да кажа нещо.

— Много добре — отговаря той и пъхва кюлчето обратно в плика. Пресягам да си го взема, а той пита: — Колко?

— Да кажем, пет кюлчета, общо петдесет унции. Вчера борсата затвори на хиляда петстотин и двацет долара за унция, така че...

— Знам цената на златото — прекъсва ме той.

— Разбира се. Искаш ли да купиш пет кюлчета?

Човек като него никога не казва „да“ или „не“. Вместо това увърта, шикалкави и блъфтира.

— Възможно е, със сигурност зависи от цената.

— Какво можеш да предложиш? — питам, но не твърде нетърпеливо.

Има и други търговци на злато в местните „Жълти страници“, макар че времето ме притиска и почва да ми писва от тези телефонни разговори.

— Е, господин Болдуин, това зависи от няколко неща. Едно от тях, които трябва да допуснем в подобни положения, е, че златото е от онова, което се продава на черния пазар. Не знам как сте се сдобили с него и не искам да знам, но има голяма вероятност да сте го... как да кажа... отнели от предишния му собственик.

— Има ли значение откъде...

— Регистриран собственик на златото ли сте, господин Болдуин?
— рязко пита той.

Озъртам се и отговарям:

— Не.

— Разбира се. Затова отбивът от цената на черния пазар е двайсет процента. — На този тип не му трябва калкулатор. — Ще ви платя по хиляда двеста и двайсет долара за унция — отсича той тихо, но категорично и се привежда напред. Брадата му частично скрива устните, но изречените със силен акцент думи са ясни.

— За пет кюлчета? — питам. — Петдесет унции?

— Ако и останалите четири са със същото качество.

— Еднакви са.

— И нямате регистрация, записи, документи, нищо, така ли, господин Болдуин?

— Точно така и не искам тепърва да имам. Простичка сделка — злато срещу пари в брой без разписки, документи, видео, нищо. Идвам и си отивам, потъвам в мрака.

Хасан се усмихва и протяга дясната си ръка. Ръкуваме се, сделката е сключена и решаваме да се срещнем в девет часа на следващата сутрин в деликатесния ресторант на отсрещния тротоар, където има сепарета и ще можем спокойно да си преброим парите. Излизам от сладкарницата, все едно съм извършил престъпление, и си повтарям нещо, което би трябвало да е очевидно, а именно: не е незаконно да продаваш и купуваш злато на раздути или на занижени цени. Не търгуваме с крек на улицата, нито с вътрешнофирмена информация. Сделката е напълно законна, нали така?

Ако някой наблюдаваше двама ни с Хасан, щеше да се закълне, че сме двама мошеници, които са уговаряли незаконна сделка. И щеше да е прав. На този етап пет пари не давам.

Поемам рискове, но нямам избор. Хасан е риск, но парите ми трябва. Изнасянето на златото от страната ще е риск, но оставя ли го тук, ще го изгубя.

През следващите два часа пазарувам в магазините с намалени стоки. Купувам напосоки, например комплекти за игра на табла, малки кутии с инструменти, книги с твърди корици и три евтини лаптопа.

Отнасям стоките в стая на приземния етаж в мотел, южно от Корал Гейбълс, и през останалата част от нощта човъркам, пакетирам и пия студена бира.

Свалям дисковете и батериите на лаптопите и успявам да ги заменя с по три от кюлчетата си. Във всяка книга с твърди корици пъхвам по едно увито във вестник и алуминиево фолио кюлче, после облепям книгата с тиксо. Оставям чуковете и отвертките в кутиите за инструменти, но изваждам всичко останало. Четири кюлчета се побират прекрасно във всяка кутия. В кутиите за игра на табла влизат по две кюлчета, без да предизвикват подозрения. С помощта на опаковъчни материали от „ФедЕкс“, „Ди Ейч Ел“ и „Ю Пи Ес“ старателно пакетирам стоката си, докато часовете се нижат и аз се пренасям в друг свят.

Два пъти се обаждам на Ванеса и двамата си разказваме как е минал денят ни. Тя се е върнала в Ричмънд и прави същото, което и аз. И двамата сме изтощени физически и психически, но взаимно се насърчаваме да продължим. Моментът не е подходящ да забавяме темпото или да проявяваме небрежност. Към полунощ приключвам и се любувам на работата си. Върху бюфета има десетина пакетчета, запечатани и подготвени за въздушна поща, с делови вид, но съвсем не подозрителни и съдържащи общо трийсет и две кюлчета на стойност петстотин хиляди долара. Документите, които трябва да попълня за международна пратка, са адски досадни, а съм принуден да скалъпвам съдържанието. Подателят е господин М. Рийд Болдуин от „Скелтър Филмс“ в Маями, а получателят е същият той, но в „Шугар Коув Вилас“, номер дваисет и шест, Уилъби Бей, Антигуа. Възнамерявам да бъда там и да ги получа. Ако пристигнат на местоназначението си благополучно, двамата с Ванеса сигурно ще опитаме в близко бъдеще още подобни пратки. Ако нещо се обърка, ще направим нови планове. Такива пратки крият друг риск — пакетчетата може да бъдат отворени и конфискувани, златото може да бъде откраднато по пътя. Обаче аз съм почти сигурен, че то ще намери новия си дом. Напомням си, че не пренасяме забранени вещества.

Твърде изморен съм, за да спя, и към два след полунощ включвам лампите и лаптопа си и се заемам с имейла. Адресиран е до г-н Стенли Мъмфри, прокурор от Южния окръг на Вирджиния, и до г-

н Виктор Уестлейк, ФБР, Вашингтон. Ето какво гласи настоящата редакция:

„Скъпи господин Мъмфри и господин Уестлейк,
Опасявам се, че съм допуснал огромна грешка. Куин Ракър не е убил съдия Фосет и Наоми Клеъри. Сега, когато вече не съм в затвора, ми бяха нужни няколко месеца, за да го осъзная и да посоча истинския убиец. Самопризнанията на Куин са пълна измислица, както сигурно вече знаете, а и не разполагате с никакви веществени доказателства срещу него. Адвокатът му Дъсти Шивър притежава недвусмислено доказателство за непоклатимо алиби, което ще оневини Куин, така че се подгответе да свалите всички обвинения срещу него. Съжалявам за причиненото неудобство.

Наложително е да разговаряме възможно най-скоро. Имам подробен план за бъдещите ни действия, но само пълното Ви съдействие ще доведе до залавянето и осъждането на убиеца. Като начало искам пълен имунитет за себе си и за други хора, а накрая Вие ще получите точно каквото искате. Ако действаме заедно, ще можем най-сетне да разрешим този проблем и да раздадем справедливост.

Аз съм извън страната и не възнамерявам да се прибирам. Никога.

Искрено Ваш,
Малкълм Банистър“

Както обикновено, придремвам за кратко. Сънят ми е неспокоен и накъсан, така че не съм сигурен дали изобщо съм спал. Имам толкова много за вършене, че се наливам с лошо кафе и зяпам телевизия много преди изгрев-слънце. Накрая си вземам душ, обличам се, натоварвам пакетите от предишната нощ в колата и поемам по празните улици на Маями, за да намеря къде да закуся. В девет Хасан шумно влиза в кафенето с кафява хартиена торба, все едно е пазарувал от магазина. Пъхваме се в едно сепаре, поръчваме си кафе и броим, криейки се от сервитьорката. Неговата работа е по-лесна от моята. Той гали петте кюлчета, преди да ги пусне във вътрешния джоб на намачкания си блейзер. Аз бръквам в кафявата торба и се мъча да преброя шейсет и една пачки със стодоларови банкноти, по десет в пачка.

— Всичко е тук — уверява ме той, озъртайки се за сервитьорката. — Шейсет и една хиляди долара.

След като сам се уверявам, затварям торбата и се мъча да се насладя на кафето. Той си тръгва дващест минути след като е дошъл. Аз изчаквам малко, после се насочвам към вратата. Нервно очаквам да ме нападне някой спецотряд, докато вървя към колата си. Задържам дващест и една хиляди долара за пътуването и пъхвам другите пачки в двете останали кутии за игра на табла. В бюрото на куриерската фирма „ФедЕкс“ изчаквам реда си с пет пакета, приготвени предишната вечер, и наблюдавам внимателно клиентите пред себе си. Когато идва моят ред, служителката проверява попълнените формуляри и небрежно пита:

— Какво има вътре?

— Кухненски съдове, няколко книги, нищо особено ценно, което да си струва да застраховам — отговарям със старателно репетираните си реплики. — Имам къща в Антигуа. Само малко я постягам.

Тя кимва, като че ли истински се интересува от плановете ми.

За стандартна доставка, която гарантирано пристига за три дни, искат триста и десет долара, които плащам с предплатена кредитна карта. Излизам от фоайето, след като съм оставил златото в куриерската фирма, и си поемам дълбоко въздух. Надявам се нещата да се развият по възможно най-добрия начин. С помощта на джипиеса на автомобила под наем намирам бюрото на „Ю Пи Ес“ и правя същото. Връщам се до „Палмето Тръст“, където ми е нужен един час да се добера до сейфа си. Прибирам вътре останалите пари и четири кюлчета злато.

Известно време търся офиса на „Ди Ейч Ел“ из международното летище на Маями, но накрая го намирам и изпращам още няколко пратки. След това се разделям с шевролета в бюрото на „Авис“ и вземам такси до сектора за частни полети, далече от основния терминал. Тук има хангари за частни самолети, чартърни компании, авиаторски школи и шофьорът ми се изгубва, докато безуспешно търсим фирма с името „Маритайм Авиейшън“. Трябва им по-голяма табела, понеже сегашната трудно можеш да забележиш от най-близката улица. Изкушавам се дали да не го съобщя гневно на служителката, когато прекрачвам прага. Все пак успявам да си прехапя езика и да се успокоя.

Нито аз, нито багажът ми минаваме през скенер. Допускам, че терминалите за частни самолети не са оборудвани с такива машини. Очаквам да мина през скенер, когато пристигна в Антигуа, затова залагам на сигурно. Имам около трийсет хиляди долара в брой, по-голяма част от които са скрити в багажа ми, а ако започнат да ровят и се престараят, ще се правя на глупав и ще платя глобата. Изкушавах се дали да не се опитам да вкарам тайно едно-две кюлчета, колкото да проверя дали е възможно, но рискът е по-голям от ползата.

В един и половина пилотът съобщава, че е време да се качваме, и ние пропълзяваме на борда на един Лиърджет 35, който е почти два пъти по-малък от чалънджъра, с който неотдавна аз и Нейтън имахме удоволствието да пътуваме до Ямайка. В този вероятно може да се поберат шестима човека, но едрите мъже ще са съвсем плътно един до друг. Няма тоалетна, а само гърне за спешни случаи под седалката. Много е тясно, така да го кажем, но на кого му пука? Значително поевтино е, отколкото с голям самолет, а времето е същото. Аз съм единственият пътник и бързам.

Макс Болдуин е на борда с изрядни документи. Малкълм Банистър окончателно излиза в пенсия. Сигурен съм, че от граничните власти в крайна сметка ще съобщят на някого от ФБР и след известно чудене и маене той ще осведоми шефа си. Ще се чешат по главите и ще недоумяват какви ги върши Болдуин, каква е тази история с частните самолети, защо харчи толкова много пари? Много въпроси, но главният си остава един и същ: какво прави той, по дяволите?

Няма да имат никаква представа, освен ако не им кажа.

Докато се отдалечаваме от терминала, бързо преглеждам имейла до Мъмфри и Уестлейк и натискам „Изпрати“.

* * *

Днес е двайтсет и осми юли. Преди четири месеца напуснах „Фростбърг“, а преди два месеца излязох от Форт Карсън с ново лице и с ново име. Докато се опитвам да си припомня последните седмици и да ги осмисля, започвам да се унасям. На височина дванайсет хиляди метра вече спя дълбоко.

Два часа по-късно ме събужда турбуленция. Поглеждам през прозореца. Лятната буря подмята малкия самолет. Един от пилотите се обръща и успокоително ми прави знак с вдигнати палци — всичко е наред. Щом казваш, приятел, сигурно е така.

След броени минути небето отново е спокойно, бурята е останала зад нас и аз съзерцавам красивите води на Карибите. Според екранчето на отвесната преграда пред мен скоро ще минем над Сейнт Кроа от Вирджинските острови.

Долу има толкова много красота и такова разнообразие. Докато бях в библиотеката, държах скрит един пътеводител на „Фодор“ за Карибите — дебела книга с трийсетина цветни снимки, карти, списъци с неща, които можеш да правиш, и кратка история на всички острови. Мечтаех си някой ден да съм на свобода, сам с Ванеса, ние двамата на малка платноходка, да обикаляме от остров на остров напълно и безгранично свободни. Не умея да плавам и никога не съм имал лодка, но това се отнася за Малкълм. Днес Макс започва нов живот на четирийсет и три години и ако иска да си купи малка яхта, да се научи

да плава и до края на живота си да обикаля островите, кой може да го спре?

Самолетът леко се разтърсва, когато оборотите на двигателите намаляват. Наблюдавам как капитанът отпуска дроселите. Започваме дълго спускане. До вратата има малък хладилник, от който си изваждам една бира. Прелитаме над Невис и Сейнт Китс в далечината. Тези два острова също имат привлекателни банкови закони и известно време ги обмислях като възможност, докато бях във „Фростбърг“ и разполагах с достатъчно време за проучването си. Мислех си и за Каймановите острови, но научих, че са вече гъсто застроени. Бахамите са твърде близо до Флорида и са пълни с американски агенти. Пуерто Рико е свободно присъединила се към САЩ територия, затова изобщо не съм я включвал в списъка си. В Сейнт Бартс се образуват задръствания по пътищата. На Вирджинските острови има твърде голяма престъпност. На Ямайка в момента се намира Нейтън. Избирам Антигуа за първа база на действията си, защото там живеят седемдесет и пет хиляди човека и почти всички са чернокожи като мен, така че не е пренаселено, но не е и пусто. Планински остров с повече от триста шейсет и пет плажа, по един за всеки ден от годината, поне така пише в брошурите и по уебсайтовете. Избирам Антигуа, защото банките тук са прочути с гъвкавостта си и се знае, че си затварят очите. Ако по някаква причина островът не ми хареса, веднага ще се махна. Има толкова много други места.

Стоварваме се тежко на пистата и спираме със скърцане. Капитанът се обръща и се извинява безмълвно. Пилотите много се гордеят с плавното приземяване, затова на него сигурно му е неудобно. Не ме интересува. Единственото важно нещо сега е да изляза безопасно от самолета и да вляза безпрепятствено в страната. На частния терминал има още два джета и за късмет един голям току-що кацна. Поне десетина американци по ризи и сандали са се запътили към сградата за обработка на документите. Позамотавам се, за да остана след тях. Докато имиграционните и митническите служители си вършат работата, установявам, че няма скенери за частните пътници и багажа им. Отлично! Сбогувам се с пилотите. Пред малката сграда наблюдавам как другите американци натоварват багажа си в микробуса, който ги очаква, и потеглят. Сядам на пейката, докато дойде таксито ми.

Вилата е в Уилъби Бей, на двацет минути от летището. Пътувам на задната седалка, прозорците са отворени и топлият солен вятър духа в лицето ми, докато лъкатушим по единия склон на планината и бавно се спускаме по другия. В далечината има десетина малки яхти, закотвени в свършено спокойната синя вода на залива.

Вилата е обзаведена, с две спални и е заобиколена от подобни постройки. Не гледа направо към брега, но той е достатъчно близо, за да чуваш как се разбиват вълните. Наех я със сегашното си име, а наемът за три месеца е платен с чек, издаден от „Скелтър Филмс“. Плащам на шофьора и влизам през портала на вилно селище „Шугър Коув“. Приятна служителка ми дава ключа и брошура с всякакви подробности за мястото. Влизам, пускам вентилаторите и климатика и разглеждам стаите. Петнайсет минути по-късно съм в океана.

Точно в пет и половина следобед Стенли Мъмфри и двама от подчинените му се събраха около микрофона в средата на масата в заседателната зала. След броени секунди се разнесе гласът на Виктор Уестлейк и бързата размяна на поздравии бе последвана от въпроса му:

— Е, Стенли, ти какво мислиш?

Стенли не беше мислил за нищо друго, откакто бе получил имейла преди четири часа, и сега отговори:

— Вик, струва ми се, че най-напред трябва да решим дали отново да повярваме на този тип, не си ли съгласен? Все пак признава, че предишния път е сбъркал. Не признава да ни е излъгал, а твърди, че просто е допуснал грешка. Играе си игрички.

— Трудно можем да му се доверим отново — каза Уестлейк.

— Знаеш ли къде е той в момента? — попита Мъмфри.

— Отлетял от Маями за Антигуа с частен самолет. Миналият петък е летял от Роуаноук до Ямайка пак с частен самолет, после в събота отново е влязъл в страната като Малкълм Банистър.

— Някаква представа какви ги върши с тези странни движения?

— Никаква, Стенли. Озадачени сме. Оказа се, че той много умело изчезва и прехвърля пари.

— Точно така. Мога да предложи сценарий, Вик. Да допуснем, че ни е излъгал за Куин Ракър. Може би Ракър е част от плана и е участвал, за да може Банистър да излезе от затвора. А сега се опитват

да спасят задника на Ракър. На мен ми прилича на заговор. Лъжи и заговор. Какво ще кажеш да ги изненадаме с неподлежащ на оповестяване обвинителен акт, да приберем Банистър и да го тикнем обратно в затвора, а после да проверим какво знае за истинския убиец. Може да се окаже по-разговорлив зад решетките.

— Значи му вярваш? — попита Уестлейк.

— Изобщо не съм казал подобно нещо, Вик. Но ако този имейл е истина и Дъсти Шивър има алиби за Куин, обвинението е прецакано.

— Да говорим ли с Дъсти?

— Не се налага. Ако той има доказателства, и ние скоро ще разполагаме с тях. Едно от многото неща, които не мога да проумея обаче, е защо толкова дълго са ги крили.

— Аз също — призна Уестлейк. — Една от теориите, които обмисляме, е, че Банистър е имал нужда от време, за да намери убиеца, ако може да му се вярва, разбира се. Честно казано, на този етап не знам на какво да вярвам. Ами ако Банистър знае истината? Ние не разполагаме с нищо. Нямаме веществени доказателства. Самопризнанието е несигурно. Ако Дъсти разполага с нещо силно, всички сме свършени.

— Да ги обвиним и да ги притиснем — предложи Мъмфри. — Утре ще свикам голямото жури и след двайсет и четири часа ще имаме обвинителен акт. Трудно ли е да пипнем Банистър в Антигуа?

— Досадна работа. Трябва да бъде екстрадиран. Може да отнеме месеци. Освен това има вероятност той пак да изчезне. Бива си го. Нека да поговоря с шефа си, преди да свикваш голямото жури.

— Добре. Но ако Банистър иска имунитет, явно е извършил престъпление и ще сключва сделка, нали така?

Уестлейк замълча за секунда и каза:

— Рядко някой невинен иска имунитет. Случва се, но не често. Какво престъпление имаш предвид?

— Нищо конкретно, но ще измислим. Хрумва ми рекет. Сигурен съм, че ще успеем да приложим ЗРКО така, че да отговаря на фактите. Заговор за възпрепятстване на правосъдието. Лъжа пред съда и ФБР. Като се замисля, обвинителният акт нараства с всяка наша дума. Започва да ми писва, Вик. Банистър и Ракър са били приятели във „Фростбърг“ и заедно са скалпили цялата история. Ракър е избягал през декември. Съдия Фосет е убит през февруари. А сега се оказва, че

Банистър ни е подхвърлил пълни глупости за Ракър и за мотивите му. Не знам за теб, Вик, но аз започвам да имам усещането, че ни правят на глупаци.

— Да не прибързваме. Най-напред трябва да установим дали Банистър казва истината.

— Добре, и как ще го направим?

— Да почакаме да видим с какво разполага Дъсти. А междуременно ще го обсъдя с шефа си. Хайде да поговорим пак утре.

— Добре.

В магазинче за тютюн в центъра на Сейнт Джонс виждам нещо, което отначало ме смразява, а после ме кара да се усмихна. Кутия „Лаво“, съмнителна марка пури от Хондурас, които в Щатите струват два пъти повече. Дългият десет сантиметра подобен на торпедо модел се продава за пет долара в Антигуа и за десет в магазина за тютюневи изделия „Вандис Смоукс“ в центъра на Роуаноук. Точно от там съдия Фосет обикновено купуваше любимата си марка пури. От външната страна на дъното на четири от четиринайсетте кутии от „Лаво“, които сме скътали по банките, има бял стикер на „Вандис“ с адрес и телефонен номер.

Купувам двайсет торпеда „Лаво“ и се люблювам на кутията. Тя е дървена, а не картонена, а името, изглежда, е ръчно гравирано на капака. Знае се, че съдия Фосет обичал да плава с кануто си в езерото Хигинс и да пафка пури „Лаво“, докато лови риба и се наслаждава на самотата си. Явно е запазвал празните кутии.

Круизните кораби още не са пристигнали, затова в центъра е спокойно. Търговците седят на сянка пред магазинчетата, бърборят си и се смеят на своя изкусителен напевен вариант на книжовния английски. Обикалям наоколо, без да следя времето. След влудяващата монотонност на затворническия живот преминах през разтърсващото безумие на това да преследваш един убиец и плячката му и сега съм се отдал на безметежното островно съществуване. Предпочитам последното по очевидни причини. Макс е нов човек с нов живот и бързо се отърсва от предишното си бреме.

Купувам си малко дрехи, къси панталони и фланелки, плажно облекло. После влизам в банката си, Кралската банка на Източните Кариби, и флиртувам със симпатичното момиче на рецепцията. Тя ме насочва и аз в крайна сметка се представям на служителката в трезора. Жената преглежда паспорта ми и ме отвежда в търбуха на сградата.

По време на първото ми посещение преди девет седмици наех два от най-големите сейфове. Оставям вътре малко пари в брой и

безполезни документи и се питам след колко ли време ще се напълнят с малки златни кюлчета. Флиртувам и на излизане от банката и обещавам да се върна скоро.

Наемам костенурка кабриолет за един месец, свалям гюрука, запалвам си една пура и се отправям на обиколка из острова. След няколко минути ми се завива свят. Не помня кога за последен път съм пушил пура и не знам защо го правя сега. Пурата „Лаво“ е къса и черна, дори на вид е силна. Изхвърлям я през прозореца и продължавам да шофирам.

„ФедЕкс“ печели състезанието. Първите пакети пристигат в понеделник сутринта към обед и понеже тревожно обикалям из „Шугър Коув“, виждам камиона още с идването му. Госпожа Робинсън, приятната дама в офиса, вече е запозната с пълната версия на измислената история. Аз съм писател и автор на филми, решил да се усамоти в една от нейните вили за три месеца, понеже напрегнато работя над роман и над сценарий върху този роман. Партньорите ми междувременно заснемат предварителните сцени. Дрън-дрън. Затова очаквам двайсетина малки пратки от Маями: ръкописи, проучвания, видеокасети и дори малко оборудване. Тя е видимо впечатлена.

С истинско нетърпение очаквам да настъпи денят, когато ще престана да лъжа.

Във вилата отварям пакетите. От кутията на една табла вадя две кюлчета, от куфарче за инструменти — четири, от роман с твърди корици — едно, от друга табла — две. Общо девет, всичките видимо непокътнати след дългото си пътуване от Маями до Антигуа. Често се чудя каква ли е историята им. Кой е отлял златото? От кой континент е? Как е влязло в страната? И така нататък. Знам, че тези въпроси никога няма да получат отговор.

Бързо се отправям към Сейнт Джонс, към Кралската банка на Източните Кариби, и прибирам златните кюлчета на сигурно място.

Вторият ми имейл до господата Уестлейк и Мъмфри гласи:

„Здравейте,

Пак съм аз. Как можахте да не отговорите на предишния ми имейл отпреди два дни! Ако искате да намерите убиеца на съдия Фосет, трябва да порботите над уменията си за общуване. Няма да се откажа.

Не се съмнявам, че първата Ви реакция е била да скалпите някакво обвинение и да погнете мен и Куин Ракър. Не можете да постъпите другояче, понеже сте федерални служители и е в природата Ви. Какво в нашата наказателна система събужда у хора като Вас желанието да тикнат всички в затвора? Жалко е, наистина. Именно в затвора се запознах с десетки свестни хора, които не биха наранили никого физически и не биха извършили ново престъпление, но заради Вас излежават дълги присъди и животът им е съсипан.

Отплеснах се. Зарежете идеята за нов обвинителен акт. Обвиненията няма да издържат в съда — не че това някога ви е спирало. Просто няма раздел в огромния Ви Федерален кодекс, който бихте могли да използвате срещу мен. Още по-важното е, че не можете да ме хванете. Направите ли някоя глупост, пак ще изчезна. Не възнамерявам да се връщам в затвора.

Към този имейл прилагам четири цветни снимки. Първите три са на кутия от пури, тъмнокафява дървена кутия, ръчно изработена някъде в Хондурас. В тази кутия някой работник старателно е поставил двайсет пури «Лаво» — силни, черни, ароматни и почти смъртоносни, с остър връх. Кутията е била изпратена до вносител в Маями, а от там е стигнала до магазинчето «Вандис Смоукс» в центъра на Роуаноук, откъдето е била закупена от почитаемия Реймънд Фосет. Изглежда, че съдия Фосет е пушил пури «Лаво» години наред и е пазел празните кутии. Може би сте намерили няколко, докато сте претърсвали вилата му след убийствата. Имам усещането, че ако проверите при собственика на «Вандис», ще се окаже, че той познава добре съдия Фосет и предпочитанията му по отношение на пурите.

Първата снимка е на кутията, която може да видите в магазина. Тя е почти идеален квадрат със страна тринайсет сантиметра и същата височина — необичайна форма на кутия за пури. Втората снимка е поглед от страни. Третата е от дъното на кутията и на нея ясно се вижда стикерът на «Вандис Смоукс».

Кутията е взета от сейфа на съдия Фосет малко след убийството му. Сега е при мен. Бих могъл да Ви я изпратя, обаче по нея най-вероятно ще има отпечатащи на убиеца, а не искам да развалям изненадата.

Четвъртата снимка е причината всички да се съберем край масата. На нея ще видите три златни кюлчета по десет унции всяко, идеални малки кюлчета без никаква регистрация ши отличителни белези (повече за това по-късно). Тези сладкишчета са били подредени по трийсет в кутия и прибрани в сейфа на съдия Фосет.

Така че една от загадките е разгадана. Защо е бил убит? Понеже някой е знаел, че той е притежавал гърне със злато.

Голямата загадка обаче още Ви измъчва. Убиецът е на свобода и след като цели шест месеца се лутате, блъскате си главите и ходите за зелен хайвер, пухтите, придавате си важности и лъжете, **ВСЕ ОЩЕ НЯМАТЕ И НАЙ-МАЛКА ПРЕДСТАВА!**

Хайде, момчета, откажете се. Да се споразумеем и да приключваме с този случай.

Ваш приятел,
Малкълм“

Виктор Уестлейк отмени още една вечеря с жена си и в петък в седем вечерта влезе в кабинета на шефа си, директора на ФБР господин Джордж Мактейви. Двама от асистентите на Мактейви също бяха останали, за да си водят бележки и да носят папки. Събраха се край дългата заседателна маса, изтощени от безкрайната седмица.

Мактейви беше в течение на всичко, затова нямаше нужда да преповтарят стари неща. Той започна с характерното си:

— Има ли нещо, което не знам?

Въпросът винаги можеше да се очаква и най-добре беше да получи точен отговор.

— Да — отговори Уестлейк.

— Да чуем.

— Рязкото повишаване на цената на златото предизвика огромно търсене. Ставаме свидетели на всякакви измами. Всеки собственик на заложна къща в страната вече търгува и със злато, така че си представете какво количество се продава и купува. Миналата година проведохме разследване в Ню Йорк сред някои от най-утвърдените търговци, които топят злато, смесват го и после го продават като чисто. Още не са предявени обвинения, но случаят не е приключен. Междувременно наш информатор, който работеше за един търговец, се натъкнал на кюлче с тегло десет унции и без никакви отличителни белези. С чистота деветдесет и девет цяло и девет процента, наистина хубава стока на необичайна цена. Поразровил се и установил, че мъж на име Рей Фосет се появявал от време на време и продавал златни кюлчета с известна отстъпка срещу пари в брой. Разполагаме с видеозапис на Фосет в магазина на Четирейсет и седма улица през декември, два месеца преди да бъде убит. Явно е ходил в Ню Йорк няколко пъти годишно, продавал е кюлчета и се е връщал в Роуаноук с една торба пари. Данните ни са непълни, но въз основа на онова, с което разполагаме, през последните четири години в Ню Йорк той вероятно е продал злато на стойност поне шестстотин хиляди долара. В което няма нищо незаконно. Разбира се, ако Фосет е притежавал златото законно.

— Интересно, но?

— Показах снимката от златото на Банистър на нашия информатор. Според него златото е същото. И сега е у Банистър. Нямам представа какво количество. Кутията от пури отговаря. Златото отговаря. Ако го е получил от убиеца, тогава със сигурност знае истината.

— И каква е теорията ти?

— Малкълм Банистър и Куин Ракър са лежали заедно във „Фростбърг“ и са били по-близки приятели, отколкото смятахме. Един от тях е разбрал за Фосет и за златното му съкровище и двамата са планирали рекета. Ракър бяга от затвора, влиза в клиника за

рехабилитация, за да има алиби, после чакат убиецът да удари. Той го прави и планът им вече може да бъде реализиран. Банистър издава Ракър, неговите фалшиви самопризнания предизвикват незабавно обвинение, а Банистър излиза на свобода. Навън се включва в Програмата за защита на свидетелите, напуска я, а после намира убиеца и златото.

— Няма ли да се наложи да убие убиеца, за да се докопа до златото?

Уестлейк замълча, понеже нямаше представа.

— Може би да, а може би не. Банистър иска имунитет, освен това сме сигурни, че ще настоява и за освобождаване на Ракър по силата на Член трийсет и пет. На Куин му остават още пет години от първоначалната присъда, плюс няколко допълнителни заради бягството. Ти на мястото на Банистър нямаше ли да се опиташ да измъкнеш приятеля си? Ако убиецът е мъртъв, тогава Член трийсет и пет няма да важи за Куин. Не знам. Адвокатите са долу и мъдруват.

— Това винаги звучи утешително — каза Мактейви. — Какви са недостатъците от евентуална сделка с Банистър?

— Веднъж вече го направихме и той ни излъга.

— Добре, но какво печели, ако ни излъже отново?

— Нищо. Вече има златото.

Изведнъж измореното и разтревожено лице на Мактейви се оживи. Той се засмя, разпери ръце и възкликна:

— Красота! Блестящо! Харесва ми! Трябва да наема този човек, защото е много по-умен от нас. Голяма работа е. Обвинява приятеля си в убийството на федерален съдия, а през цялото време знае, че може да обърне нещата и да го измъкне навън. Страхотно! Направи ни на глупаци.

Уестлейк също се присъедини към веселбата. Усмихна се и невярващо поклати глава.

— Не ни лъже, Вик — каза Мактейви, — защото не се налага. Лъжите са били важни преди, по време на първата фаза на плана, но вече не. Сега е време за истината, а Банистър я знае.

Уестлейк кимна в знак на съгласие.

— Е, какъв е планът ни?

— Какво е мнението на прокурора? Как се казваше?

— Мъмфри. Настоява за ново обвинение, но няма да стане.

— Осведомен ли е за всичко?

— Не, разбира се. Няма представа, че знаем за търговските операции на Фосет в Ню Йорк.

— Утре ще се видя с главния прокурор на закуска. Ще му обясня какво правим и той ще осведоми Мъмфри. Предлагам вие двамата да се срещнете с Банистър възможно най-скоро и да оправите кашата. Наистина ми идва до гуша от съдия Фосет, Вик, нали ме разбираш?

— Да, сър.

42

Изчаквам още един закъснъл полет в задушния терминал на международно летище „В. К. Бърд“, но изобщо не съм ядосан или притеснен. Четвърти ден съм на Антигуа, прибрал съм часовника си в чекмеджето и съм минал на островно време. Промените са почти неуловими, но постепенно се прочиствам от напрегнатите навици на съвременния живот. Движенията ми са по-бавни, мислите ми са подредени, цели нямам. Живея за мига и от време на време лениво хвърлям поглед към бъдещето. За нищо друго не ме търсете, моля.

Ванеса изглежда като модел, докато слиза по стълбичката на самолета от Сан Хуан. Сламена шапка с широка периферия, възхитително къса лятна рокля и неподправената грациозност на жена, която знае, че е убийствена. Десет минути по-късно сме във фолксвагена и ръката ми е върху бедрото ѝ. Тя ме осведомява, че са я уволнили от работа поради твърде много отсъствия. И за неподчинение. Смейте се. На кого му пука?

Отиваме на обяд в Грейт Риф Клъб, кацнал върху една скала със страхотна гледка към океана. Посетителите са заможни британци. Ние сме единствените чернокожи клиенти, но целият обслужващ персонал е като нас. Храната е прилична, но нищо повече и двамата си обещаваме да проверим местните заведения, за да се храним с истински хора. Допускам, че на теория сме богати, но не можем да мислим по този начин. Не искаме толкова парите, колкото свободата и сигурността. Сигурно ще привикнем с по-хубавия живот.

Ванеса се топча в океана. После иска да разгледа Антигуа. Сваляме гюрука, намираме радиостанция с реге и политаме по тесните

пътища като двама млади любовници, които най-сетне са избягали далече от родителите. Галя краката й, люблювам се на усмивката й и ми е трудно да повярвам, че сме успели да стигнем дотук. Удивявам се на късмета ни.

Срещата на върха е в хотел „Блу Уотърс“ в северозападния край на острова. Влизам съвсем сам в просторното фоайе на голямата къща в колониален стил. Забелязвам двама агенти с лошо подбрани дрехи, които пият сода и се мъчат да изглеждат незабележими. Истинските туристи излъчват спокойствие и леност, а федералните, които се преструват на туристи, приличат на загубеняци. Питам се колко ли агенти, заместник-прокурори, заместник-директори и всякакви други са успели да се уредят за това кратко пътуване до островите, със съпругите си естествено, на разноски на Чичо Сам. Минавам под ред арки, покрай ламперия с позлатени орнаменти и дървени бели огради на път за крилото, където ще се състои деловата част.

Срещаме се в малък апартамент на втория етаж с изглед към океана. Посрещат ме Виктор Уестлейк, Стенли Мъмфри и още четирима мъже, чиито имена дори не се опитвам да запомня. Тъмните костюми и скучните вратовръзки са изчезнали и на тяхно място са се появили бермуди и спортни ризи. Началото на август е, но повечето бледи крака в тази стая не са се излагали на слънце. Настроението е ведро — никога не съм виждал толкова много усмивки на такава важна среща. Тези мъже са главните фигури в борбата с престъпността и обикновено дните им са мрачни и трудни, затова днешното малко разнообразие за тях е като сбъдната мечта.

Прерязва ме последно мъчително съмнение дали всичко това не е клопка. Възможно е да са ме подмамили в капан и да ми връчат обвинителен акт, заповед за арест или за екстрадиция, или каквото и да е друго, само и само да ме върнат обратно в затвора. В такъв случай Ванеса има план, осигуряващ защитата на авоарите ни. В момента тя е на двеста метра от тук и чака.

Няма изненади. Достатъчно сме говорили по телефона и сме уточнили параметрите, затова се залавяме за работа. Стенли се обажда в Роуаноук на Дъсти Шивър и го включва на високоговорител — той вече представлява не само Куин Ракър, но и сестра му Ванеса и мен.

Дъсти се обажда и ни сервира някаква тъпа шега как пропуска целия купон в Антигуа. Федералните се заливат от смях.

Най-напред преглеждаме споразумението за предоставяне на имунитет, в което в основни линии пише, че правителството няма да подлага на съдебно преследване мен, Куин, Ванеса Йънг или Дентън Ракър (известен и като Ди Рей) за никакви евентуални нарушения по време на разследването на убийствата на съдия Реймънд Фосет и Наоми Клеъри. Всичко това е казано на четиринайсет страници, но аз съм доволен от формулировките. Дъсти също го е прегледал и настоява за няколко дребни промени от страна на прокуратурата. Юристи са и от тях се очаква да се пазарят, но в крайна сметка се договарят. Документът е преработен в залата, после е подписан и изпратен на дежурен федерален съдия в Роуаноук. Трийсет минути по-късно по имейла пристига копие, одобрено и подписано от съдията. В правно отношение сме бетон.

С Куин е малко по-сложно. Първо има заповед за освобождаване, която сменя от него всички обвинения във връзка с убийствата и съдържа още няколко завъртани фрази, вмъкнати от Мъмфри и неговите момчета, за да свалят от себе си поне частично вината за неправомерните си действия. Двамата с Дъсти възразяваме и въпросните фрази са премахнати. Заповедта е изпратена по имейл на съдията в Роуаноук и той я подписва незабавно.

След това идва ред на искането по Член 35 за отмяна на присъдата и освобождаване на Куин. То е подадено във федералния съд във Вашингтон, който го е осъдил за продажба на кокаин, но Куин все още е в затвора в Роуаноук. Повтарям нещо, което вече няколко пъти съм казвал: няма да изпълня своята част от сделката, докато Куин не бъде освободен. Точка. Вече сме се уточнили по въпроса, но са нужни координираните усилия на няколко човека, а инструкциите пристигат от една миниатюрна островна държавица, наречена Антигуа. Съдията, осъдил Куин във Вашингтон, е на линия, но е зает в съда. Шерифската служба се чувства задължена да се намеси и настоява да премести Куин, когато настъпи моментът. В даден момент петима от шестимата адвокати, присъстващи на срещата, говорят по мобилните си телефони, а двама едновременно тракат и на лаптопите си.

Правим почивка и Вик Уестлейк ме кани да изпием по нещо разхладително. Намираме си маса под някаква тераса до басейна, далече от останалите, и си поръчваме студен чай. Той демонстрира преторено раздражение от загубата на време и така нататък. Аз допускам, че сигурно носи някакво подслушвателно устройство и ще иска да говорим за златото. Усмивам се — вече съм спокоен като истински жител на Антигуа, — но вътрешно съм нащрек.

— Ами ако имаме нужда от показанията ти по време на процеса? — пита ме сериозно той. Най-подробно сме обсъждали въпроса и аз мислех, че всичко сме изяснили. — Знам, знам, но ако ни трябва допълнителни доказателства?

Понеже той още не знае името на убиеца, нито обстоятелствата около престъплението, въпросът му е преждевременен и вероятно е просто въведение към нещо друго.

— Отговорът ми е „не“. Бях съвсем ясен. Не възнамерявам да се връщам в Щатите. Сериозно обмислям да се откажа от гражданството си и да стана пълноправен жител на Антигуа. Ще умра щастлив, ако никога повече не стъпя на американска земя.

— Не е ли малко прекалено, Макс? — пита той с тон, който мразя. — Имаш пълен имунитет.

— Лесно ти е да го кажеш, Вик, но ти не си лежал в затвора за престъпление, което не си извършил. Федералните веднъж вече едва не съсипаха живота ми. Няма да допусна да се повтори. Имам късмет, че ми се отваря втори шанс, и кой знае защо, не изгарям от желание отново да се поставям под ваша юрисдикция.

Той отпива от чая си и избърсва устни с ленена салфетка.

— Втори шанс. Да отплаваш към залязващото слънце с едно гърне злато.

Аз само го гледам. След няколко секунди Уестлейк пита малко неловко:

— Не сме говорили за златото, нали, Макс?

— Не сме.

— Ами да опитаме тогава. Какво ти дава правото да го задържиш?

Впервам поглед в едно копче на ризата му и заявявам съвсем ясно:

— Не разбирам за какво говориш. Нямам никакво злато. Точка.

— Ами трите кюлчета на снимката, която ни изпрати по имейла миналата седмица?

— Те са вещественно доказателство и когато му дойде времето, ще ви ги дам заедно с кутията от пури на другата снимка. Подозирам, че целите са покрити с отпечатаъци на Фосет и на убиеца му.

— Страхотно, но големият въпрос е къде е останалото злато?

— Не знам.

— Добре. Трябва да се съгласиш, Макс, че ще е полезно обвинението да знае какво е имало в сейфа на съдия Фосет. Каква е причината да бъде убит. В даден момент ще трябва да узнаем всичко.

— Може би никога няма да узнаете всичко. Ще разполагате с достатъчно доказателства, за да осъдите убиеца. Ако прокуратурата оплете конците, вината не е моя.

Още една глътка, отчаян поглед.

— Нямах право да го задържиш, Макс.

— Кое?

— Златото.

— Златото не у мен. Хипотетично обаче в създалото се положение то не принадлежи на никого. Със сигурност не е собственост на правителството, не е взето от данъкоплатците. Не сте го притежавали, не сте предявявали претенция за него. Никога не сте го виждали и на този етап не сте сигурни дори дали то съществува. Не е на убиеца, който е и крадец. Откраднал е златото от държавен служител, който вероятно се е сдобил с него вследствие на корупция. Ако евентуално успеете да идентифицирате първоизточника и се опитате да му го върнете, въпросните момчета или ще се скрият, или ще си плюят на петите. Златото просто си е някъде там, все едно в облаците. Като интернет е — никой не го притежава. — Махвам с ръка към небето в края на тази старателно отрепетирана тирада.

Уестлейк се усмихва, понеже и двамата знаем, че това е истината. В очите му просветва искрица, сякаш му се иска да се разсмее примирено и да възкликне: „Страхотна работа!“. Разбира се, не го прави.

Връщаме се в апартамента и научаваме, че съдията във Вашингтон все още е зает с по-важни дела. Не възнамерявам да стоя на една маса с група федерални агенти, затова излизам на разходка по брега. Обаждам се на Ванеса и ѝ съобщавам, че напредваме бавно и че

не съм видял оръжия и белезници. Засега всичко е спокойно. Куин скоро ще бъде освободен. Тя ме осведомява, че Ди Рей е в кантората на Дъсти и чака брат им.

По време на обедната си почивка съдията, осъдил Куин на седем години за пренасяне на наркотици, неохотно подписва заповед за отмяна на присъдата му въз основа на Член 35. Вчера е разговарял със Стенли Мъмфри, Виктор Уестлейк и шефа му Джордж Мактейви, а също и с главния прокурор, за да бъде подчертана важността на представения му казус.

Куин незабавно е отведен от ареста в Роуаноук в кантората на Дъсти Шивър, където попада в прегръдките на Ди Рей и се преоблича с джинси и фланелка. Сто и четирийсет дни след арестуването си в Норфък, Вирджиния, Куин е на свобода.

Когато всички документи и заповеди са надлежно подписани, прегледани и удостоверени като валидни, вече е два и половина. В последната минута аз излизам навън и се обаждам на Дъсти. Той ме уверява, че сме ги „стиснали за гърлото“, че всички документи са изрядни, всички права са защитени и всички обещания са изпълнени.

— Започни да пееш — казва ми той през смях.

Шест месеца след като пристигнах във федералния затвор в Луивил, се съгласих да прегледам делото на търговец на наркотици от Синсинати. Съдът беше постановил чудовищно голяма присъда, грешката беше очевидна и аз подадох искане за незабавното освобождаване на човека с оглед на вече излежаното от него време. Беше един от редките случаи, когато всичко бързо се подрежда идеално, и две седмици по-късно щастливият ми клиент вече си беше у дома. Нищо чудно, че слухът плъзна из затвора и мен незабавно ме провъзгласиха за блестящ адвокат, способен да върши чудеса. Заляха ме молби да преглеждам съдебни дела и да правя фокусите си. Мина известно време, докато въодушевлението се уталожи.

Някъде по това време в живота ми се появи младеж на име Нати и ми отне повече време, отколкото бях склонен да му отделя. Беше слабичък, бял, арестуван за продажба на метамфетамини в Западна

Вирджиния. Много настояваше да му обърна внимание, да щракна с пръсти и да го измъкна от затвора. Нати ми допадна, затова прегледах документите му и се помъчих да му обясня, че нищо не мога да направя. Той започна да намеква за подкуп — отначало смътно споменаваше за много пари, скрити някъде, част от които можели да станат мои, ако го измъкна от затвора. Нати отказваше да повярва, че не мога да му помогна. Вместо да приеме действителността, той изпадна в още по-голяма заблуда. Беше убеден, че съм в състояние да намеря вратичка, да подам някакво искане, да го измъкна. Най-накрая спомена за някакви златни кюлчета и аз заключих, че си е изгубил ума. Срязях го и за да докаже правотата си, той ми разказа цялата история. Накара ме да се закълна, че ще пазя тайна, и ми обеща половината от състоянието си, ако му помогна.

Като малък Нати бил много добър крадец, а юношеските му години минали в света на метамфетамините. Често се местел, за да бяга от агентите от наркослужбите, от съдия-изпълнители, от полицаи със заповеди за ареста му, от бащи с бременни дъщери и разгневени съперници от други банди. Няколко пъти се опитал да влезе в правия път, но много бързо отново се връщал към престъпния живот. Виждал как братовчедите му и техните приятели съсипват живота си с дрогата, как се пристрастяват и става рецидивисти и наистина искал нещо по-добро за себе си. Работел като касиер в един супермаркет навътре в планината близо до градчето Рипълмийд, когато към него се обърнал непознат мъж и му предложил десет долара на час за някаква черна работа. Никой в магазина не бил виждал непознатия и нямало да го види отново. Нати получавал по пет долара на час в брой, без договор, и веднага се възползвал от възможността да припечели допълнително. След работа Нати се срещнал с непознатия, както се били уговорили, и го последвал по черен път до една вила на стръмен склон точно над малко езеро. Непознатият се представил като Рей. Карал хубав пикап, а в багажника имало дървен сандък. Оказало се, че в сандъка има сейф, който тежал двеста и трийсет килограма, затова Рей не можел да го пренесе сам. Преметнали скрипец през клона на едно дърво и успели да свалят сейфа на земята, а после го преместили в сутерена на вилата. Работата била досадна и тежка. Отнело им почти три часа да вкарат сейфа вътре. Рей платил на младежа в брой, благодарил му и го отпратил.

Нати разказал на брат си Джийн, който бил наблизил и се криел от полицията. Сейфът и неговото съдържание предизвикали любопитството на братята и те решили да го проучат. Когато били сигурни, че Рей не е във вилата, се опитали да влязат, но ги спрели масивната дъбова врата, бронираното стъкло и яките резета. Затова просто свалили един цял прозорец на сутерена. Вътре не могли да намерят сейфа, но успели да разберат кой е Рей. Разровили някакви документи на масата и установили, че съседът им е голяма клечка — федерален съдия в Роуаноук. Имало дори статия във вестника за важен процес във връзка с добива на уран във Вирджиния, воден от почитаемия Реймънд Фосет.

Отишли в Роуаноук, намерили федералния съд и два часа гледали как свидетели дават показания. Нати бил с очила и бейзболна шапка, в случай че съдията се отегчи и огледа залата. Имало много зрители, а Рей изобщо не вдигнал поглед. Убедени, че са надушили нещо, братята се върнали във вилата, отново влезли през прозореца на сутерена и пак потърсили сейфа. Трябвало да бъде някъде долу, понеже там го оставили Нати и съдията. Една от стените била цялата с рафтове с дебели юридически книги и братята били сигурни, че отзад има скривалище. Старателно свалили книгите една по една, надзъртали зад тях, и ги връщали обратно. Отнело им известно време, но накрая намерили копчето, което отваряло тайната врата. А зад нея намерили сейфа — на нивото на пода, само чакал да го отвориш. Това обаче се оказало невъзможно, понеже сейфът имал дигитален панел, който, естествено, изисквал код. Поиграли си с панела ден-два, но не им провървяло. Прекарвали много време във вилата, но винаги внимавали да не оставят следи.

Един петък Джийн отишъл до Роуаноук, на около един час път, влязъл в съдебната зала, проверил къде е съдията и после изчакал негова чест да се оттегли за почивните дни — докъм девет часа в понеделник сутрин. Джийн го последвал до апартамента му, видял го да товари в пикала си кафяв плик, вероятно с продукти, хладилна чанта, няколко бутилки вино, сак, две обемисти куфарчета и купчина книги. Рей напуснал апартамента си и подкарал на запад. Джийн звъннал на Нати и го осведомил, че Рей е на път. Нати почистил вилата, върнал прозореца на сутерена на мястото му и се покатерил на едно дърво на петнайсетина метра от там. И наистина, около час по-

късно съдия Фосет пристигнал, разтоварил пикапа и си дремнал в хамака на верандата, докато Нати и Джийн го наблюдавали от гората. На следващия ден, събота, съдията издърпал кануто си до водата, натоварил вътре две въдици и няколко бутилки с вода, запалил къса тъмна пура и отплавал по езерото Хигинс. Нати го наблюдавал с бинокъл, докато Джийн свалил прозореца и бързо се вмъкнал вътре. Тайната вратичка била отворена, сейфът се виждал, но бил затворен и заключен. На Джийн отново не му провървяло, той бързо се измъкнал, върнал прозореца на мястото му и се шмугнал в гората.

Момчетата били твърдо решени да разберат какво има в сейфа. Били и търпеливи. Рей нямал представа, че го наблюдават, и ако увеличавал съкровището си всяка седмица, значи нямало причина да бързат. Следващите два петъка Джийн наблюдавал съда в Роуаноук отвън. Съдията работел до късно. Наближавал национален празник и двамата предположили, че съдията ще замине за дълъг уикенд. Според статиите във вестника процесът, който водел в момента, бил тежък и изключително оспорван, а съдия Фосет се намирал под огромно напрежение. Предположението им било правилно. В два часа в петък следобед делото било преустановено до девет сутринта следващия вторник. Джийн наблюдавал как Рей товари колата си и заминава за езерото сам.

Вилата се намирала навътре в планината, затова там нямало електричество и газ. Нямало климатик и отопление, само голяма камина. Храната и напитките Рей държал в хладилната чанта, която разнасял със себе си. Когато имал нужда от светлина, за да чете вечер, пускал малък газов генератор и тихото му глухо бръмчене отеквало в долината. Обикновено обаче в девет вечерта съдията вече спял.

Сутеренът се състоял от едно помещение и килер — тясно местенце с малка двойна врата. В килера Рей държал вещи, които, изглежда, бил забравил — ловни дрехи, ботуши и купчина стари завивки и одеяла. Джийн предложил Нати да се скрие там с идеята, че през някоя пролука на вратата ще види как съдията отваря сейфа и прибира в него каквото крие. Нати, който нямал метър и седемдесет и тежал петдесет и седем килограма, бил свикнал да се зазира в разни килери и ниши, но отначало не му се искало да прекара нощта вътре. Отново променили плана.

В петъка преди Деня на Колумб съдия Фосет пристигнал във вилата си към седем часа и бавно разтоварил пикапа. Нати лежал свит в килера на сутерена, на практика незабележим сред ловджийските дрехи, одеялата и завивките. В джоба му имало пистолет, в случай че нещо се обърка. Джийн наблюдавал от гората. Също имал пистолет. Били страшно напрегнати, но и много развълнувани. Рей си запалил пура и скоро цялата вила се изпълнила с ароматен тютюнев дим. Той не бързал, говорел си сам, тананикал си една и съща мелодия отново и отново и накрая понесъл към сутерена обемисто куфарче. Нати едва дишал, докато гледал как съдията сваля от рафта някаква юридическа книга, натиска скритото копче и отваря тайната вратичка. Рей набрал кода и отворил сейфа. Бил пълен с кутии за пури. Възрастният мъж се отдръпнал и извадил от куфарчето още една такава кутия. Спрял за секунда, вдигнал капака и извадил отвътре красиво малко кюлче злато. Полюбувал му се, погалил го и го върнал в кутията, която сложил в сейфа. Появила се още една кутия за пури, после съдията побързал да затвори сейфа, набрал кода и захлопнал тайната вратичка.

Сърцето на Нати биело до пръсване, толкова силно, че той се притеснявал да не се разтресе целият килер. Постарал се да се успокои. На излизане съдията забелязал откритата врата на килера и я затворил плътно.

Към седем вечерта си запалил още една пура, налял си чаша вино и седнал на люлеещия се стол на верандата да се полюбува на залязващото зад планините слънце. Когато се мръкнало, той включил генератора. Помотал се из вилата докъм десет, изключил го и си легнал. Щом вилата притихнала, Джийн почукал на вратата. Кой е, попитал сърдито Рей отвътре. Джийн обяснил, че търси кучето си. Рей отворил вратата и двамата разговаряли през мрежата. Джийн казал, че има къща на няколко километра, от другата страна на езерото, и че скъпото му куче Янк е изчезнало. Рей не се държал никак приятелски и казал, че не е виждал никакви кучета в околността. Джийн му благодарил и си тръгнал. Когато Нати чул думкането по вратата и разговора горе, се измъкнал тихичко от килера и излязъл през вратата на сутерена. Не могъл да заключи секретната брава. Съдията определено щял да се чуди как така вратата е останала отключена. Дотогава обаче те щели да са изчезнали в гората. Съдията нямало да

открие никакви признаци за влизане с взлом, нито липсващи вещи и накрая щял да забрави за случилото се.

Естествено, братята били изумени от разкритието си и започнали да кроят планове да ограбят сейфа. Щяло да се наложи да се сблъскат лице в лице със съдията и вероятно да прибегнат до насилие, но били решени да го направят. През следващите два уикенда съдията останал в Роуаноук. Следващата седмица също.

Докато наблюдавали вилата и съдията, Джийн и Нати възобновили и производството на метамфетамини, понеже останали без пари. Преди да успеят да откраднат златото обаче, ги спипали агентите от Агенцията за борба срещу наркотиците. Джийн бил убит, а Нати влязъл в затвора.

Чакал пет години, преди да пребие съдия Фосет, да изтезава Наоми Клеъри, да ограби сейфа и да убие и двамата.

— И кой точно е Нати? — пита Уестлейк.

Всичките шестима мъже са вперили поглед в мен.

— Казва се Нейтън Едуард Кули и ще го откриете в градския арест на Монтего Бей в Ямайка. Не бързайте, той няма къде да отиде.

— Дали не е известен също и като Натаниъл Коули, твоя приятел с фалшивия паспорт?

— Точно за него говорим. Очакват го двайсет години в ямайски затвор, така че това ви улеснява. Предчувствам, че Нати с радост ще се признае за виновен срещу доживотна присъда в американски затвор, без право на освобождаване под гаранция, разбира се, само и само да се махне от Ямайка. Предложете му сделка и няма да ви се наложи да си създавате главоболия със съдебен процес.

Настава продължително мълчание. Всички си поемат дъх. Накрая Вик пита:

— Има ли нещо, което не си предвидил?

— Разбира се. Но предпочитам да не го споделям с вас.

Уменията ми на разказвач ги пленяват и в продължение на цял час ме засипват с въпроси. Аз се старая да им отговарям и когато започвам да се повтарям, се дразня. Дайте на няколко адвокати изобилни подробности около тайна, заради която са си изгубили съня, и те ще ви задават едни и същи въпроси по пет различни начина. Мнението ми за Виктор Уестлейк се подобрява малко, когато той отсича:

— Това е. Срещата приключи. Отивам в бара.

Предлагам му да пийнем само двамата. Отиваме на същата маса до басейна. Поръчваме си бири и ги надигаме жадно.

— Още нещо? — пита той.

— Всъщност, да, има още нещо. Нещо почти толкова голямо, колкото убийството на федерален съдия.

— Не е ли достатъчно за днес?

— Така е, но имам и един прощален изстрел.

— Слушам.

Отпивам още една глътка и се наслаждавам на вкуса.

— Ако правилно съм подредил събитията, съдия Фосет е приемал и укривал чисто злато по време на процеса за добив на уран. Ищецът бил „Албърта Майнс“, консорциум от компании с интереси по цял свят. Мажоритарният партньор обаче е канадска компания със седалище в Калгари, която е собственик на пет от най-големите златни мини в Северна Америка. Залежите на уран само във Вирджиния са оценени на дващест милиарда долара, но всъщност никой не знае със сигурност. Ако корумпиран федерален съдия поиска няколко златни кюлчета срещу дващест милиарда долара, защо не? Компанията дава на Фосет искания подкуп, а той им осигурява всичко, което пожелаят.

— Колко е златото? — тихо пита Уестлейк, сякаш не иска собственият му скрит микрофон да чуе.

— Никога няма да разберем, но подозирам, че съдия Фосет е получил около десет милиона долара в чисто злато. Превърнал е част

от него в пари в брой на разни места. Имате информатор в Ню Йорк, но никога няма да узнаем дали златото не се е появявало и на други места на черния пазар. Нито пък колко пари е имало в сейфа, когато Нейтън най-сетне се е докопал до него.

— Нейтън може да ни каже.

— Разбира се, но не разчитайте. Така или иначе, общата сума няма значение. Става дума за много пари, тоест за много злато, а за да може то да стигне от „Албърта Майнс“ до кабинета на почитаемия Реймънд Фосет, някой би трябвало да го пренесе. Някой, който е уредил сделката и е правел доставките.

— Някой от адвокатите?

— Вероятно. Сигурен съм, че „Албърта“ са имали поне десетина.

— Някакви идеи?

— Никакви. Но съм убеден, че е извършено огромно престъпление със сериозни последици. Върховният съд може да разгледа този случай през октомври и като имам предвид бизнес ориентацията на мнозинството, твърде вероятно е подаръкът, направен от Фосет на урановите мини, да не бъде отнет. А ще е жалко, нали, Вик? Корумпирано съдийско решение да се превърне в закон. Огромна минна компания заобикаля установена със закон забрана чрез подкуп и получава картбланш да съсипе околната среда в Южна Вирджиния.

— Ти пък какво си се загрижил? Нали няма да се връщаш там?

— Моето отношение няма значение, но ФБР би трябвало да е разтревожено. Ако започнете разследване, делото ще бъде сериозно компрометирано.

— Значи, сега учиш ФБР как да си върши работата.

— Ни най-малко. Но не очаквай да си мълча. Чувал ли си за разследващия журналист Карсън Бел?

Раменете му увисват и той отмества поглед.

— Не съм.

— От „Ню Йорк Таймс“. Той отразяваше процеса за урана, както и обжалванията. От мен ще излезе страхотен анонимен източник.

— Не го прави, Макс.

— Не можеш да ме спреш. Ако вие не разследвате, сигурен съм, че господин Бел с радост ще го направи. На първа страница. Скандал, прикрит от ФБР.

— Не го прави. Моля те. Дай ни малко време.

— Имате трийсет дни. Ако не чуя, че започва разследване, ще поканя господин Бел за една седмица на моя малък остров. — Пресушавам бирата си, стоварвам чашата върху масата и се изправям. — Благодаря за питието.

— Просто си отмъщаваш, нали, Макс? Един последен изстрел по правителството.

— Кой казва, че ще ми е последният? — подхвърлям през рамо.

Излизам от хотела и поемам пеша по дългата алея. В края ѝ се появява Ванеса с фолксвагена и двамата отпрашваме. Десет минути по-късно паркираме пред частен терминал, грабваме лекия си багаж и се срещаме с екипажа на „Маритайм Авиейшън“ във фойето. Проверят ни паспортите и поемаме с бърза крачка към същия Лиърджет 35, който ме е докарал в Антигуа преди една седмица.

— Да се махаме от тук — казвам на капитана, докато се качваме на борда.

Два часа и половина по-късно се приземяваме на международното летище в Маями точно когато слънцето потъва зад хоризонта. Самолетът се отправя към входа, за да влезем отново в страната, после чакаме половин час за такси. В главния терминал Ванеса си купува еднопосочен билет за Ричмънд през Атланта. Прегръщаме се и се целуваме за довиждане. Пожелавам ѝ късмет и тя прави същото. Наемам кола и си намирам мотел.

В девет часа на следващата сутрин чакам пред „Палмето Тръст“, когато банката отваря. Чантата ми е с колелца и аз я вкарвам в трезора. За броени минути изваждам пачките и три кутии от пури „Лаво“, в които има осемдесет и едно кюлчета злато. На излизане не споменавам на служителката, че повече няма да идвам. Наемът за сейфа ще изтече след година и банката просто ще смени ключовете и ще го даде на друг.

Преодолявам ранното движение и накрая се добирам до междуцатска магистрала 95. Подкарвам на север бързо, но внимателно. Джаксънвил е на шест часа път. Резервоарът ми е пълен и възнамерявам да карам, без да спирам.

Северно от Форт Лодърдейл Ванеса ми се обажда с добрата новина, че е изпълнила мисията си. Взела е златото, скрито в апартамента ѝ, изпразнила е трите сейфа в ричмъндските банки и вече пътува към Вашингтон с багажник, пълен с кюлчета.

Попадам в задръстване заради ремонт някъде към Палм Бийч и това проваля плановете ми за следобеда. Банките ще бъдат затворени, докато се добера до плажовете на Джаксънвил. Нямам друг избор, освен да намаля и да се движа с потока от автомобили. Пристигам в Нептюн Бийч след шест и в името на доброто старо време отсядам в мотел, в който вече съм бил. Там приемат плащане в брой. Паркирам колата близо до стаята си на приземния етаж. Вкарвам вътре чантата на колелца и заспивам заедно с нея на леглото. Ванеса ме събужда към десет. Тя е в безопасност в апартамента на Ди Рей близо до Юниън Стейшън. Куин е там, устроили са си приятно семейно събиране. За тази фаза на операцията Ди Рей е скъсал с приятелката си и я е накарал да се изнесе от апартамента. Смята, че не може да ѝ се има доверие. Не е от семейството и със сигурност не е първото момиче, което той разкарва. Моля ги да отложат отварянето на шампанското още двайсет и четири часа.

Ние — Ванеса, Ди Рей и аз — изразяваме сериозните си опасения относно идеята Куин да включи вече отчуждената си съпруга в замисъла ни. Най-вероятно им предстои развод и на този етап е най-добре тя да не знае нищо.

Отново съм на паркинг пред „Фърст Коуст Тръст“ и изчаквам няколко минути. Когато банката отваря в девет сутринта, влизам възможно най-небрежно. Тегля празната чанта на колелца и флиртувам със служителката. Поредният слънчев ден във Флорида. Останал сам в трезора, в малката кабинка, изваждам две кутии от пури „Лаво“ и внимателно ги пъхвам в чантата. След броени минути карам още няколко пресечки до клон на „Джаксънвил Сейвингс“. Когато и този сейф е опразнен, правя последна спирка в клона на „Уелс Фарго“ в Атлантик Бийч. В десет вече съм на междущатска магистрала 95 на път за Вашингтон с двеста шейсет и едно златни кюлчета в багажника. Няма ги само петте, които продадох на Хасан, за да имам пари в брой.

Почти полунощ е, когато навлизам в центъра на Вашингтон. Правя малко отклонение и карам по Фърст Стрийт, минавам пред сградата на Върховния съд и се питам какъв ли ще е окончателният резултат от епохалното дело „Албърта Майнс срещу щата Вирджиния“. Един от адвокатите, а може би двама-трима, участващи в делото, навремето са осквернили кабинета на един федерален съдия с мръсните си подкупи. Въпросните подкупи в момента са в багажника на колата ми. Какво пътуване! Изкушавам се да паркирам до тротоара, да извадя едно кюлче и да го подхвърля през някой от внушителните прозорци.

Все пак здравият разум надделява. Обикалям около Юниън Стейшън, следвам инструкциите на джипиеса до Фърст Стрийт, после до ъгъла на „Фифт“. Когато паркирам пред сградата, господин Куин Ракър вече хвърчи надолу по стълбите с най-широката усмивка, която съм виждал. Прегръдката ни е дълга и прочувствена.

— Защо се забави толкова? — пита той.

— Пристигнах възможно най-бързо — отговарям.

— Знаех, че ще дойдеш, братле. Никога не съм се съмнявал в теб.

— Имаше съмнения. Много.

И двамата сме смаяни, че сме успели, и в този момент успехът ни е зашеметяващ. Отново се прегръщаме и се хвалим един друг колко сме отслабнали. Отбелязвам, че с нетърпение чакам пак да започна да се храня. Куин признава, че му е писнало да се прави на луд.

— Сигурен съм, че ти идва отвътре — гласи коментарът ми.

Той ме стисва за раменете, вглежда се в лицето ми и отбелязва:

— Сега си почти сладък.

— Ще ти дам името на лекаря. Лека корекция няма да ти се отрази зле.

Не съм имал по-близък приятел от Куин Ракър, а часовете, които прекарахме заедно във „Фростбърг“, докато крояхме плановете си, сега ми се струват като сън. Тогава вярвахме в успеха, защото нямаше на какво друго да се надяваме, но дълбоко в себе си никога не сме смятали сериозно, че ще се получи. Качваме се по стълбите, хванати за ръце, и влизаме в апартамента. Прегръщам и целувам Ванеса, после отново се представям на Ди Рей. Виждал съм го за кратко преди години в стаята за посещения във „Фростбърг“, когато идваше при брат си, но не съм сигурен, че бих го познал на улицата. Няма

значение, сега сме кръвни братя, а връзката помежду ни е скрепена с доверие и злато.

Разливаме първата бутилка шампанско в четири кристални чаши — Ди Рей има скъпи вкусове — и се чукваме. Ди Рей и Куин пххват по един пистолет в джоба си и бързо разтоварваме колата ми. Празненството, което следва, ще изглежда невероятно дори във фантастичен филм.

Шампанското се лее, златните кюлчета са подредени в десет колони на пода в средата на хола, всичките петстотин дваисет и четири, а ние сме седнали на възглавнички край съкровището си. Няма как да не зяпаме глупаво и дори не се опитваме да сдържим смеха си. Понеже съм адвокат и неофициалният лидер, започвам деловата част на срещата с проста сметка. Пред нас има петстотин дваисет и четири кюлчета злато, пет са продадени на сирийски търговец в Маями, четирийсет и едно са на сигурно място в сейф в банка в Антигуа. От скъпия ни приятел Нейтън сме взели общо петстотин и седемдесет кюлчета на стойност около осем и половина милиона долара. Съгласно споразумението ни Ди Рей ще получи петдесет и седем от лъскавите тухлички. Спечели десетте си процента, като осигури парите в брой, с които заловиха Куин, като плати хонорарите на Дъсти, като набави четирите килограма кокаин за Нейтън, както и пистолета и хлоралхидрата, с който го приспах. Ди Рей взе Куин след бягството му от „Фростбърг“, той следеше и освобождаването на Нейтън от затвора, за да знаем точно кога да задействаме проекта. Освен това Ди Рей плати дваисетте хиляди долара депозит за рехабилитационната клиника до Ейкрън за въображаемия проблем на Куин с кокаина.

Ди Рей отговаря за яхтата. Когато се напива, той ни дава подробен списък на разходите си, включително яхтата, общо закръглени на триста хиляди долара. Приемаме, че унция злато се продава за хиляда и петстотин долара, и гласуваме единодушно да му дадем още дваисет кюлчета. Никой не е в настроение да шикалкави, а при такова огромно състояние не е трудно да си великодушен.

В даден неизвестен и непредвидим момент в бъдещето останалите четиристотин осемдесет и осем кюлчета ще бъдат разделени поравно между Куин, Ванеса и мен. Сега това не е важно — спешната задача е да изнесем стоката от страната. Ще е нужно много време, за да превърнем бавно златото в пари, но за това ще се

притесняваме после. Засега просто си прекарваме приятно, като прием, смеем се и се редуваме да споделяме своите версии за събитията. Смеем се до припадък, когато Ванеса описва как се е съблякла в къщата на Нейтън и се е показала пред приятелчетата му на входа. Куин разказва за срещата си със Стенли Мъмфри, на която се издал, че знае за Макс Болдуин и за факта, че той е напуснал Програмата за защита на свидетелите и Флорида. Имитира безумния ококорен поглед на Мъмфри при тази смайваща новина. А когато аз описвам втората си среща с Хасан и как съм се опитал да преброя шейсет и една пачки със стодоларови банкноти в пълно с хора кафене, тримата мислят, че ги лъжа.

Продължаваме да си разказваме истории до три часа през нощта. Вече сме твърде пияни, за да продължим. Ди Рей покрива златото с една завивка, а аз си предлагам услугите да спя на дивана.

Няколко часа по-късно бавно се връщаме към живота. Махмурлукът и умората се компенсират от вълнението заради предстоящата задача. За млад мъж като Ди Рей, живял близо до опитен контрабандист, предизвикателството да изнесе златото ни от страната е нищо работа. Обяснява ни, че вече сме запалени гмуркачи и че е купил невероятно оборудване, което е прибрано в тежки найлонови чували със знака на Американската асоциация на водолазите, всеки със солиден цип и малко катинарче. Сновем из апартамента и вадим маски, шнорхели, плавници, регулатори, кислородни бутилки, колани с тежести, компенсатори, различни уреди, неопрени и дори харпуни, чисто нови и неизползвани. След месец ще се появят в „Ибей“. На мястото на оборудването слагаме по-малки ранички и непромокаеми торби, пълни със златни кюлчета. Мъжете проверяват по няколко пъти тежестта на всяка торба, за да са сигурни, че могат да ги носят. Торбите са обемни и тежки, но така щеше да бъде и ако бяха пълни с водолазно оборудване.

Ди Рей е купил различни пътни чанти, най-здравите, които е намерил, и всичките са на колелца. Слагаме златото в обувки, несесери за бръснене, козметични чантички и дори в две кутии за принадлежности за морски риболов. Когато добавяме и малко дрехи за пътуването, багажът и оборудването ни изглеждат достатъчно тежки да потопят една хубава яхта. Тежестта е важна, защото не искаме да предизвикваме подозрения. Много по-важен обаче е фактът, че всичките петстотин двайсет и четири кюлчета злато вече са прибрани и са на сигурно място. Или поне така се надяваме.

Преди да потеглим, оглеждам апартамента. Навсякъде има разхвърляно водолазно оборудване и опаковъчни материали. Върху масата в кухнята забелязвам празни кутии за пури и ме жегва носталгия. Добре ни послужиха.

В десет часа пристига голям микробус и ние натоварваме вътре чувалите с водолазната екипировка и багажа си. Едва остава място за

нас четиримата. Ванеса сяда в скута ми. Петнайсет минути по-късно спираме на паркинг на яхтеното пристанище на Вашингтон. По кейовете има хелинги и стотици най-различни лодки се поклащат лекичко във водата. По-големите са в далечния край. Ди Рей посочва натам и обяснява на шофьора накъде да кара.

Яхтата е лъскава и красива, дълга трийсетина метра, с три палуби, искрящо бяла и се казва „Ръмранър“, „Контрабандистът на ром“, което изглежда някак смътно уместно. На борда удобно могат да ноцуват осем души, а екипажът е десетчленен. Месец по-рано Ди Рей е наел яхтата за едно бързо пътуване до Бермудските острови, затова познава капитана и екипажа. Нарича ги по имена. Ние се разпръсваме и започваме да разтоварваме багажа. Двама носачи помагат за водолазните чували и се превиват под тежестта им. Но не за пръв път си имат работа със сериозни гмуркачи. Стюардът събира паспортите ни и ги отнася на мостика. Паспортът на Куин е фалшив, затова чакаме, притаили дъх.

Нужен ни е един час, за да огледаме каютите си, да се настаним и да се приготвим за пътуването. Ди Рей обяснява на членовете на екипажа, че ще държим водолазното оборудване в каютите си, понеже сме манияци по отношение на екипировката. Те го замъкват в каютите ни.

Когато двигателите заработват, ние се преобличаме като туристи и се събираме на долната палуба. Стюардът ни носи първата бутилка шампанско и поднос със скариди. Бавно потегляме от пристанището и навлизаме в река Потомак. Хората от другите яhti ни хвърлят по някой поглед. Може би е необичайно да видиш яхта с афроамериканци. Тази игра е на белите, нали така?

Стюардът се връща с четирите паспорта. Иска му се да си побъбрим. Обяснявам му, че току-що съм си купил къща в Антигуа и отиваме там да купонясваме. Накрая ме пита какво работя (с други думи, откъде са тия пари) и аз отговарям, че правя филми. Когато той си тръгва, вдигаме тост за любимия ми актьор — Нейтън Кули. Не след дълго сме наред Атлантика и брегът се скрива от поглед.

Каятата ни е голяма за яхта, тоест изобщо не е голяма. С четирите ни сака и двата непромокаеми чувала с водолазна екипировка едва има откъде да минаваме. Леглото обаче става. С Ванеса се упражняваме набързо и после спим два часа.

Три дни по-късно навлизаме в Джоли Харбър в западния край на Антигуа. Плаването е сериозно занимание на острова, затова заливът е пълен с най-различни закотвени лодки. Плъзгаме се покрай тях буквално на сантиметри, без да оставяме почти никаква следа, и се любуваме на планините. Големите яхти са събрани на едно място и нашият капитан бавно вкарва „Ръмранър“ в пролуката между други две прекрасни яхти — едната почти колкото нашата, а другата много по-голяма. В този кратък миг на богаташки живот се поддаваме на изкушението да сравняваме дължината на яхтите. Гледаме по-голямата и си мислим: Кой е собственикът? С какво се занимава? Откъде е? И така нататък. Хората от екипажа ни се суетят и привързват лодката, а след като спират двигателите, капитанът отново събира паспортите и слиза на сушата. Изминава трийсетина метра до малката сграда, влиза вътре и оправя документите.

Седмица преди това, докато убивах времето и чаках Ванеса да пристигне на Антигуа, се помотах из пристанището и изчаках една яхта да акостира. Видях как капитанът влезе в сградата точно както прави и нашият сега. И което е по-важно, забелязах, че никой не провери лодката.

Капитанът се връща — всичко е наред. Пристигнали сме на Антигуа със златото и не сме предизвикали никакви подозрения. Обяснявам на стюарда, че искаме да пренесем водолазното оборудване във вилата ми, защото от там ще ни е по-лесно да го използваме. Освен това ще пренесем и багажа. Сигурно ще използваме яхтата, за да се гмуркаме по островите и за една-две дълги вечери, но през първите дни ще останем във вилата ми. Стюардът няма нищо против — както пожелаем — и ни вика таксита. Докато ги чакаме, помагаме на моряците да разтоварят багажа и чувалите с екипировката ни на пристана. Солидна купчина, но никой не би заподозрял, че крием осем милиона в злато в багажа и водолазната си екипировка.

Пренасяме всичко с три таксита и докато товарим нещата си, махваме за довиждане на капитана и на стюарда. Двайсет минути по-късно пристигаме във вилата в „Шугар Коув“. Когато всичко е вътре, удряме разперени длани за поздрав високо във въздуха и се хвърляме в океана.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Тази книга е художествена измислица, при това повече от обичайното. Почти нищо от предходните страници не се основава на действителността. Проучването не е било приоритет и рядко е основа на сюжета. Точността не е съществена. С помощта на дълги литературни абзаци е избегната проверката на фактите. Няма федерален лагер във Фростбърг, няма дело във връзка с добива на уран (все още), не съм почерпил вдъхновение от нито един федерален съдия и нямам познат в затвора, който крои планове как да се измъкне на свобода. Поне доколкото ми е известно.

Дори най-ленивият писател обаче неизбежно се нуждае от някаква реалистична основа на произведенията си и аз понякога се затруднявах. Както винаги, разчитах на другите. Благодаря на Рик Мидълтън и на Кал Джаф от Южния център по екологично право. В Монтего Бей ми съдействаха почитаемият Джордж Томас и неговият екип от прекрасни млади юристи.

Благодаря също на Дейвид Занка, Джон Зунка, Бен Ейкън, Хейуърд Еванс, Гейнс Толбът, Гейл Робинсън, Тай Гришам и Джек Гърнърт.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.